உயிரில்
இணையும்
தருணம்
விஜி பிரபு

ஆசிரியரின் பிற வெளியீடுகள்

உனைத்தேன் என நான் நினைத்தேன்	90.00
என் நெஞ்சம் உன் தஞ்சம்	80.00
ஒரு நாள் ஒரு கனவு	80.00
பக்கம் வரத் துடித்தேன்	80.00
சிப்பியில் வந்த முத்து	90.00
னக்கெனவே... உலகினிலே... பிறந்தவளே!	90.00
லில் கலந்த மழைத்துளி	90.00

உயிரில் இணையும் தருணம்

1

''திருப்பதி மலையில்
திகழும் நாதனே
எங்கள் பெருமாளே...''

காரில் ஒலித்த பாடலைத் தலையசைத்துக் கேட்டுக் கொண்டே காரை ஓட்டிக் கொண்டிருந்தான் முகிலன். அவன் முகத்தில் அவன் அந்த நொடியில் திருப்பதி எழு மலையானின் காலருகில் நின்று கொண்டு இருப்பதைப் போல பக்திப் பரவசம் பொங்கிக் கொண்டிருப்பதை அவன் அருகில் அமர்ந்திருந்த மின்மினி ஒருவித முகச்சுளிப்புடன் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள்.

அவளது பார்வையை உணர்ந்த முகிலன் அவளது முகத்தை புன்சிரிப்புடன் ஏறிட்டான்.

''என்ன மினி.. இப்ப எதுக்காக இப்படி முகத்தைச் சுளிக்கிற?''

''நீங்க நடந்துக்கிறதைப் பார்த்தால் நான் முகம் சுளிப்பதைப் போலத்தானே முகில் இருக்கு?''

''நான் அப்படியென்ன உன் மனதிற்குப் பிடிக்காமல் நடந்துக்கிறேன் மினி? எனக்குப் பிடிக்காமயும் உனக்காகத்தானே நான் டிஸ்கொதே வர ஒத்துக்கிட்டேன்? சொன்னபடியே போய்க்கிட்டும் இருக்கோம். அப்புறமென்ன?'' புரியாமல் கேட்ட முகிலனை கோபத்தை மறைத்துக் கொண்டு செல்லச் சிணுங்கலோடு பார்த்தாள் மின்மினி.

''ம்ம்... டிஸ்கொதே வந்தால் மட்டும் போதுமா? அதுக்கான மூடே இல்லாமல் இப்படிப் பக்திப் பழமாய் பாட்டுக் கேட்டுக்கிட்டு இருக்கீங்களே?''

''உனக்கு நாம டிஸ்கொதே போகணும். அவ்வளவுதானே! அப்புறம் நான் என்ன பாட்டுக் கேட்டால் உனக்கென்ன?'' குரலில் சிறு எரிச்சலுடன் கேட்டான் முகிலன்.

''இப்படி நாம அங்க போறதுக்குப் போகாமலே இருந்துடலாம். முதல்ல காரை ஸ்டாப் பண்ணுங்க முகில். நான் இப்ப மூடு அவுட்ல இருக்கேன். பர்தரா நாம டிஸ்கொதே போக முடியாது. இப்ப காரை ஸ்டாப் பண்ணப் போறீங்களா இல்லையா?'' தாங்க முடியாத கோபத்தில் வெடித்தவளின் குரல் தோற்றுவித்த பயத்துடன் காரை

சாலை ஓரமாக நிறுத்திய முகிலன் மின்மினியைப் பயத்துடன் பார்த்தாள்.

''இப்ப எதுக்காக இப்படிக் கத்தற மினி? என்னை என்னதான் செய்யச் சொல்ற?''

''ம்ம்..? வாயில் விரலை வைச்சுக்கிட்டு இப்படியே காரில் உட்கார்ந்திருங்கன்னு சொல்றேன். செய்யறீங்களா?''

''என்னடா மினி? என் கண்ணுல்ல. மை டார்லிங். நீ இப்படிக் கோபப்பட்டால் நான் தாங்கிக்க மாட்டேன்னு உனக்குத் தெரியும்தானே? அப்படித் தெரிஞ்சிருந்தும் நீ...'' தயக்கத்துடன் தன் முகம் பார்த்து இழுத்த முகிலனைப் பார்த்துக் கோபம் தணிந்து சிரித்தாள் மின்மினி.

முகிலனின் தோளில் சாய்ந்து அவன் மூக்கை செல்லமாகக் கடித்தவளை கிறக்கத்துடன் கட்டிக் கொண்டான் முகிலன்.

''முகில்... உன்னோட இந்த இன்னசென்ட் தான் நான் உன்னை லவ் பண்ணக் காரணமே... ஐ லைக் யூ.''

''தேங்க்ஸ் டியர்... ஐ ஆல்ஸோ...'' தன்னை அணைத்துக் கொண்டவளின் இடையணைத்து நிம்மதிப் பெருமூச்சு விட்டான் முகிலன்.

அவனைக் கேட்காமலே காரில் ஒலித்த சிடியை மாற்றிவிட்டு அதில் ஒலித்த ராப் மியூசிக்கிற்குத் தக்கபடி தன் உடலசைத்துச் சிரித்த மின்மினியைக் கண்டிக்கும் தைரியம் இல்லாமல் வாய்மூடிக் காரைக் கிளப்பினான் முகிலன்.

முகிலன் பிரகாசம், கல்யாணி தம்பதியினரின் ஒரே புதல்வன். பிரகாசத்தின் கோடிக்கணக்கான சொத்திற்கும் பிஸினஸிற்கும் ஒரே வாரிசு. மிகச் சிறிய அளவில் பிரகாசம் தொடங்கிய வாகன உதிரி பாகங்கள் தயாரிக்கும் நிறுவனம் இன்று மிகப்பெரிய தொழிற்சாலையாக உருவெடுத்து பணம் காய்க்கும் மரமாக வளர்ந்து நின்றது. அதன் மூலம் வரும் வருமானத்தை அடுத்தடுத்த தொழில்களில் முதலீடு செய்து மிகப்பெரும் தொழில் அதிபராக உயர்ந்திருந்தார் பிரகாசம்.

அவரது மனைவியான கல்யாணியோ தன் கணவரின் பணமும், ஆடம்பரமும் தன் மகனிடம் கொஞ்சமும் நெருங்காமல், முகிலனை மிகச் சாதாரண ஒரு மனிதனாக, எந்தவிதமான ஆடம்பர மோகமும் இல்லாதவனாக வளர்த்திருந்தாள். இதில் பிரகாசத்திற்கு எந்தவிதமான மன வருத்தமும் கிடையாது. தன் மகன் ஆணழகனாக எவ்விதத் தீய பழக்கவழக்கமும் இல்லாதவனாகவும் வளர்ந்து நிற்பதில் பிரகாசத்திற்கு மனம் கொள்ளாத நிம்மதி.

பிரகாசத்தின் பிஸினெஸ் பார்ட்னரான கண்ணப்பனின் மகள்தான் மின்மினி. மின்மினியின் ஆடம்பர மோகமும், அலங்காரமும் கொஞ்சமும் பிடிக்காதவளாய் இருந்தாலும், தன் கணவரின் விருப்பம் அவளைத் தங்கள் மருமகளாக ஆக்கிக் கொள்வது என்பதால், மின்மினியைத் தன் மருமகளாக மனமார ஏற்றுக் கொண்டாள் கல்யாணி. ஆனால் அவள் மனதில் ஒரு மூலையில் சிறிய வருத்தம் இருப்பதை பிரகாசம் அறிந்திருந்தாலும் அதை அறியாதவர் போல் நடந்து கொண்டார் பிரகாசம்.

பெற்றோரின் பேச்சைத் தட்டாத முகிலனும் மின்மினியைத் தன் வருங்கால மனைவியாக ஏற்றுக் கொண்டான். மின்மினியின் நாகரீகத் தோற்றத்திலும், அழகிலும் முகிலனும் மயங்கித்தான் போயிருந்தான்.

கோடிக்கணக்கான சொத்திற்கு வாரிசாக இருந்தாலும், அப்பாவியாக இருந்த ஒரே காரணத்திற்காக மட்டும் தான் முகிலனை மணந்து கொள்ள தந்தையிடம் சம்மதம் தெரிவித்திருந்தாள் மின்மினி. தன்னுடைய செயல்களுக்கெல்லாம் முகுந்தன் தலையாட்டுவான் என்ற ஒன்றே அவனது ஒரே தகுதியாகத் தோன்றியது மின்மினிக்கு. ஏனென்றால், தன் பெற்றோரின் ஒரே மகளாக, செல்வந்தரின் வாரிசாக, செல்வச்செழிப்பு மிக்க பரம்பரையில் வந்திருந்த மின்மினி என்றுமே தன் மனம்போன போக்கில் மட்டுமே வாழத் தெரிந்தவள்.

அவளது எண்ணத்தை நன்கு அறிந்திருந்த அவரது பெற்றோரும் அதைக் கண்டிக்காமல் பெருமையாக எண்ணி அவளை ஆதரித்தது மின்மினிக்கு பெரும் ஆதாயமாகப் போனது. அவள் தன் மனம் போனபடியாக வாழ்வது ஆரம்பத்தில் முகிலனுக்கு ஒன்றும் பெரிய தவறாகத் தோன்றாவிட்டாலும், இப்போதெல்லாம் அவளுடன் வெளியில் செல்வதே அவனுக்குப் பிடிக்காத ஒரு செயலாக மாறிக் கொண்டிருப்பதை முகிலனின் மனம் மிக வேதனையுடன் உணர்ந்தது. அவன் தனது மன வேதனையை எடுத்துச் சொன்னாலும் மின்மினி அதைப் புரிந்து நடந்து கொள்வாளா என்ற சந்தேகம் அவனைத் தன்னுடைய வேதனைகளையும் விருப்பங்களையும் தனக்குள்ளேயே மூடி மறைத்துக் கொள்ளச் செய்தது.

என்றும் உள்ள வழக்கமாக முகிலன் தன் அருகில் அமர்ந்து ஆடிக் கொண்டிருந்த மின்மினியைப் பார்த்தும் பார்க்காதவனாக காரை ஓட்டிக் கொண்டிருந்தான்.

2

அந்த ஆடம்பரமான ஹோட்டலின் முன் முகிலன் கார் வழுக்கிக் கொண்டு சென்று நின்றது. மின்மினி காரின் கதவைத் திறந்து இறங்கி முகிலனின் வரவைக்கூட எதிர்பாராமல் வேகமாக அந்த ஹோட்டலுக்குள் நுழைந்து அதன் அண்டர்கிரௌண்டில் இயங்கி வந்த டிஸ்கொதே ஹாலுக்கு விரைந்தாள். அவளது இந்த நடவடிக்கைகளுக்குப் பழக்கப்பட்ட முகிலன் அவளைக் கண்டு கொள்ளாமல் காரை பார்க்கிங் ஏரியாவுக்குள் கொண்டு சென்று நிறுத்திவிட்டுக் காரை விட்டு இறங்க மனமில்லாதவனாக அப்படியே சிறிது நேரம் அமர்ந்து இருந்தான். சிறிது நேரம் சென்ற பின் ஒரு மெல்லிய பெருமூச்சுடன் காரை விட்டிறங்கி ஹோட்டலை நோக்கி நகர்ந்தான்.

ஹாலுக்குள் நுழைந்தவுடன் எப்பொழுதும் தோன்றும் பிரமிப்புக் கலந்த வெறுப்பு முகிலனுக்குத் தோன்றியது. வண்ண வண்ண விளக்குகள் இசைக்குத் தகுந்தாற் போல மின்னி அணைய, அந்த ஹாலே தேவலோகம் போல வடிவமைக்கப்பட்டு இருந்ததை பிரமிப்புடன் பார்த்துக் கொண்டே மின்மினியைத் தேடிய முகிலனின் முகம் அவனை அறியாமல் சுளித்தது. ஆணும்

பெண்ணுமாகக் கூட்டமாக ஆடிக் கொண்டும், குடித்துக் கொண்டும் இருந்த கும்பலின் நடுநாயகமாக தன்னுடைய ஆண் நண்பர்கள் புடைசூழ பேய் பிடித்தவள்போல ஆடிக்கொண்டு இருந்தாள் மின்மினி.

ஒரு நிமிடத்திற்கொரு நண்பனின் கை பிடித்துப் பாரபட்சம் இல்லாமல் ஆடிக் கொண்டே முகிலனைப் பார்த்த மின்மினியின் கை நீண்டு அவனையும் ஆட வரச் சொல்லி அழைத்தது. அவளது அழைப்பைப் பார்வையாலேயே அலட்சியம் செய்த முகிலன் ஒரு ஓரமாக இருந்த டேபிளில் அமர்ந்து அங்கிருந்த பேரரிடம் கூல்டிரிங்க்ஸ் ஆர்டர் பண்ணி வரவழைத்து மெதுவாக அதை உறிஞ்ச ஆரம்பித்தான். அவனைத் தன் பார்வையால் தொடர்ந்து கொண்டிருந்த மின்மினி தன் அருகில் இருந்த நண்பர்களிடம் அவனைக் கேலியாகச் சுட்டிக் காட்டிவிட்டு, அலட்சியத்துடன் அவர்களுடன் இணைந்து ஆடத் தொடங்கினாள்.

நீண்ட நேரம் ஆடிய களைப்புடன் தன் முன் மூச்சு வாங்க வந்தமர்ந்த மின்மினியை அமைதியுடன் பார்த்தான் முகிலன்.

''இப்படி ஓரமாக உட்கார்ந்து கூல்டிரிங்க்ஸ் உறிஞ்சத்தான் நீ டிஸ்கொதே வந்தியா?'' ஏளனமாக உதடுகள் சுழிக்க முகிலனைக் கேட்ட மின்மினி திரும்பி பேரரை விரல் சொடுக்கி அழைத்தாள்.

''நான் வந்ததே உனக்கு டிரைவர் வேலை பார்க்கத் தானே மினி? அதைக் கரெக்டாகப் பார்த்தேனா இல்லையா? அப்புறம் என்ன?'' குரலில் எவ்வித உணர்ச்சியும் இல்லாமல் கேட்ட முகிலனை உற்றுப் பார்த்தாள் மின்மினி.

''ஓ.. ஷட் அப் முகில்! நியூ இயர் பார்ட்டிக்கு வந்து விட்டு இப்படி நூத்துக் கிழவன் போல சுவரைப் பார்த்து உட்கார்ந்திருந்தால் என்ன அர்த்தம்? என் பிரண்ட்ஸ் எல்லாம் எப்படி எனர்ஜிடிக்காக ஆடிக் கொண்டிருக்காங் கன்னு பாரு. நீ மட்டும் ஏன் முகில் இப்படி இருக்க?'' அலுப்புடன் தன் தோள்களைக் குலுக்கினாள் மின்மினி.

''ஏன்னா... நான் வளர்ந்த விதம் அப்படி மினி. நான் சுவரைப் பார்த்து உட்கார்ந்திருந்தாலும் உன்னை இதுபோல ஆட அனுமதிக்கிறேனில்ல? அதை நினைச்சு சந்தோஷப்படு. அதை விட்டுவிட்டு...''

''வாட்!? நீ என்னை அனுமதிக்கிறியா? வாட் நான்சென்ஸ் முகில்? நீ யார் என்னை அலௌவ் பண்ண? நான் என்ன உன்னோட அடிமையா? ஜஸ்ட் கண்ட்ரோல் யுவர் வேர்ட்ஸ் முகில்'' அடிக்குரலில் சீறியவளை முறைத்துப் பார்த்தான் முகிலன்.

''நான் யாரா? இன்னும் கொஞ்ச நாளில் நான் உனக்கு ஹஸ்பெண்ட் ஆகப்போகிறவன் மினி. நம் இருவருக்கும் கல்யாணம் பண்ணி வைக்க நம்ம பேரண்ட்ஸ் முடிவெடுத்து இருப்பது தெரியும்தானே? ஐயம் ஆல் மோஸ்ட் யுவர் ஹஸ்பெண்ட். மைண்ட் இட்...'' அவளைப் போன்றே அடிக்குரலில் சீறிக் கொண்டு பதிலளித்தவனை மிகவும் அலட்சியமாகப் பார்த்தாள் மினி.

''ஆல் மோஸ்ட் ஹஸ்பெண்ட்...'' அலட்சியத்துடன் தனக்குள் முணுமுணுத்தபடியே சுற்று முற்றும் பார்த்துவிட்டுத் திரும்பி நேராக முகிலனின் கண்களைப் பார்த்தாள் மின்மினி.

''நீ என்ன நினைச்சுக்கிட்டு இருக்க முகில்? நீ என்னோட ஆல்டைம் ஹஸ்பெண்டாக இருந்தாலுமே என்னைக் கண்ட்ரோல் பண்ணணும்கிற நினைப்புக்கே வந்துவிடாதே. ஏன்னா... இந்த மின்மினியக் கண்ட் ரோல் பண்ண நினைக்கிறது கடலைப் பிடிச்சு பாட் டிலில் அடைச்சுட நினைக்கறதுக்குச் சமம். ஒரு நாளும் அது நடக்காது. வீணாக எதையாச்சும் உன்னோட மிடில் கிளாஸ் புத்தியோட கற்பனை பண்ணிக்காம என்னோட ஸ்டைலுக்கு மாறப் பாரு. அதுதான் உனக்கு நல்லது. ஏன்னா... நான் என்னை மாத்திக்க மாட்டேன். நான் இப்படித் தான் இருப்பேன். ஓகே?'' அவனுடன் அவ் வளவு நேரம் பேசியதே அதிகம் என்பதைப்போல எழுந்து சென்று மீண்டும் ஆடத் தொடங்கிய மின் மினியை அதிர்ச்சியுடன் பார்த்தான் முகிலன்.

ஏனென்றால், மின்மினி கூறிய மிடில் கிளாஸ் மைண்டுடன், குணாதிசயங்களுடன் வளர்க்கப்பட்டவன்தான் முகிலன். அந்த குணத்தைத்தான் அவனுடைய பெற்றோர்களும் மற்றவர்களும் பெருமையாக எண்ணிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். எத்தனையோ வருடங்களாக கட்டுப்பாட்டுடன் அவன் வளர்த்து வந்த அவனுடைய கொள்கைகளையும், குணத்தையும் ஒரே வார்த்தையில் ஏளனமாகப் பேசிவிட்டு அதைப் பற்றிய எந்த உணர்ச் சியும் இல்லாமல் எழுந்து போய்விட்ட மின்மினியுடன், காலம் முழுவதும் வாழப்போகும் வாழ்க்கையின் முடிவினை முகிலன் அந்த நொடியே உணர்ந்து கொண்டான்.

அதற்கு மேல் ஒரு நொடியும் அங்கிருக்க அவனுக்கு மனமில்லாவிட்டாலும், மின்மினியைப் பாதுகாத்து

அழைத்துச் சென்று அவளுடைய பெற்றோரிடம் ஒப் படைக்கும் கடமையை எண்ணிய முகிலன் பல்லைக் கடித்துக் கொண்டு அவளுக்காகப் பொறுமையுடன் காத் திருந்தான். அவனுடைய இருபத்தேழு வயதில் இப்படி யொரு புத்தாண்டை அவன் என்றுமே கொண்டாடியது இல்லை என்று அவனது உள்ளம் அவனைப் பார்த்துக் கேலியாகக் கூறியது. பொறுமையிழந்து தன் தலையைக் கைகளால் தாங்கியபடியே அவன் அமர்ந்திருப்பதைப் பார்த்துக்கூட தன் நண்பர்களுடன் கும்மாளமிட்டுவிட்டு விடிகாலையில்தான் அங்கிருந்து கிளம்பினாள் மின்மினி.

3

''வானவில்'' என்ற பெயர்ப்பலகை பித்தளை எழுத்துக்களில் மின்ன, அந்த பெயருக்கு அத்தனை விதத்திலும் பொருத்தமாக கண்ணையும் கருத்தையும் கவரும் வண்ணம் உயர்ந்து நின்றது அந்த மாளிகை. அதன் காம்பவுண்டுக்குள் நுழைந்த முகிலனின் கார் அவனது கோபத்தை உணர்த்துவதைப் போல மாளிகை யின் வாசலில் கீரிச்சிட்டு நின்றது. அவன் கார் நிற்கும் முன்பாக வந்து கார்க் கதவைத் திறந்துவிட்ட வேலைக் காரனிடம் காரின் சாவியை எறிந்துவிட்டுக் கோபமாக வீட்டிற்குள் சென்ற முகிலனை ஆச்சரியமாகப் பார்த்தாள் அவள்.

முகிலன் என்றுமே வேலையாட்களுடன், எந்தவித விகல்பமும் இல்லாமல் கலந்து பழகுபவன். அவர்களை

தன் உறவாக எண்ணும் குணம் கொண்ட முகிலன், என்றுமே அவர்களிடம் கோபத்தைக் காட்டியதே இல்லை.

''வாப்பா முகிலா! இது என்ன கெட்ட பழக்கம்? என் னிக்கும் இல்லாமல் நைட் பூராவும் வெளியில் சுத்தி விட்டு வர்றது?'' கண்டிப்புடன் கேட்ட அன்னையை கோபத்துடன் பார்த்தான் முகிலன்.

காலையிலேயே தலைக்குக் குளித்துவிட்டு, புது வருடம் பிறந்ததிற்காக பூஜையறையில் விளக்கேற்றி, பூஜை செய்து முடித்துவிட்டு கையில் கணவருக்கான காபிக் கோப்பையுடன், தலையில் சுற்றியிருந்த துண்டைகூடக் கழற்றாமல் மஞ்சள் பூசிய முகத்துடன், நெற்றி நிறைந்த விபூதி, குங்குமத்துடன் மங்களகரமாக நின்று கொண்டிருந்த அன்னையைப் பார்த்த முகிலன் கோபம் சிறிது தணிந்தது.

''முகிலா.. நான் கேட்டதுக்குப் பதில் சொல்லாம என்னையே பார்த்துக்கிட்டே நிக்கிறியேப்பா? அம்மாவோட பேச்சுக்கு அவ்வளவுதான் மரியாதையா?'' செல்லக் கோபத்துடன் திரும்பிய அன்னையைப் பார்த்த முகிலனின் மீதிக் கோபமும் மறைந்தது.

''நான் என்னம்மா செய்யட்டும்? நீங்கதான் எனக் குன்னு ஒருத்தியைப் பார்த்து வெச்சிருக்கீங்களே... அவ செஞ்ச வேலை தான் இது...'' அலுப்புடன் அன்னையின் முகத்தைப் பார்த்தான் முகிலன்.

''யாரு மின்மினியா? அவ என்னடா செய்தா? நீ ஊர் சுற்றிவிட்டு... ஒரு வேளை... ரெண்டு பேரும் சேர்ந்து தான் சுற்றினீங்களா? என்னதாண்டா சொல்ற?

ஒழுங்காகச் சொல்லு'' கையில் இருந்த டிரேயை டீப்பாயில் வைத்து விட்டு மகனை சோபாவில் அமர செய்து அவன் எதிரில் அமர்ந்தாள் கல்யாணி.

''என்னத்தைம்மா சொல்றது? நேத்து மினி நியூ இயர் பார்ட்டிக்குப் போகணும்னு சொன்னாம்மா. அவ பிரண்ட்ஸ் இன்வைட் பண்ணி இருக்காங்கன்னு நானும் வரணும்னு கம்ப்பெல் பண்ணினா. அதனாலதான் அவகூட போனேன்.''

"சரிடா. அதைத்தான் போன் பண்ணிச் சொன்னியே. அதுக்கும் நைட் ஃபுல்லா நீ வராததுக்கும்...''

''அதுதாம்மா காரணம். நைட் பூராவும் அந்த டிஸ்கொதே பார்ட்டியில் ஆடி முடிச்சுட்டுக் காலையில் தான் கிளம்பி அவ வீட்டுக்குப் போனா. அவளை அங்க தனியாக விட்டுட்டு வர முடியாமத்தான் நானும் நைட் பூராவும் தூக்கம் இல்லாம உட்கார்ந்திருந்துவிட்டு, இப்ப அவளை வீட்டில் டிராப் பண்ணிட்டு வர்றேன். ரொம்பவும் டயர்டா இருக்கும்மா...'' சோர்வுடன் கூறிய மகனை யோசனையுடன் பார்த்தாள் அன்னை.

''அவதான் ஆடினான்னா.. நீயும் வேடிக்கை பார்த்துக் கிட்டு அங்கயே உட்கார்ந்திருந்தியா முகிலா. அவளைக் கண்டிச்சுக் கூட்டிக்கிட்டு வந்திருக்க வேண்டாமா?'' கேட்ட அன்னையைப் பார்த்த முகிலனுக்கு சிரிப்பு வந்தது.

''அடப் போங்கம்மா. கண்டிக்கிறதா? நான் சும்மா.. சாதாரணமா பேசினதுக்கே.. என்னைக் கண்ட்ரோல் பண்ணுகிற வேலையெல்லாம் வேண்டாம்னு முகத்தில்

அடிச்சது போல் சொல்லிட்டா. இதில நான் கண்டிச்சுச் சொல்லி இருந்தா என் கன்னத்தில் அறைஞ்சிருப்பா...'' விரக்தியுடன் கூறிய மகனை வேதனையுடன் பார்த்தாள் கல்யாணி.

''முகிலா.. உனக்கு மின்மினியைப் பிடிச்சிருக்கு தானே?'' யோசனையுடன் கேட்டாள் கல்யாணி.

''இதை என் கல்யாணத்தை அவளோட முடிவு பண்றதுச்கு முன்னாடி கேட்டிருக்கணும்மா. இப்ப வந்து கேட்டால் நான் என்ன சொல்ல?''

''சரிடா. நாங்க அப்பத்தான் தப்புப் பண்ணிட்டோம். இன்னமும் கல்யாணம் நடக்கலையில்ல. சும்மா பேசித்தானே வெச்சிருக்கோம்? இப்பச் சொல்லு... உனக்கு விருப்பமா இல்லையா?'' கேட்ட அன்னையை தீவிரமாகப் பார்த்தான் முகிலன்.

''இதென்னம்மா பேச்சு? அப்பாவோட இத்தனை பெரிய சாதனைகளுக்கும் வெற்றிகளுக்கும் அடிப் படையே அவரோட பேச்சு மாறாத குணம்தான்ம்மா. அவர் கொடுத்த வாக்கு பொய்யாக நான் விடமாட்டேன். இப்ப நான் பேசின எதையுமே நீங்க அப்பாகிட்டச் சொல்ல வேண்டாம்மா. இதையெல்லாம் கேட்டா.. ஒருவேளை அவரும் மனம் மாற வேண்டியதாக இருக்கும். அப்படி மாறிட்டா அவருக்கு அவரோட நண்பருக்கு பதில் சொல்ல வேண்டிய நிலை வந்துடும். அப்படி ஒரு நிலை வர நான் விடமாட்டேன்மா. பிடிக் குதோ பிடிக்கலியோ அவர் முடிவு செய்த வாழ்க்கையை நான் வாழ்ந்துக்கறேன்..'' மகனது வார்த்தைகளைக் கேட்ட கல்யாணியின் கண்களில் கண்ணீர் பெருகியது.

''முகில். உன் வாழ்க்கையை நீ கடமைக்காக வாழறதைப் பார்க்கவா நாங்க உயிரோட இருக்கோம்? வேண்டாம்ப்பா. அப்படி ஒரு வார்த்தையைச் சொல்லாதே. பார்க்கலாம். சிறு வயதுப் பெண். பேசத் தெரியாமல் எதையோ பேசி விட்டாள். நாம் கொஞ்சம் பொறுமையா இருந்துதான் பார்ப்போமே. அப்புறம் என்ன நடக்கணுமோ அது நம் விதிப்படி நடக்கும்.''

அன்னையின் முகம் பார்த்த முகிலன் தன் துக்கத்தை மறைத்துக் கொண்டு சிரித்தான்.

''என்னம்மா இது? விதி அது இதுன்னு பெரிய வார்த்தையெல்லாம் பேசிக்கிட்டு. நான் சொன்னதை நினைச்சு மனசைப் போட்டுக் குழப்பிக்காம போய் அப்பாவுக்குக் காபியைக் குடுங்க. என் மனைவியை என்னோட வழிக்குத் திருப்ப எனக்குத் தெரியும்மா. நீங்க கவலைப்படாதீங்க'' அன்னையிடம் கூறிவிட்டு வேகமாகத் தன் அறையை நோக்கி நடந்த முகிலனின் மனம் அப்படியெல்லாம் நடக்க சாத்தியமே இல்லை என்று உறுதியுடன் எண்ணியது.

தான் மின்மினியை விரும்புகிறோமா இல்லையா என்று முகிலனுக்கே சந்தேகமாக இருந்தது. இளமையின் துடிப்புடன் மின்மினி அவளை நெருங்கும்போது கிறங்கும் முகிலனின் மனம் அதே இளமையுடன் அவள் அவளது மற்ற நண்பர்களையும் அணுகும்போது அவனை றியாமல் துடித்தது. அதை முகிலன் வெளிப்படையாக ணர்த்தியும் மின்மினி தன் இயல்பை மாற்றிக் காள்ளாதது முகிலனுக்கு ஏமாற்றத்தையும் குழப்பத் யும் ஏற்படுத்தியது.

4

மலையூர். கொடைக்கானல் மலையின் அடிவாரத்தில் இருக்கும் அழகிய ஊர் மலையூர். இயற்கை அன்னையின் வஞ்சனையில்லாத அன்புக்குப் பாத்திரமான அந்த ஊரின் செழிப்பு சுற்று வட்டாரத்தில் உள்ள மக்கள் அனைவரும் அறிந்த ஒன்று. ஊரைச் சுற்றிய தோப்புகளும், வயல்களும், பூந் தோட்டங்களும் காய் கறிப் பண்ணைகளும், தோட்டங்களுமாக பூலோகத்தின் சொர்க்கமாகத் தோன்றிய தங்கள் ஊரின் செழுமையை கண்கள் பனிக்கப் பார்த்துக் கொண்டே வந்து கொண்டிருக்கும் மகளை அன்புடன் பார்த்தார் நல்லசிவம்.

''என்னம்மா நளாயினி. நம்ம ஊர் மாறாம அப்படியே தான இருக்கு? நாலு வருசம் போனதே தெரியலையில்ல. இதுக்காகப் போய் அன்னைக்கு அப்படி அழுதியே. சரியான நேரத்தில் நாம சரியான முடிவுகளை எடுக்கா விட்டால் அதன் பின் விளைவுகளுக்கு நம்ம சந்ததியினரும்கூடப் பதில் சொல்லியாகணும்மா. அதுக்காகத் தான் பெரியவங்க பேச்சைக் கேட்கணுமுன்னு சொல்றது''

தந்தையின் வார்த்தைகள் வெறும் கரிசனையாக மட்டும் அல்லாமல் ஆயிரம் அர்த்தங்களை உள்ளடக்கியிருப்பது தெரிந்தே ஒன்றும் அறியாதவளாக தந்தையின் முகம் பார்த்து சிரித்தாள் நளாயினி என்னும் நிலா.

நளாயினி, நல்லசிவம், கோமதி தம்பதியினரின் செல்ல மகள். ஆஸ்திக்கு ஒரு மகன் குமரன், அழகுக்கு

ஒரு மகள் நளாயினி என்று மனம் நிறைந்த வ... வாழ்க்கையையும் கொண்ட தம்பதியினர் அவ...

மூத்தவள் நளாயினி தன்னுடைய கல்லூரிப் ப... முடித்த கையுடன், கவர்ன்மெண்ட் வேலை... பெற்றிருந்த சந்தோசப் பூரிப்பில் இருந்தார் நல்...

"அப்பா. அக்காவே ரொம்ப நாள் கழிச்சு இப்ப... ஊருக்கு வருது. அதோட மூடை அவுட் பண்ற ... பேசாம இருங்கப்பா. வரவர உங்களுக்கு எப்ப ... பேசனும் என்பதே தெரியலை..." கல்லூரி மு... ஆண்டு படிக்கும் குமரன் பெரிய மனிதனாகத் ... தையை அடக்கினான்.

"டேய் குமரா! எப்ப இருந்துடா அப்பாவையே அ... டுற குணம் வந்துச்சு உனக்கு? அப்பாகிட்ட ... சொல்லு" கண்டிப்புடன் தம்பியைத் திரும்பிப் ப... தாள் நளாயினி.

"சரிப்பா..." காரை ஓட்டிக் கொண்டிருந்த குமர... சாலையை வெறித்தபடியே தந்தையிடம் மன்னிப்... கேட்டான்.

"அப்பா என்ன நம்ம காருக்கு முன்னால ரோட்டுல... இருக்கா. உன் பக்கத்துலதான் உட்கார்ந்திருக்கார் குமர... அவர் முகம் பார்த்துச் சொல்லு" அக்காவின் பேச்சுக்... அடிபணிந்த குமரனின் தோளில் கை வைத்துத் தடுத்தா... நல்லசிவம்.

"விடு குமரா. நீ அக்காவோட பேச்சுக்கு இத்தனை முக்கியத்துவம் கொடுக்கிறதே எனக்குப் போதும்.

...ன்னோட குழந்தைகளோட தலை யார் முன்னாலேயும் ...ணியக் கூடாது குமரா. அது என் முன்னாடியும் ...டத்தான்" அழுத்தமாகக் கூறிய நல்லசிவத்தின் ...ார்வை அர்த்தத்துடன் நளாயினியைப் பார்த்தது. அந்தப் பார்வையின் தீவிரத்தைத் தாங்க முடியாத நளாயினி வெளியே வேடிக்கை பார்க்கும் பாவனையில் தலை திருப்பி ஜன்னலுக்கு வெளியே பார்வையிடத் தொடங்கினாள்.

தந்தையின் அத்தனை வார்த்தைகளும் தன் இதயத்திற்கு உணர்த்தும் பொருளை நளாயினி நன்கு உணர்ந்து இருந்தாள். அந்த வார்த்தைகளின் ஒரே பொருள் முகிலன். அந்த வார்த்தைகளின் அத்தனை அர்த்தங்களும் உணர்த்தும் நபர் முகிலன்.

முகிலனின் தந்தை பிரகாசம், நளாயினியின் தந்தை நல்லசிவத்தின் மிக நெருங்கிய உண்மையான நண்பர். இருவரும் பால்ய காலத்தில் இருந்தே ஒருவரை ஒருவர் உண்மையான அன்புடன் நட்பு கொண்டிருந்தனர். அதே போல, முகிலனின் தாய் கல்யாணியும், நளாயினியின் தாய் கோமதியும் பால்ய காலத்தில் இருந்தே நட்புடன் வளர்ந்த சிநேகிதிகள்.

இருவரின் நடபையும், அன்பையும் உணர்ந்து கொண்ட தோழியர் இருவரின் பெற்றோருமே அவர்கள் இருவரையும் ஒரே கல்லூரியில் சேர்ந்து படிக்க வைத்தார்கள். கல்லூரி படிப்புடன், கல்யாணி, பிரகாசத்துடன் காதல் படிப்பையும் படிக்கத் தொடங்க அதற்கு முழு ஆதரவை அளித்தனர் நல்லசிவமும், கோமதியும். இரு வீட்டுப் பெரியவர்களும் இவர்கள் இருவரின் காதலையும் அறிந்து கொண்டனர்.

அதில் பிரகாசத்தின் பெற்றோர் அவருடைய காதலுக்கு முழு ஆதரவைக் கொடுத்து விட்டார்கள். ஆனால் கல்யாணியின் பெற்றோரோ அவருடைய காதலை எதிர்த்ததுடன் நிற்காமல், கல்யாணிக்கு வேறொரு மாப்பிள்ளையுடன் கல்யாணத்தையும் உறுதி செய்து விட்டார்கள்.

கல்யாணத்துக்கு முதல் நாள் இரவு கல்யாணி தற்கொலைக்கு முயற்சித்ததை அறிந்த கோமதி யாருடைய எதிர்ப்பையும் பொருட்படுத்தாமல் கல்யாணியை அவளுடைய வீட்டையும், ஊரையும் விட்டு வெளியே அழைத்து வந்ததுடன் இல்லாமல் பிரகாசத்துடன் அவளுக்குத் திருமணத்தையும் தானே முன்னின்று நடத்தி விட்டுத்தான் தங்களின் ஊர் திரும்பினாள்.

ஊர் திரும்பிய கோமதியை அவளுடைய தாய் தந்தையரே ஏற்றுக் கொள்ளத் தயங்கியதை அறிந்த கோமதி அதிர்ந்து விட்டாள்.

''என்னப்பா இது? நான் என்ன அவ்வளவு பெரிய தவறா செய்துட்டேன்? ஒரு பொண்ணோட உயிரைக் காப்பாத்தி அவளோட மனம் விரும்பிய வாழ்க்கையை உண்டாக்கிக் கொடுத்தேன். இது என்னோட விருப்பம் இல்லப்பா. கல்யாணியோட விருப்பம்ப்பா. இந்தக் கல்யாணம் நடந்திருக்காட்டி நம்ம கல்யாணியை நாம உயிரோடவே பார்த்திருக்க முடியாதுப்பா. அவ இல்லாத ஒரு வாழ்க்கையை உங்களால நினைச்சுப் பார்க்க முடியுதாப்பா? அவ உயிரைவிட உங்களோட இந்த வறட்டுக் கௌரவம் பெரிசாப்பா?'' மகளின் ஒவ்வொரு கேள்விக்கான உண்மையான பதிலையும் மனமார

உணர்ந்து இருந்தும் கோமதியின் பெற்றோர் அதை வெளிப்படையாக ஒப்புக் கொள்ள முன் வரவில்லை.

''இது இந்த ஊர்க்கட்டுப்பாடு கோமதி. இந்த ஊர்க் கட்டுப்பாட்டை நீ மீறிட்ட. என்னோட மகளா இருந்தாலும் என்னால இந்த ஊரை உனக்காக விட்டுக் கொடுக்க நான் தயாரா இல்லை. உனக்குப் பின்னால எனக்கு இன்னும் இரண்டு மகள்களும், ஒரு மகனும் இருக்காங்க. உன் ஒருத்தியோட செயலால இந்த மொத்தக் குடும்பத்தையும் இந்த ஊரே ஒதுக்கி வைக்கிறதை என்னால ஒத்துக்க முடியாது கோமதி. நீ தயவு செய்து இந்த ஊரையும் எங்களையும் மறந்துடு'' தீர்மானமாகக் கூறிவிட்டு கதவடைத்த தந்தையைப் பார்த்து விக்கித்து நின்று விட்டாள் கோமதி.

தன்னைப் பாராட்டி வளர்த்த பெற்றோர் தன் செயலுக்கான நியாயம் புரிந்து தனக்குத் துணையாக இருப்பார்கள் என்ற நம்பிக்கையுடன் அனைத்தையும் செய்த கோமதி செய்வது அறியாமல் திகைத்து அப்படியே அமர்ந்து விட்டாள்.

திக்பிரமையுடன் அமர்ந்திருந்த கோமதியின் முன் வந்து நின்ற நல்லசிவம் தன் கையை நீட்டி அவள் கரம் பற்றி எழுப்பினார். நடப்பதை அறியாத உணர்வுடன் அவர் கரம் பற்றி நடந்தவளை அதன் பின் அந்த ஊரையோ அவளது பெற்றோரையோ எண்ணி ஏங்கும் நிலை வராமல் தன் மனைவியாக்கித் தன் உயிரில் வைத்துப் பாதுகாத்துக் கொண்டார் நல்லசிவம்.

5

கணவரின் அன்பை பரிபூரணமாக அனுபவித்த கோமதியும் அதன்பின் தன் கடந்த காலத்தின் நினைவு கூட வராதவளாகத் தன் கணவருடனும், குழந்தைகளுடனும் நிம்மதியாக வாழ ஆரம்பித்தாள்.

கோமதியும் தன்னுடைய தோழியாக தன்னை விட்டுப் பிரியாமல் அதே ஊரில் வசிப்பதை ஆனந்தத் துடன் வரவேற்றாள் கல்யாணி. இரு குடும்பமும் ஒரே குடும்பமாக வாழ்வதை இரு வீட்டுப் பெரியவர்களுமே ஆசீர்வதித்து அனுமதிக்க, அமைதியாகச் சென்று கொண்டிருந்த அவர்களின் வாழ்க்கையில் பிரகாசம் தொடங்கிய தொழிலின் காரணமாகப் பிரிவு ஏற்பட்டது.

தந்தை வழி வந்த சொத்துக்கள் தேவைக்கு அதிக மாகவே இருந்தாலும், தன் சொந்தக் காலில் நிற்பதை ஒரு லட்சியமாக எண்ணிய பிரகாசத்தைத் தடுக்க நினைக்கவில்லை கல்யாணி. தன் கணவன் சொந்த உழைப்பில் முன்னேற விரும்புவதைப் பெருமையாக நினைத்தாள் அவள்.

பிரகாசத்தைப் போல ஊரை விட்டுச் சென்று தன் தொழிலை வளர்க்க நினைக்கவில்லை நல்லசிவம். தன் தந்தை தனக்காக சேர்த்து வைத்திருந்த சொத்துக்களில் தன்னுடைய உழைப்பை மூலதனமாக்கி அதில் வந்த லாபத்தில் தன் சொந்த ஊரிலேயே சொத்துக்களாக வாங்கிக் குவித்தார் நல்லசிவம்.

''இந்த ஊரில் இல்லாதது என்ன இருக்குன்னு உங்க அண்ணன் பட்டணம் போகணும்னு பறக்கறான்?'' தன் நண்பனை மனைவியின் அண்ணனாக்கி உரிமையான கோபத்துடன் கேட்கும் கணவனை காதலுடன் பார்த்தாள் கோமதி.

''அதை அவர்கிட்டவே கேட்க வேண்டியதுதானே? அங்க வாயை மூடிக்கிட்டு இருந்துட்டு இங்க வந்து மட்டும் வாய் கிழியப் பேசுங்க'' கூறிய மனைவியின் வார்த்தைகளில் இருக்கும் உண்மையை அறிந்து கோபத்தைக் குறைத்துக் கொள்வார் நல்லசிவம்.

''அதுக்கில்லடி. அவன் ஆசையாக அவனோட புதுத் தொழிலைப் பத்திப் பேசறப்ப என்னால மறுத்துப் பேசவே முடியலை. ஆனா அவனை விட்டுப் பிரியவும் மனசுக்கு வருத்தமா இருக்கு.''

''இதில் பிரிவுக்கு என்னங்க வேலை? அவர் அங்க போய் தொழில்தானே தொடங்கப் போறார். ஆனால் அவரோட சொந்த பந்தம், சொத்துன்னு அத்தனை பேர்களும் இங்கதான இருக்கு? நாம அந்த வேர்களைப் பட்டுப் போகாமல் பார்த்துக்குவோம். அவர் எவ்வளவு தூரம் போகணுமோ போய்விட்டு வரட்டும்'' அறிவுடன் கூறிய மனைவியின் வார்த்தைகள் நல்லசிவத்தின் மனதினை இதமாக வருடியது.

''அதுவும் சரிதான் கோமதி. அவனோட லட்சியம் நம்மளால கெட்டதாக இருக்க வேண்டாம். அவன் எங்க வேணும்னாலும் போய் எத்தனை சாதிச்சாலும் நம்மளோட பிரகாசம்தான. அது போதும் நமக்கு'' உண்மையான நட்பின் அடையாளமாகக் கூறினார் நல்லசிவம்.

கணவரின் வார்த்தைகளை புன்னகையுடன் ஆமோ தித்தாள் கோமதி.

பெற்றோரின் வார்த்தைகளைக் கேட்டபடியே கண்மூடிப் படுத்திருந்த நளாயினியின் கண்களில் இருந்து கண்ணீர் வழிந்தது.

பிறந்தது முதலே தன்னுடைய சொந்தமாகத் தான் பார்த்த முகிலன், தன்னை விட்டுப் பிரிந்து போவதைத் தடுக்கும் சக்தியில்லாமல் மௌனமாகக் கண்ணீர் வடித்தாள் நளாயினி.

முகிலன் மேல் நளாயினி கொண்டிருந்த அன்பு வருடங்கள் செல்லச் செல்ல காதலாக மாறிக் கொண்டிருப்பதை முதலில் அறிந்தவள் கோமதிதான். அதை அறிந்தவுடன் அவள் மனதில் தோன்றியது பெரும் துன்பம்தான். கோமதி தன் உயிருக்குயிராக எண்ணிய தோழியின் மகனான முகிலன் தனது மருமகனாக வரப்போவதை எண்ணிப் பெருமிதம் கொள்ளவில்லை. தன் உடன் பிறந்த சகோதரனாகத் தான் எண்ணிக் கொண்டிருக்கும் தன் அண்ணன் மகனே தன்னுடைய மருமகனாக வரப் போவதை எண்ணிக் கோமதி மகிழ்ச்சியடையவில்லை.

அதற்கு மாறாக மலைக்கும் மடுவுக்குமாக தங்கள் இரண்டு குடும்பங்களுக்கும் இடையில் இந்த சில வருடங்களில் தோன்றியிருந்த அந்தஸ்து பேதத்தை எண்ணித் தன் உள்ளத்தால் மறுகினாள்.

ஆயிரம்தான் தன்னுடைய தோழியாக இருந்தாலும், உடன் பிறவாத சகோதரனாக இருந்தாலும் தன்னுடைய மகளை அவளது விருப்பத்திற்காக அவர்களின் மகனுக்கு

மணம் முடித்துக் கொடுக்க கோமதியின் மனம் விரும்பவில்லை.

தன் பெண் நளாயினியை அவளது பெருமை உணர்ந்து குணத்தின் மேன்மை புரிந்து, அழகின் அருமை உணர்ந்து மணம் செய்து கொள்ளும் மணமகனைத்தான் கோமதி பெருமையாகவும் பெரிதாகவும் எண்ணினாள். அதுதான் அவளைப் பெற்ற தன் கணவருக்கும் பெருமை என்று எண்ணினாள் அவள்.

இதுவரை எந்த உதவியையும் வேண்டித் தன் நண்பன் முன் சென்று நிற்காத நல்லசிவம், தன்னுடைய மகளின் காதலுக்காகத் தன் உயிர் நண்பனிடம் அவனுடைய மகனையே கேட்கும் நிலை தன் கணவனுக்கு வருவதை கோமதியால் பொறுத்துக் கொள்ள முடியவில்லை.

''நிலா.. உன்னுடைய மனம் எனக்கு நன்றாகப் புரிந்துவிட்டது. ஆனால் நான் அதற்கு ஒரு நாளும் உதவ மாட்டேன் நிலா. ஏன்னா இதில் உங்கப்பாவின் கௌரவமும் அடங்கியிருக்கு'' மகளிடம் தனிமையில் அமைதியாகக் கூறிய கோமதியின் முகத்தை அளவில்லாத துயரத்துடன் பார்த்தாள் நளாயினி.

''ஏம்மா... உங்க பிரண்டா இருந்தால் மட்டும்தான் அன்புக்காக உதவுவீங்களா? அந்த அன்பே உங்க பொண்ணோட இதயத்தில் தோன்றினால் அதற்கு மதிப்பில்லையா?''

''நிலா!''

''வேண்டாம்மா, நீங்க எதுவும் சொல்ல வேண்டாம். எனக்கு யாரோட உதவியும் தேவையில்லை. என்னோட

அன்பு பரிசுத்தமானது. உண்மையானது. அந்த அன்பிற்கு சக்தியிருந்தால் என் மனசுக்குப் பிடிச்ச வாழ்க்கை எனக்குத் தானாக அமையும். அப்படி அமையலேன்னா என்னோட வாழ்க்கையை எப்படியெல்லாம் அமைச்சுக்கணும்னு எனக்குத் தெரியும்'' அமைதியாகக் கூறினாள் நளாயினி.

''நிலா.. நான் என்ன சொல்ல வர்றேன்றதை கொஞ்சமாவது காது கொடுத்துக் கேளேண்டி. நான் உன்...'' பேசிய தாயின் வார்த்தைகலை பிடிவாதமாக இடைமறித்தாள் நளாயினி.

''தயவு செய்து நீங்க எதுவும் சொல்ல வேண்டாம்மா என்னால உங்க வார்த்தையை மீறி நடக்க முடியாது அதே நேரத்தில என்னோட மனசுக்குப் பிடிக்காத வாழ்க்கையையும் நான் வாழமாட்டேன். அப்புறம் நான் என்ன முடிவை எடுப்பேன்னு எனக்கே தெரியாதும்மா...'' வார்த்தைகளை தொண்டைக்குள் நிறுத்திக் கொண்டு வெட்டவெளியை வெறித்த மகளைக் கட்டிக் கொண்டு கதறிவிட்டாள் கோமதி.

''நான் பெத்த மகளே! உன்னை அருமை பெருமையாக நாங்க வளர்த்ததெல்லாம் நீ இப்படிப் பேசுவதைக் கேட்கத்தானா? எந்த வார்த்தைகளை என் வாழ்நாளில் நான் கேட்கவே கூடாதுன்னு நினைச்சேனோ அந்த வார்த்தைகளை என் மகளே சொல்லக் கேட்கிற கொடுமையை நான் யார்கிட்டப் போய்ச் செல்வேன்? வேணாம்டி ஆத்தா. இனி நீ ஒரு வார்த்தை கூடப் பேச வேண்டாம். இப்பவே உன் அப்பாகிட்டச் சொல்லி சென்னைக்குப் போகச் சொல்றேன். உன் மனசுக்குப்

பிடிச்சவனையே பேசி முடிக்கச் சொல்றேன். உன் வாழ்க்கையைவிட எங்க கௌரவம் எங்களுக்குப் பெரிசில்லைடி தங்கம். உன் மனசு போலவே நான் நடத்திக் காட்டுறேன். நீ மட்டும் பொறுமையைக் கைவிட்டுவிடாதேடி.'' தன் கைப்பற்றி கதறியவளை தெளிவான முகத்துடன் பார்த்தாள் நளாயினி.

6

நளாயினி பிறந்ததில் இருந்து அவள் எதையும் கேட்கும் தேவையே இல்லாமல் அவள் தேவையறிந்து அனைத்தையும் பார்த்துப் பார்த்து செய்து கொடுக்கும் பெற்றோரை வரமாக வாங்கி வந்தவள். அப்படித் தன்னை வளர்த்த தாயின் கண்ணீரை அமைதியுடன் பார்த்த அவளைப் புரிந்து கொள்ள முடியாத தவிப்புடன் பார்த்தாள் கோமதி.

''அம்மா தயவு செய்து நான் சொல்வதைக் கொஞ்சம் புரிஞ்சுக்க முயற்சி பண்ணுங்க. நீங்க இப்ப நாம பேசின எதையுமே அப்பாகிட்ட சொல்லி விடாதீங்கம்மா. ப்ளீஸ்...''

''என்னடா நிலா இப்படிச் சொல்ற. நான் இதையெல்லாம் அவர்கிட்டச் சொன்னால்தானே உன் மனசு போல உன் வாழ்க்கையை அமைச்சுக் கொடுக்க முடியும்?'' புரியாமல் கேட்டாள் கோமதி.

''வேண்டாம்மா. அப்பாகிட்ட நீங்க எதையும் சொல்ல வேண்டாம். அப்படிச் சொன்னீங்கன்னா

அதற்குப் பிறகு நான் எப்படி அப்பாவோட முகத்தைப் பார்ப்பேன்? அவர் என்கிட்ட கோபிக்கலைன்னாலும் அவரோட மனசு கஷ்டப்படும் தானே? தன் பெண்ணை சரியாக வளர்க்கலையோன்னு அவர் ஒரு நொடி நினைச்சாலும் நான் உயிரோட இருக்கிறதே அர்த்தம் இல்லாமல் போய்விடுமேம்மா.''

''அப்புறம் நான் என்னடி செய்வேன்? என்னை இப்படிச் சிக்கலில் மாட்டி விட்டுட்டியேடி. நான் என்ன செய்து உன் வாழ்க்கையைக் காப்பாத்திக் கொடு பேன்?''

''நான் மறுபடியும் சொல்றேம்மா. என் அன்புக்கு சக்தியிருந்தா என் வாழ்க்கை என் கை சேரும்மா நம்புங்க. அப்படியொரு வேளை நடக்காட்டியும் நா கோழைபோல மனம் ஒடிந்துபோய் எந்த முடிவையு எடுக்க மாட்டேன். இது சத்தியம்மா'' தன் கைப்பற்றி சத்தியம் செய்தவளை ஆவலாகப் பார்த்தாள் கோமதி.

''அப்படி நடக்கலேன்னா, நீ நாங்க பார்க்கிற...''

''அதை மட்டும் செய்யவே மாட்டேன். அப்படி ஒரு நினைப்பே உங்களுக்கு வரக்கூடாதும்மா. நீங்க உங்க பொண்ணை அப்படி வளர்க்கல'' தீர்மானமாய்த் தாயின் வார்த்தைகளை இடைமறித்துக் கூறினாள் நளாயினி.

''அப்புறம்...'' திகைப்புடன் கேட்ட தாயைப் பார்த்து புன்னகைத்த மகளின் முகம் அவளுக்கு ஓராயிர அர்த்தத்தைக் கூறியது.

''அப்புறம்? அதை அப்புறம் பார்க்கலாம்மா. நாம நினைக்கிறது நடக்கலைன்னாத்தானே நாம அடுத்தை

பத்தி யோசிக்கணும். ஆனா ஒண்ணு மட்டும் உறுதிம்மா. எங்கப்பாவோட கௌரவம் எனக்கும் உயர்வு தான். அதைக் கெடுப்பதுபோல நான் என்னிக்கும் நடந்துக்கவே மாட்டேன்.'' உறுதியாகவும் இறுதியாகவும் கூறிவிட்டுச் சென்ற மகள் சென்ற திசையைப் பார்த்துக் கொண்டே வெகு நேரம் திகைப்புடன் அமர்ந்திருந்தாள் கோமதி.

இப்படி ஒரு மகளைப் பெற்றெடுக்க தான் மிகவும் புண்ணியம் செய்திருக்க வேண்டும் என்று பெருமையுடன் எண்ணிக் கொண்டவள் அந்த மகளின் வாழ்க்கை நன்றாக அமைய ஆண்டவனிடம் மனமாரப் பிரார்த்தனை செய்து கொண்டாள். அது சமயம் அவளுக்கு அதைத் தவிர வேறு வழியிருப்பதாகத் தோன்றவில்லை.

நளாயினி அன்னையிடம் அன்று தன் மனம் திறந்து பேசியவள்தான். அதன் பின் கோமதி எத்தனையோ முறை அது பற்றிப் பேச வந்தபோதெல்லாம் புன்னகையுடன் அவளை விட்டு அகன்று விடுவாள். ஆனால் அவள் தன் மனதிற்குள் முகிலன் மேல் கொண்டிருந்த காதல் மட்டும் குறையாமல் வளர்ந்து கொண்டேயிருந்தது.

அவள் மனம் அறிந்த கோமதியும் தன்னால் ஆன முயற்சிகளை எடுத்துத்தான் பார்த்தாள். ஆனால் அவளது முயற்சியின் பலனாக வந்த பதில்தான் கோமதியின் மனதிற்குள் இடியாக இறங்கியது.

பிரகாசத்தின் தாய், அமுதவள்ளி தன் வயிற்றில் பிறந்த மகளாகவே கோமதியை எண்ணிப் பா கொண்டவள். கணவனை இழந்த அவளுக்

துணையாக இருந்த ஒரே மகனும் தொழில் தொடங்கி தன்னுடைய மனைவியுடன் சென்னைக்குச் சென்று குடியேறி விட்ட பிறகு அவளுக்கு எல்லாமுமாக இருந்த பார்த்துக் கொள்பவர்கள் கோமதியும் நல்லசிவமும்தான். பிள்ளைக்குப் பிள்ளையாக உறவுக்கு உறவாக இருந்து பார்த்துக் கொண்டும் அவர்களின் மேல் தன் உயிரையே வைத்திருந்தாள் அமுதவள்ளி.

பிரகாசம் தன் தாயாரை எத்தனையோ சொல்லி வற்புறுத்தி அழைத்தும் தன் கணவனுடன் வாழ்ந்த தன்னுடைய வீட்டையும், தங்கள் ஊரையும் விட்டுச் செல்ல விரும்பாத அமுதவள்ளி மகனுடன் செல்ல மறுத்து விட்டாள். தன்னுடைய இடத்தில் இருந்து நல்லசிவம் தன் அன்னையைப் பார்த்துக் கொள்வார் என்ற நம்பிக்கையில் பிரகாசமும் அன்னையை அவர் விரும்பியபடியே விட்டு விட்டார்.

வழக்கம்போலத் தன் வீட்டு வேலைகளை முடித்துக் கொண்டு கோமதி அமுதவள்ளியைக் காண அவள் வீட்டுப் படியேறியபோதுதான் அவளுக்கு அந்த யோசனையே வந்தது.

வீட்டுப் பெரிய மனுஷியான அமுதவள்ளியிடம் நிலா மற்றும் முகிலன் திருமணத்தைப் பற்றிய தன்னுடைய ஆசையை கூறினால் அவள் தன் மகனுடனும் மருமகளுடனும் பேசி ஒரு நல்ல முடிவை வரச் செய்வாள் என்ற நம்பிக்கை தோன்றியது கோமதிக்கு.

''வாடாக் கண்ணு, சூரியன் உதிக்கிறதைக்கூட மறந்துடுவான். ஆனா நீ நம்ம வீட்டுக்கு வருவதை மட்டும் மறக்காம டயத்துக்கு வந்துடுவே. ஏதோ நீயும்,

சிவமும் இருக்கிறதாலதான் நானும் கொஞ்சம் தைரியமா இருக்கேன். வா... உட்காரு'' அன்பும் அங்கலாய்ப்புமாக வரவேற்றவளின் அருகில் அமர்ந்து தயக்கத்துடன் அவள் முகத்தைப் பார்த்தாள் கோமதி.

''அம்மா.. உங்ககிட்ட ஒண்ணு கேட்கணும். ஆனா எப்படிக் கேட்கிறதுன்னுதான் தெரியாம முழிக்கிறேன்'' பதவிசாக ஆரம்பித்த கோமதியை அதட்டினாள் அமுதவள்ளி.

''அம்மாகிட்டக் கேட்கிறத உரிமையோட கேட்க வேணாமா? அதென்ன முழிச்சிக்கிட்டு இருக்கேன்னு சொல்ற?''

''இல்லம்மா.. வந்து.. நம்ம முகிலனோட... நம்ம முகிலனும் வளர்ந்துடுச்சில்ல? அதான்.. அதோட கல்யாணத்தைப் பத்தி கல்யாணி ஏதாவது முடிவெடுத்திருக்காளான்னு கேட்கத்தான் இப்படிக் குழப்பிக்கிட்டு இருக்கேம்மா.''

திக்கித் திணறிய வார்த்தைகளுடன் முகமெல்லாம் வியர்க்கத் தயக்கத்துடன் கேட்ட கோமதியை அனுபவம் மிக்க அமுதவள்ளியின் கண்கள் ஆராய்ச்சியாகப் பார்த்தது.

7

பிரகாசத்தின் திருமணத்திற்காகத் தன்னுடைய பெற்றோரையும் உற்றாரையும் இழந்து நின்ற

கோமதியின் கரம் பற்றி என்று நல்லசிவம் அழைத்து வந்தாரோ, அன்றிலிருந்து கோமதியைத் தன்னுடைய வயிற்றில் பிறந்த மகளாகவே தத்தெடுத்துக் கொண்டார் அமுதவள்ளி.

அவளது பிள்ளைகள் இருவருக்கும் காது குத்தி மொட்டை எடுத்தபோது, தாய்மாமன் வீட்டுச் சீராக சபையை நிறைத்துச் சீர் செய்தவள் அமுதவள்ளி. அவ்வளவு ஏன், அவர்களது கல்யாணத்திற்கே அம்மா வீட்டுச் சீர்வரிசையும், நகைகளும், பண்ட பாத்திரங்களும் அனைத்தும் அமுதவள்ளியின் வீட்டில் இருந்துதான் சென்றது. அப்படி கண்ணுக்குக் கண்ணாக உரிமையுடன் இருந்த கோமதி தன் முகம் பார்க்கவே தயங்கிக் கொண்டு கேட்ட விதத்திலேயே அவளுடைய எண்ணத்தைப் புரிந்து கொண்டாள் அமுதவள்ளி.

''அதுக்கு எனாத்தா இப்படித் தயங்குற? உன் அண்ணன் மகனோட கல்யாணத்தைப் பத்தித் தெரிஞ்சுக்கிற உரிமை உனக்கில்லாட்டி வேற யாருக்கு இருக்கு?'' உரிமையுடன் அதட்டிய அமுதவள்ளியின் வார்த்தைகள் கோமதிக்கு ஆறுதலைக் கொடுத்தது.

''அதுதான்மா. அதைப் பத்தித்தான் நான் கேட்க வந்தேன்.''

''அதைத்தான் நானும் சொல்ல வர்றேம்மா. உன் அண்ணனுக்கு இங்கிருக்கிற நாமெல்லாம் கண்ணுக்குத் தெரியலபோல. அதான் அவன் மகனோட கல்யாணத்தை அவனே முடிவு பண்ணிட்டான்'' கோபமும் ஆத்திரமுமாக வெடித்த அமுதவள்ளியை புரியாமல் பார்த்தாள் கோமதி.

''என்னம்மா சொல்றீங்க? எப்ப... எப்படி இது?'' தடுமாற்றத்தை மறைக்க முடியாமல் திணறினாள் அவள்.

''நேத்து நைட்டு போன் பண்ணினபோதுதான் கல்யாணி சொன்னா. அதைக் கூட பிரகாசம் சொல்லலை. நாம கொடுத்து வெச்சது அவ்வளவுதான்'' கூறிய அமுதவள்ளியை வேகமாகக் கேட்டாள் கோமதி.

''கல்யாணி என்னம்மா சொன்னா..?''

''சொன்னா.. சுரைக்காய்க்கு உப்பில்லைன்னு. அவ புருசனோட தொழில்ல பார்ட்னராம். யாரோ கண்ணப்பனாம். அவனோட பொண்ணை முகிலனுக்குக் கல்யாணம் பண்ணிக் கொடுக்க ஆசைப்பட்டானாம். பிரகாசமும் சரின்னு ஒத்துக்கிட்டானாம். அதைத்தான் உன் சிநேகிதி சொன்னா.''

''கண்ணப்பனோட பொண்ணையா...'' விழி விரித்துக் கேட்டுவிட்டு சிலையாக அமர்ந்து விட்டாள் கோமதி.

''கோமதி.. ஏம்மா... என்னாச்சு உனக்கு? கோமதி'' அவள் தோள் தொட்டு உலுக்கிய அமுதவள்ளியின் முகத்தை திகைப்புடன் பார்த்தாள் கோமதி.

''அம்மா...'' அழுகையில் வெடித்த அவளது முதுகை ஆறுதலாக நீவிவிட்டுக் கொண்டே அமைதியாக சிறிது நேரம் அமர்ந்திருந்தாள் அமுதவள்ளி.

''அழாதே கோமதி. நாம ஒண்ணு நினைச்சால் தெய்வம் ஒண்ணு நினைக்கிற வரத்தையில்ல நாம ரெண்டு பேரும் வாங்கிட்டு வந்திருக்கோம். இதுல யாரை நாம குறை சொல்ல? தெய்வம் விட்ட வழின்னு ஏத்துக்க வேண்டியதுதான். நானும் என் மனசி

உன்னைப் போலத்தான் ஆசைப்பட்டேன். என் பேத்தியே என் வீட்டுல விளக்கேத்தற கொடுப்பினை இல்லாமலே போச்சு. என்ன செய்யுறது. ஏம்மா நீ இப்படி அழுதா நான் என்னதான் செய்யட்டும். இந்த கிழவியோட ஆசைக்குத்தான் மதிப்பில்லாம போயிடுச்சே..'' வேதனையுடன் கூறிய அமுதவள்ளியையும் பார்க்காமல் எழுந்து தன் வீட்டை நோக்கி நடந்த கோமதியின் உள்ளத்தை எண்ணப் புயல் சூறாவளியாகத் தாக்கிக் கொண்டு இருந்தது.

வீட்டை அடைந்தவளின் உள்ளம் புயலுக்குப் பின்பான அமைதியுடன் தெளிவாக இருந்தது. அவள் நேராக தன் மகளின் முன் சென்று நின்று அவளையே பார்த்தாள்.

''அம்மா...'' அன்னையின் முகத்தைக் கொண்டே ஏதோ வேண்டாதது நிகழ்ந்திருப்பதை அறிந்து கொண்ட நளாயினி துடிக்கும் மனதுடன் அன்னையின் முகம் பார்த்தாள்.

''நிலா... நான் சொல்வதைக் கொஞ்சம் அமைதியாகக் கேளுடா. எந்தத் தப்பான முடிவுக்கும் போகமாட்டேன்னு எனக்கு முதல்ல சத்தியம் பண்ணுடா...'' தன் முன் கை நீட்டிக் கெஞ்சிய அன்னையின் கரத்தில் தவிப்புடன் தன் கை வைத்து சத்தியம் செய்தாள் நளாயினி.

''உங்க பொண்ணு கோழையில்லம்மா. எந்த நிலையையும் எதிர்த்து நின்று வாழ எனக்குத் தைரியத்தை நீங்க கொடுத்திருக்கீங்கம்மா. என்ன விஷயம்னு சொல்லுங்க?''

''இப்ப நான் சொல்வதை இப்படி அவசரப்பட்டு உன் கிட்டச் சொல்லலாமான்னு எனக்குத் தெரியல நிலா. ஆனா நீ உன்னோட நிலையைப் புரிஞ்சுக்கணும். அதுக்கு நான் இதை உன்கிட்டச் சொல்லித்தான் ஆகணும் நிலா...''

''அம்மா...''

''ஆமா நிலா. முகிலனுக்குக் கல்யாணம் நிச்சயம் ஆகிருச்சு.''

''அம்மா?!''

''அம்மாதான் சொல்றேன் நிலா. நல்லாக் கேட்டுக்க. முகிலனுக்கு இன்னொரு பொண்ணோட கல்யாணம் நிச்சயம் ஆகிருச்சு. அதைக்கூட நம்மகிட்ட சொல்ல வேண்டிய அவசியம் இல்லாத நிலையில அவனோட பெத்தவங்க இருக்காங்க. அவனுக்கு நிச்சயம் பண்ணியிருக்கிற பொண்ணு யாருன்னு தெரியுமா...'' கேட்ட அன்னையின் வாயில் கை வைத்து மூடினாள் நளாயினி.

''வேண்டாம்மா. நான் தெரிஞ்சுக்கணும்ங்கிற அவசியம் இல்லை. அது யாராக இருந்தாலும் அவங்க ரெண்டு பேரும் நல்லா இருக்கட்டும். நீங்க அவங்களை வாழ்த்தாட்டியும், சாபம் கொடுத்துராதீங்க'' தன் வாய் மூடிய மகளின் கையை வேதனையுடன் விலக்கினாள் கோமதி.

''என் மகளோட வாழ்க்கையே சாபமாக ஆகி நிற்கும் போது நான் எதற்காக அடுத்தவர்களை சபிக்கப் போகிறேன் நிலா. நான் உன்னுடைய வாழ்க்கையைப் பற்றித்தான் கவலைப்படுறேண்டி. இனிமேலாவது

புத்திசாலித் தனத்தோட நடந்துக்க. நம்மளோட நிலைமையைப் புரிஞ்சு நடந்துக்க நிலா'' கூறிய அன்னையைத் தீர்க்கமாகப் பார்த்தாள் நளாயினி.

''யாருக்கும் நான் குறைஞ்சவள் இல்லம்மா. மத்தவங்களோட அந்தஸ்து தொழிலாகவும் பணமாகவும் இருந்தா, என் அப்பாவோட அந்தஸ்து அன்பாகவும், சொத்தாகவும் இருக்கும்மா. மத்தவங்களைப்போல பல கோடிகளுக்கு நாங்க அதிபதியாக இல்லாட்டியும், என்னோட அப்பாவோட சொத்துக்களின் மதிப்பும் சில கோடிகள் இருக்கும்மா. அதுக்காக நான் பணத்தைப் பார்த்து ஆசைப்படல. நீங்க என்னோட நிலையை தெரிஞ்சு நான் நடந்துக்கணும்னு சொன்னீங்களே. அதுக்காகத்தான் இதையெல்லாம் சொன்னேன். யாருக்கும் நான் குறைந்தவள் இல்லை. அவர் மேல நான் அன்பு வெச்சதினால என் நிலைமை தாழ்ந்தும் போகாது'' நம்பிக்கையுடன் பேசிய மகளை அணைத்துக் கொண்டாள் கோமதி.

''எங்க பொண்ணு விலை மதிப்பில்லாத ரத்தினம்டா. உனக்கு முன்னால சொத்தும், பணமும் எம்மாத்திரம்? நீ ஒருத்தி போதும்டா எங்களுக்கு'' மகளை அணைத்து ஆறுதல் கூறினாலும் அவளுடைய வாழ்வைச் சீராக்க அனைத்து முயற்சிகளையும் எடுத்தாள் கோமதி.

முகிலனின் எண்ணமே தோன்றவிடாமல் மகளது வனத்தைப் படிப்பில் திசை திருப்பினாள். அதற்காக வள் நளாயினியை கல்லூரி ஹாஸ்டலில் சேர்க்கும் த் தன் கணவனை வற்புறுத்தி அதன்படியே செய்தும் த்தாள்.

தாயின் எண்ணமறிந்த நளாயினியும் தன் கல்லூரிப் படிப்பை முடித்துக் கொண்டு பி.எட். படிப்பில் சேர்ந்து அங்கேயே தங்கி விட்டாள்.

இப்பொழுது பி.எட்.டும் முடித்து, ஆசிரியருக்கான தேர்வை''யும் எழுதி வெற்றி பெற்று ஆசிரியையாக தன் தாயைப் பார்க்க வந்துவிட்டாள் நளாயினி.

தன் மனம் கோணாமல் படித்து வெற்றிபெற்று வந்த மகளை அன்புடன் அணைத்துக் கொண்டாள் கோமதி.

8

''பாட்டி.''

அன்புடன் கேட்ட குரல் மனதை உலுக்க வேகமாக வந்து எட்டிப் பார்த்தாள் அமுதவள்ளி. வேலையாட்களுக்கான சம்பளப் பணத்தை எண்ணிக் கொண்டு உள் அறையில் இருந்த அவள் வேகமாக வந்ததைப் பார்த்த வேலையாட்கள் திகைப்புடன் ஒருவரையொருவர் பார்த்துக் கொண்டார்கள்.

அமுதவள்ளி பணம் எண்ணும் வரையில் அவளை யாரும் தொந்தரவு பண்ணுவதை அவள் விரும்ப மாட்டாள். வெளியே என்ன சத்தம் கேட்டாலும் திறந்த லாக்கரை பாதுகாப்புடன் பூட்டி சாவியை இடுப்பில் சொருகிக் கொண்ட பிறகே ஒன்றுமே அறியாதவள் போல அறைக்கதவைத் திறந்து வெளிவருவாள் அமுதவள்ளி. தனியாக இருக்கும் தன்னுடைய

பாதுகாப்பிற்கு எந்தத் தீங்கும் வராது என்ற நம்பிக்கை கொண்ட ஓரிரு வேலையாட்களை மட்டுமே வீட்டு குள் அனுமதிப்பாள் அவள். மற்ற எவருமே அவள் வீட்டு வாசல் படியைத் தாண்டி காலைக் கூட உள்ளே வைத்துவிட முடியாது.

அப்படிப்பட்ட தங்கள் எஜமானி ஒரே ஒரு குரலுக்கு தன் வேலையை அப்படியே விட்டுவிட்டு வந்து பார்த்ததே அவள் தன்னை அழைத்த குரலுக்கு உரி நளாயினியின் மேல் அவள் கொண்டிருந்த அன்பினை புரிய வைக்க வேலையாட்கள் அனைவரும் மதிப்புடன் நளாயினியைப் பார்த்தார்கள். சிறு வயதில் இருந்தே அவர்கள் பார்க்க வளர்ந்த பெண்தான் என்றாலும் தங்களுடைய எஜமானியின் அன்பிற்கு உரியவர் என்ற பாசமும் சேர்ந்துகொள்ள சொந்தத்துடன் தன்னை பார்த்துப் புன்னகைத்த அனைவரையும் பொதுவாக பார்த்து புன்னகைத்துவிட்டு வேகமாகச் சென்று அமுத வள்ளியைக் கட்டிக் கொண்டாள் நளாயினி. அவளது அந்த அணைப்பில் தன்னை மறந்த அமுதவள்ளியும் கலங்கிய கண்களுடன் அவளது கன்னத்தில் முத்த மிட்டு நளாயினியைக் கட்டிக் கொண்டாள்.

''என்ன பாட்டி செய்துக்கிட்டு இருக்கீங்க?'' நளாயினி சுவாதீனமாகக் கேட்டுக் கொண்டே உள் அறைக்குள் நுழைய அந்த அறைக்கதவை பூட்டித் தாளிட்டாள் அமுதவள்ளி.

''என் பாட்டி?'' புரியாமல் கேட்ட நளாயினிக்கு அவள் எதிரில் இருந்த லாக்கரைக் கைகாட்டினாள் அவள்.

லாக்கரின் மேல் தட்டில் விலையுயர்ந்த தங்க வைர ஆபரணங்கள் அடங்கிய பெட்டிகள் அழகாக ஒன்றின் மேல் ஒன்றாக அடுக்கப்பட்டு இருந்தது. அதற்கடுத்து அருகில் ரூபாய் நோட்டுக்கள் கட்டுக்களாக ஒரு பத்துக் கட்டுக்கள் அளவிற்கு அடுக்கப்பட்டிருந்தது. அதற்கு அடுத்த அருகில் பத்திரங்களும், பாஸ்புக்கும் தேடி எடுக்க வேண்டிய தேவை இல்லாத அளவிற்கு ஒருவித அடையாளத்தோடும் அதே நேர்த்தியுடனும் தனித்தனி ஃபைல்களில் பெயர்க் குறிப்புடன் அடுக்கப்பட்டிருந்தது.

''என்ன பாட்டி இதெல்லாம்?'' பணக் கட்டுக் களையும், நகைப் பெட்டியையும் பார்த்தும் ஆசையில் லாத குரலில் அதட்டலுடன் கேட்டவளை கண் நிறையப் பார்த்தாள் அமுதவள்ளி.

''என்னது?''

''இப்படித்தான் விலைமதிப்பில்லாத நகைகளையும், கட்டுக் கட்டான பணத்தையும் வீட்டில் வெச்சிருப்பாங் களா?''

''ஏண்டா.. வெக்கக் கூடாதா? நம்ம பரம்பரையாக இந்தப் பெட்டியில்தான் செல்வத்தை வைச்சுப் பழக்கம் தாயி. அதை நான் மட்டும் மாத்த முடியாதுடா.''

''ஐயோ பாட்டி! அப்ப இருந்த காலம் போலவா இப்ப இருக்கு? இந்தக் காலத்துலயும் நாம அப்படியே இருக்க முடியுமா? காலத்துக்கேத்தாப்புல மாறிக்க வேண்டாமா? என்ன பாட்டி நீங்க?'' அலுப்புடன் கேட்டாள் நளாயினி.

''ஏண்டா? திருட்டுப் போயிடுமோன்னு பயப்படு றியா?'' கேட்டவளை முறைத்த நளாயினி வேகமாக

அமுதவள்ளியின் அருகில் வந்து அவளது கைகளைப் பிடித்துக் கொண்டாள்.

''இந்தப் பணமும் நகையும் திருட்டுப் போனாப் பரவாயில்லை பாட்டி. செல்வம் போனால் சம்பாதிச் சுடலாம். ஆனா இதனால உங்களுக்கு ஏதாச்சும் ஆபத்து வந்துடிச்சின்னா அப்புறம் நாங்க என்ன பாட்டி பண்ணு வோம்?'' கண்கள் கலங்க கேட்டவளின் கேள்வி அமுத வள்ளியின் உயிரைத் தொட்டது.

''அம்மாடி... ராசாத்தி! இந்தக் கிழவிமேல நீ வெச் சிருக்கிற பாசம் நான் பெத்த மகள்கூட வெக்கலியே தாயி. நீ நூறு வயசுக்கு மனம் நிறைஞ்ச வாழ்க்கையை வாழணும் நிலா. நல்லாயிரு'' மனம் நிறைந்து ஆசீர் வதித்து தன் உச்சந்தலையில் முத்தமிட்ட முதியவளை உணர்ச்சியற்ற கண்களால் ஏறிட்டுப் பார்த்த நளாயினி எதுவும் கூறாமல் அமைதியாக இருந்தாள்.

''என்னடா கண்ணு? இந்தக் கிழவியோட ஆசீர்வாத மெல்லாம் எங்க பலிக்கப் போகுதுன்னு நினைச்சு இப்படி அமைதியா இருக்கியா? பார்த்துக்கிட்டே இரு. என் வாக்கு கண்டிப்பா பலிக்கும் பாரு'' கூறியவளை வேதனையுடன் பார்த்தாள் நளாயினி.

''வேண்டாம் பாட்டி. எனக்கு நூறு வயசெல்லாம் வேண்டாம். ஏன்னா.. என் மனம் நிறைஞ்ச வாழ்க்கை யெல்லாம் இனி...'' சொல்ல வந்த வாக்கியத்தை முடிக் காமல் ஒரு பெருமூச்சுடன் நிறுத்திக் கொண்டாள் நளாயினி.

''என் கண்ணே...!'' எதுவும் கூறாமலே அவளுடைய எண்ணம் புரிந்த அமுதவள்ளி தன் நெஞ்சில் கை வைத்த திகைப்புடன் நின்று விட்டாள்.

''அதை விடுங்க பாட்டி. இப்ப என்ன பண்ணிக்கிட்டு இருந்தீங்க? சம்பளம் குடுத்துக்கிட்டு இருந்தீங்களா'' பாட்டியின் மனதை திசை மாற்ற சிரிப்புடன் கேட்டாள் நளாயினி.

''இன்னும் குடுக்கலை கண்ணு. கணக்குப் பார்த்து எடுத்து வெச்சுக்கிட்டு இருந்தேன். இந்தப் பாழாப் போன கண்ணுதான் எனக்கு ஒத்துழைக்க மாட்டேங்குது. உத்து உத்துப் பார்த்து கண்ணெல்லாம் வலிக்குது.''

''அதான் இப்ப நான் வந்துட்டேன் இல்ல. இனி நான் பார்த்துக்கறேன். நீங்க இப்படி உட்காருங்க'' கூறிக் கொண்டே அமுதவள்ளியை அங்கிருந்த நாற்காலியில் அமர வைத்துவிட்டு கணக்கு நோட்டைக் கையில் எடுத்துக் கொண்டாள் நளாயினி.

வேலையாட்களின் பெயரையும், சம்பளத் தொகையை யும், லீவு நாட்கள் தவிர்த்து அவர்களின் சம்பளத் தொகையையும் நொடியில் கணக்கிட்டுத் தனித்தனி யாக தெளிவுடன் எழுதி அமுதவள்ளியிடம் நீட்டினாள் நளாயினி.

''நீங்க சொன்னபடியே எழுதிட்டேன் பாட்டி. இப்ப இந்தக் கணக்குக்கு ஏத்தாற்போல பணத்தை மட்டும் நீங்க எடுத்துக்கங்க. அது போதும். ஆனா சாதாரண வீட்டு வேலை செய்ற இவங்களுக்கு எதுக்கு பாட்டி இப்படிக் கணக்கெல்லாம் எடுத்துக்கிட்டு இருக்கீங்க. நீங்கதான் அவங்க கிட்டக் கணக்கெல்லாம் பார்க்காம அத்தனை செலவுகளையும் செஞ்சுகிட்டு இருக்கீங் களே? இது போக அவங்க பிள்ளைகளோட படிப்புக்கான செலவைக்கூட நீங்க தான பார்க்கறீங்க. அப்புறப்

எதுக்காக இப்படி நோட்டெல்லாம் போட்டு சம்பா
பணத்தை மட்டும் எழுதணும்?" புரியாமல் கேட்டா
நளாயினி.

"இந்தக் கணக்கெல்லாம் எனக்குத் தேவையில்ல
நிலா. ஆனா உங்க மாமாவுக்கு இந்தச் செலவு
கணக்குத் தேவையாம். என்னமோ ஆடிட்டரா... அவ
கிட்டக் காட்டணுமாம். போன தடவை முகிலன் இங்
வந்தப்ப சொல்லிட்டுப் போனான். அவன்தான் இந்
நோட்டுகளையும்கூட வாங்கிட்டு வந்தான்" நீ
போக்கில் பேசிக் கொண்டே பணத்தை எடுத்து எ
ணத் தொடங்கிய அமுதவள்ளியின் வார்த்தைகளை
கேட்ட நளாயினி, முகிலன் என்ற பெயரைக் கே
யுடன் அசையாமல் நின்று விட்டாள்.

9

"முகிலன்."

நளாயினியின் உயிரில் கலந்து ரத்தத்தில் உறைந்து
விட்ட பெயர். ஆனால் அந்தப் பெயரைச் சொல்லும் சொந்த
அற்றவளாய் விதி நளாயினியை நிற்கச் செய்து விட்டு
ஆனால் அமுதவள்ளியோ எத்தனை சொந்தமும் உரிமை
யாய் அவனது பெயரைச் சொல்கிறாள் என்று ஆவ
யுடன் பார்த்துக் கொண்டே நின்றிருந்தாள் நளாயினி.

"அவர் நன்றாக இருக்காரா பாட்டி?" தன் குரலே
பேதும் தனக்கே புரியாதவளாய் அமுதவள்ளியின் முக
பார்த்தாள் நளாயினி.

நோட்டுக்களை எண்ணிக் கொண்டிருந்த கை ஒரு கணம் அசைவற்று நின்றுவிட வேகமாகத் திரும்பி நளாயினியை உற்றுப் பார்த்தாள் அமுதவள்ளி.

"வேண்டாம் கண்ணு. வேண்டாம்" எதைப்பற்றி அவர் சொல்கிறாள் என்பதைப் புரிந்தும் ஒருவித நிமிர் வுடன் அவள் முகம் பார்த்தாள் நளாயினி.

"சொல்லுங்க பாட்டி. உங்க பேரன் நல்லாயிருக் காரா?" ஒருவித உறுதியுடன் கேட்டாள் நளாயினி.

ஒரு சிறு அலட்சியமான தலை அசைவுடன் நளாயினி முகம் பார்த்துப் புன்னகைத்தாள் அமுதவள்ளி.

"அவனுக்கென்ன நிலா. ராசா வீட்டுக் கன்னுக் குட்டி. அவன் நல்லாத்தான் இருப்பான். மனசில ஏதாச் சும் பாரமோ, உறுத்தலோ, வேதனையோ இருந்தால் தானே அவன் கஷ்டப்படுறதுக்கு?"

"அவருக்கு அதுபோல எந்தக் கஷ்டமும் ஆண்டவன் அருளால வரவேண்டாம் பாட்டி. உங்க வாயால அப்படியெல்லாம் சொல்லாதீங்க" அவசரமாக பாட்டிக்குப் பதிலளித்தாள் நளாயினி.

"ஆமாம் கண்ணு. அவனுக்கு அதெல்லாம் வந்து விட்டால் உன் வாழ்க்கை சீராகுமே! அதனால அவ னுக்கு அதெல்லாம் வந்துட வேண்டாம். அவனுக்குப் பதிலாக அத்தனை துன்பத்தையும் அனுபவிக்கத்தான் நீ இருக்கியே! என்ன பொண்ணோ போ! இந்தக் காலத்திலும் இப்படி ஒரு வைரம் இருக்க அதைக் கைப் பிடிக்கும் பாக்கியம் இல்லாம ஏதோ ஒரு கண்ணாடிக் கல்லுக்குப் பின்னாடி இவனுக போய்க்கிட்டு இருக்கானு

களே?'' அங்கலாய்ப்புடன் நாற்காலியில் அமர்ந்து விட்டாள் அமுதவள்ளி.

''பாட்டி.. அதையெல்லாம் பேச இது நேரம் இல்ல பாட்டி. நான் என் மனசுக்குள்ளயே அன்பை வளர்த்துக்கிட்டா அதுக்கு அவர் எப்படி பாட்டி பொறுப்பாவார்? அன்பையும் பாசத்தையும் வெளிக்காட்ட எனக்கு சந்தர்ப்பத்தை அளிக்காமல் விட்ட விதிதான் இதுக்குப் பொறுப்பு பாட்டி.''

''நூத்துக் கிழவி மாதிரி நல்லாப் பேசக் கத்துக்கிட்ட நிலா. படிச்ச பொண்ணுள்ள! அதுதான் கவிதையா பேசுற!'' அதிசயமாக அவளைப் பார்த்த அமுதவள்ளியை போலியாக அதட்டினாள் நளாயினி.

''வெளியில நீங்க சம்பளம் கொடுக்கப் போறீங்கன்னு அத்தனை பேரும் ஆசையாக் காத்துக்கிட்டு இருக்காங்க. நான் வந்து ஒரு மணி நேரம் ஆகிடுச்சு. இன்னமும் நீங்க பணத்தையே எண்ணி முடிக்கல. வெளிய இருக்கிறவங்க என்னாலதான் லேட் ஆகிருச்சுன்னு என் மேல டென்ஷனாகப் போறாங்க பாருங்க.''

''எவன் அவன் என் பேத்தி மேல டென்ஷன் ஆகிறவன்? அத்தனை தைரியம் யாருக்கும் கிடையாது இந்த வீட்டில'' கூறிக் கொண்டே லாக்கரை மூடிவிட்டு அவளை அணைத்தபடியே வெளியே வந்து சோபாவில் அமர்ந்தாள் பாட்டி.

''இந்தா கண்ணு. எல்லோருக்கும் கணக்குப் பார்த்துக் குடு'' தன் கையில் பணக் கற்றையை கொடுத்த பாட்டியைப் பார்த்துத் திகைத்தாள் நளாயினி.

''நானா.. நீங்களே கொடுங்க பாட்டி. நான் வேணும்னா எண்ணிக் கொடுக்கிறேன்'' மறுப்புடன் தலை அசைத்தவளை கண்டிப்புடன் பார்த்தாள் அமுதவள்ளி.

''அப்போ பாட்டியை நீ வேற்றாளாகத்தான் நினைக்கிற நிலா?'' அவள் கேட்டு முடிக்குமுன்பாக பணத்தை எண்ணி நீட்டினாள் நளாயினி.

''அப்பா... வாங்கிக்க..'' அதிகாரத்துடன் கூறிவிட்டு சோபாவில் நன்றாக சாய்ந்து அமர்ந்து கொண்ட அமுதவள்ளி தன் அருகில் அமர்ந்திருந்த நளாயினியை பார்வையால் அளவிடத் தொடங்கினாள்.

சிறு வயசுப் பெண்ணாக குண்டுக் கன்னங்களும் கைகளுமா சற்றுக் குண்டான உடல்வாகுடன் இருந்த நளாயினி, வயதின் காரணமாகவோ இல்லை, மனதில் இருந்த துன்பத்தின் காரணமாகவோ நன்றாக மெலிந்து ஒல்லியான உடல்வாகுடன் காணப்பட்டாள்.

அந்த ஒல்லியான உடல்கட்டே தன்னை ஒருவித தனி அழகுடன் காட்டுவதை உணராமல், அழகான பெரிய கண்களுடன், சந்தன நிறமும், இடைதாண்டி நீண்ட சடையுமாக நாகரீகத் தோற்றமும், கிராமத்து மணமும் கலந்த அழகுடன் சந்தனச் சிலையாக இருந்தாள் நளாயினி.

அவள் பணத்தை எண்ணிக் கணக்கிட்டுக் கொடுத்த வேகமே அவளுடைய அறிவைப் பறைசாற்ற அதை மரியாதையுடன் பெற்றுக் கொண்டு நகர்ந்தார்கள் அத்தனை வேலையாட்களும்.

''ஏய் செல்வி கொஞ்சம் நில்லு'' அதட்டலுடன் கூறிய அமுதவள்ளியை பதட்டத்துடன் பார்த்துக் கொண்டு அவள் அருகில் வந்தாள் செல்வி. அமுத வள்ளியின் பிரத்யேக சமையல்காரி அவள்.

''நேத்துத்தான் இந்த வீட்டுக்கு வேலைக்கு வந்திருக் கியா?''

''என்னம்மா இப்படிக் கேட்டுப்புட்டீங்க? எனக்கு கஷ்டமா இருக்கும்மா...'' கண்களில் பயத்துடன் கூறிய அவளை முறைத்தாள் அமுதவள்ளி.

''இந்தப் பேச்சுக்கொண்ணும் குறைச்சல் இல்லை. ஆனா செயலில்தான் ஒண்ணையும் காணோம். என் பேத்தி எத்தனை நாள் கழிச்சு இங்க வந்திருக்கா? அவ தலையைப் பார்த்தவுடன் விருந்துக்கே ஏற்பாடு பண்ணியிருக்கணும் நீ. ஆனா ஒரு காபித் தண்ணிகூட என் பேத்திக்கு இன்னும் நீ போட்டுக் குடுக்கல. அப்ப உன் மனசுல கொஞ்சம் கூடப் பயம் பக்தி ஒண்ணும் இல்லன்னுதான் அர்த்தம். நான் இருக்கிறப்பவே இப்ப டின்னா நீங்கள்லாம் நான் இல்லாதப்ப என் பேத்தியை எப்படிடி கவனிச்சுக்குவீங்க?'' மூச்சு வாங்க திட்டிய அமுதவள்ளிக்குப் பதில் சொல்லக்கூட அங்கே நிற்க வில்லை செல்வி. அடுத்த நிமிடமே கையில் காபியுடன் வந்த செல்வி அதை ஏறக்குறைய நளாயினியின் கையில் திணித்து விட்டு மீண்டும் சமையல் அறைக்குள் ஓடினாள். அவளது சுறுசுறுப்பை ஒரு சிறு முகச்சுளிப் புடன் பார்த்துக் கொண்டே அமர்ந்திருந்த அமுதவள்ளி யின் தோள் மீது சலுகையுடன் சாய்ந்து கொண்டாள் நளாயினி.

10

''மின்னுக் கண்ணு.. மின்மினி.''

விடிந்து வெகுநேரம் ஆகியும் படுக்கையில் இருந்து எழுந்து கொள்ளும் எண்ணம்கூடத் தோன்றாதவளாய் போர்வையை காலில் இருந்து தலைவரை இழுத்துப் போர்த்திக் கொண்டு படுத்து இருந்த மின்மினியைப் பார்த்து அலுப்புடன் தலையில் அடித்துக் கொண்டாள் அவளது அன்னை சாந்தினி.

''மின்மினி... ஏய்... எழுந்திருடி. விடிஞ்சதுக்கு அப்புறமாய் வந்து, புதுவருசமும் அதுவுமாய் இப்படித் தூங்கிக்கிட்டு இருக்கியேடி. நீ இப்படியே இருக்கிறது நல்லதில்லை மின்னு. கொஞ்மாவது உன்னை மாத்திக்க டிரை பண்ணணும் கண்ணு'' மகளைக் கண்டித்தும் கண்டிக்காத பாவனையுடன் அவளது போர்வையை உருவினாள் சாந்தினி.

''ஓ.. நோ மம்மி. ஏன் இப்படி என்னை டிஸ்டர்ப் பண்ணிக்கிட்டு இருக்கீங்க? நான்தான் பார்ட்டிக்குப் போயிட்டு காலையிலதான் வந்தேன்றது உங்களுக்குத் தெரியும்தானே? அப்புறமும் இப்படி என்னைத் தூங்க விடாமல் டிஸ்டர்ப் பண்ணினா எப்படி மம்மி? கெட் அவுட் ப்ரம் மை ரூம்'' மறுபடியும் போர்வையைப் போர்த்திக் கொள்ளப் போனவளை அவசரமாகத் தடுத்தாள் சாந்தினி.

"மின்னுக் கண்ணு. அம்மா சொல்றதைக் கேளுடா மணி பன்னிரண்டாகப் போகுது. இன்னும் ஒன் அவர் உங்க அப்பா ஆபீஸில் இருந்து வந்துடுவாரு. அவ வர்றபோது நீ இப்படித் தூங்கிக்கிட்டு இருந்தா இந் வீடே ரெண்டாகிடும். உன் டாடியின் கோபம் உனக்கு தெரியும்தானே? எழுந்திருடி செல்லம். அவர் வந் சாப்பிட்டுவிட்டு போனதும் நீ மறுபடியும் தூங்கிக் நான் டிஸ்டர்ப் பண்ண மாட்டேன்" கெஞ்சாத குறை யாகக் கூறிய அன்னையின் வார்த்தைகளைக் கேட் மின்மினி அரை மனதுடன் படுக்கையில் இருந்து எழுந் பாத்ருமிற்குள் நுழைந்தாள்.

ஒரு வழியாக மகளை எழுப்பிவிட்ட நிம்மதியுடன் ரூமை விட்டு வெளிவந்த சாந்தினி வேலைக்காரியை அழைத்து அறையைச் சுத்தம் செய்யச் சொல்லிவிட்டு அங்கிருந்த சோபாவில் அமர்ந்து அவளைக் கண் காணிக்கத் தொடங்கினாள்.

"வாட்ஸ் திஸ் மாம்? ஏன் இப்படிப் பொறுப்பில்லா வேலைக்காரியை எல்லாம் வேலையில் வெச்சிரு கீங்க?" கோபத்துடன் இரைந்து கொண்டே பாத்ருமி இருந்து வெளிவந்த மின்மினியைப் பார்த்த வேலை காரி கை வேலையை மறந்து அவளைத் திடுக்கிட்டு பார்த்தாள்.

"கூல் பேபி. ஏன் இப்படி டென்சன் ஆகிற? அப்புற உன் முகம் தான் பிரஷ்னஸ் இல்லாமல் போயிரும். என்ன விஷயம்னு அமைதியாச் சொல்லுடா" விட்டா தொட்டில் கட்டி அதில் மகளைப் போட்டு ஆட்டிவி

ரெடியாக இருந்த சாந்தினியை பார்த்து மனசுக்குள் பல்லைக் கடித்தாள் வேலைக்காரி கற்பகம்.

'இதுக ரெண்டும் ஆடுற ஆட்டம் தாங்க முடிய லியே? பேசாம வேலையை விட்டுப் போகலாம்னா, இந்தச் சம்பளம் வேற எங்கயும் கிடைக்காதே. அதுக்காகத் தான் இதுகளோட பேயாட்டத்தை எல்லாம் தாங்கிக்க வேண்டியதா இருக்கு' மனதிற்குள் குமைந்து கொண்டே இருவரையும் மாறிமாறிப் பார்த்த கற்பகத்தின் முகத்தில் கையில் இருந்த துண்டைத் தூக்கிப் போட்டாள் மின்மினி.

"நான் நேத்து நைட் கழற்றிப் போட்ட என் டிரஸ் எல்லாம் துவைக்கக் குடுக்காம இன்னும் பாத்ருமிலேயே இருக்கு. துண்டுகூட நேத்து யூஸ் பண்ணியதை மாற்றாம அதே டவலையே வெச்சிருக்காங்க. என்ன மம்மி இதெல்லாம்?" மகளின் வார்த்தைகளில் தெறித்த வெறி தன்னுடைய கண்களில் தெரியத் திரும்பிக் கற்பகத்தை முறைத்தாள் சாந்தினி.

"என்னடி பண்றீங்க எல்லோரும்? இதைக்கூட நாங்க பார்த்துத்தான் சொல்லணுமா?" கேட்டுக் கொண்டே அருகில் வந்த சாந்தினியைப் பார்த்துப் பயத்துடன் பின்னால் நகர்ந்தாள் கற்பகம்.

"ஏன்.. அதைக்கூட நீங்க பார்க்க மாட்டீங்களா. வேற என்ன வேலையை நீங்க ரெண்டு பேரும் வெட்டி முறிச்சு கொண்டு வர்றீங்க?" ஏளனமாக கற்பகத்தின் பின்னிருந்து வந்த குரலைக் கேட்டு வெலவெலத்துப் போன சாந்தினியும் மின்மினியும் ஒருவரையொருவர் பார்த்துக் கொண்டார்கள்.

''என்னங்க ஆச்சரியமா இருக்கு? இத்தனை சீக்கிரமாக ஆபீஸில் இருந்து வந்துட்டீங்க?'' கண்களால் மகளை எச்சரித்துக் கொண்டே ரூம் வாசலில் நின்றிருந் தன் கணவனின் அருகில் வேகமாகப் போனா சாந்தினி.

சாந்தினியின் வார்த்தைகளை லட்சியம் செய்யாம தன் மகளின் அறைக்குள் நுழைந்து கண்களைச் சுழற்றி கண்ணப்பன் வெறுப்புடன் திரும்பி மனைவியை பார்த்தார்.

''இப்படித்தான் அலங்கோலமா ஒரு ரூம் இருக்குமா தன்னோட ரூமைக்கூட சுத்தமா வெச்சுக்காத ஒருத் எப்படி ஒரு குடும்பத்தையே நல்லபடியா பார்த்துக் முடியும்?''

''அதெல்லாம் மின்னு நல்லபடியா பார்த்துக் வாங்க? நேத்து இருந்து அவளுக்கு உடம்புக்கு முடிய அதான் ரூமை சுத்தம் பண்ணாம விட்டுட்டா'' கேட் மனைவியை நோக்கி கோபத்துடன் அடியெடுத்து வை கப் போன கண்ணப்பன் வேலைக்காரி கற்பகத்தை பார்த்து தன்னை அடக்கிக் கொண்டார்.

''நீ ஏம்மா அவங்க குறை சொல்ற மாதிரி நடந்து கிற? உன் டியூட்டியை நீ கரெக்டா பண்ண வேண டாமா?'' குடும்பத்தினரை விட்டுக் கொடுக்காம கற்பகத்திடம் கேட்டார் அவர்.

''இல்லீங்க சார். பாப்பாவோட ரூம் பூட்டி இருந்தது காலைல வெள்ளனமாவே துவைச்சுப் போட் விடுவேன். பூட்டி இருந்ததால என்னால எடுக்

முடியலய்யா'' கற்பகத்தை வியப்புடன் பார்த்த கண்ணப்பன் திரும்பி தன் மகளது முகத்தைப் பார்த்தார்.

''எத்தனை மணிக்குத் துணியெடுக்க வந்த கற்பகம்?'' மகளது முகத்தில் இருந்த பார்வையை விலக்காமல் கேட்டார் கண்ணப்பன்.

''ஆறு மணிக்குங்கய்யா. அப்புறம் மறுபடியும் அரை மணி நேரம் கழிச்சு வந்தும் பார்த்தேன்'' அவளைக் கை அசைத்து ரூமை விட்டு வெளியேற்றிய கண்ணப் பனின் பார்வை கூர்மையானது.

''அப்போ, காலைல ஆறரை வரைக்கும் நீ வீட்டுக்கே வரலை. அப்படித்தானே?''

''இல்ல டாட்... நான்... நோ டாட். முகிலன் தான் என்னை...'' முகிலனின் பெயரைக் கேட்டவுடன் அவர் முகம் மாறியது.

''முகிலனா...!''

''யெஸ் டாட். அவர்தான் நேத்து நியூ இயர் பார்ட்டி இருக்குன்னு சொல்லிக் கூப்பிட்டுப் போனார். நான் லேட் ஆகிவிட்டதுன்னு சொன்னேன் டாட். ஆனா அவர் தான் கிளம்பாம பார்ட்டியை என்ஜாய் பண்ணிக்கிட்டே இருந்துட்டார். அதனால தான் நானும் இருக்க வேண்டியதாப் போச்சு'' அவள் பேசி முடிக்கும் முன்பாக மின்மினியின் கன்னத்தில் ஓங்கி அறைந்தார் கண் ணப்பன். கண்களில் பொறி பறக்கத் தன் கன்னத்தைப் பிடித்துக் கொண்டு அப்படியே அமர்ந்து விட்டாள் மின்மினி.

11

''டாடி...!''

வலியில் தன்னையும் அறியாமல் தந்தை அழைத்துக் கொண்டு சுருண்டு அமர்ந்துவிட்ட மகளை நோக்கி ஓடி அவளை அணைத்துக் கொண்டா சாந்தினி.

''உங்களுக்கு என்ன ஆச்சு? தோளுக்கு மே வளர்ந்த பொண்ணை இப்படித்தான் கை நீட்டி அடி பாங்களா? அப்படி அவ என்ன தப்பு பண்ணிட்டா?'' கோபத்துடன் கேட்ட சாந்தினியைப் பார்த்துப் பல்லை கடித்தார் கண்ணப்பன்.

''அடச்சீ... நிறுத்து. உன்னைத்தான் முதல்ல நா அடிச்சிருக்கணும். நீ உருப்படியா இருந்தால்தா உன்னோட பொண்ணு உருப்படியா இருப்பா? அ இந்த ஆட்டம் போட்டுக்கிட்டு இருக்கிறதுக்கு காரணமே நீதான்டி. அவ செய்யுற அத்தனை தப்புக்கு நீ துணை போகிற தைரியத்தில்தான் அவ மன போனபடி ஆடிக்கிட்டு இருக்கா. நான் மட்டும் என்னை பெத்தவங்களோட பேச்சைக் கேட்டு இருந்தா இன்னிக்கு என் குடும்பமும் கோவிலா இருந்திருக்கு சின்ன வயசில புத்தியை புல் மேய விட்டதுக்கா பலனைத்தான் நான் இப்ப அனுபவிச்சுக்கிட் இருக்கேன்'' வேதனையுடன் கூறிய கண்ணப்ப

மனைவியின் முகத்தைக் கூட பார்க்க விரும்பாதவராக அறையை விட்டு வெளியேறினார்.

அவரைப் பின்னால் இருந்து பார்த்து அலட்சியமாக உதடு சுழித்த சாந்தினி மகளது தோள்களைத் தட்டிக் கொடுத்தாள்.

''விட்டுத் தள்ளு பேபி. இதையெல்லாம் நினைச்சு வீணா உடம்பைக் கெடுத்துக்கக் கூடாது. ஓகே?'' கணவரின் கோபத்தால் சிறிதும் பாதிக்கப்படாத அன்னையை தன் வலி மறந்து ஆச்சரியமாகப் பார்த்தாள் மின்மினி.

''எப்படிம்மா.. இவ்வளவு கூலா எப்பவுமே இருக்க உங்களால மட்டும்தான் முடியும். யூ வார் கிரேட் மாம். ஆனா டாடி ஏதோ புதுசா பாட்டியைப் பத்தியெல்லாம் பேசறாரு?''

''அது ஒரு சில்லி மேட்டர் மின்னு. உன்னோட பாட்டியேட கண்ணுக்கு நான் குடும்பக் குத்து விளக்காத் தெரியலயாம். உன் டாடியை என்னைக் கல்யாணம் பண்ணிக்க வேண்டாம்னு சொல்லிப் பார்த்தாங்க...''

''ஆனா டாடி உங்க மேல இருந்த லவ்வால அவங்களோட பேச்சைக் கேட்காம உங்களைக் கல்யாணம் பண்ணிக்கிட்டார். ஓகேவா?'' கேட்ட மகளை அலட்சியமாகப் பார்த்தாள் சாந்தினி.

''ஆமாம். இவரோட லவ் பெரிய அமர காதல். லவ்வெல்லாம் ஒண்ணுமே கிடையாது மின்மினி. இவருக்கு என் மேல் இருந்த மயக்கம் குறையாமல் பார்த்துக் கிட்டேன். இவரும் என்னை விட்டுப் பிரியாம

இருந்துட்டார். அவ்வளவுதான்'' வயது வந்த மகளிடம் பேசுகிறோம் என்ற உணர்வு கூட இல்லாமல் பேசிய அன்னையை நிமிர்ந்து பார்த்தாள் மின்மினி.

அவள் தோள்மீது கை வைத்து அவள் அருகில் அமர்ந்து கொண்ட சாந்தினி மகளது கண்களை நேராகப் பார்த்தாள்.

''இதோ பார் மின்மினி. இந்த ஆம்பளைங்க எல்லோருமே அலைபாயுற மனசோட இருப்பாங்க. நாமதான் அந்த அலை நம்மைச் சுற்றியே இருக்கிற மாதிரிப் பார்த்துக்கணும். நான் ஃபைவ் மினிட்ஸ்ல சரி பண்ணி விடுவேன். அதுதான் நம்மளோட பவர். அதை என்னிக்கும் குறையாம நாமதான் மெயின்டெயின் பண்ணிக்கணும். புரியுதா?''

''அடப் போங்க மம்மி. புரிஞ்சுட்டாலும் எனக்கு இந்த முகிலனைச் சுத்தமா பிடிக்கல மம்மி...'' அலுப்புடன் கூறிய மகளை கண்டிப்புடன் பார்த்தாள் சாந்தினி.

''ஏன்.. அவனுக்கு என்ன குறைச்சல்? எதனால அவனைப் பிடிக்கலன்னு சொல்ற?''

''சரியான சாமியார் மம்மி அவன். என்னோட டேஸ்டுக்கு அவன் வரமாட்டான் மம்மி.''

''உன்னோட டேஸ்டுக்கு அவன் மாறாட்டி என்ன? அவனோட டேஸ்டுக்கு நீ மாறிக்க. அப்படி மாற முடியாதுன்னா மாறினது போல நடிக்கவாவது செய். அதைவிட்டுவிட்டு அவனைப் பிடிக்கலைங்கிற வார்த்தையைச் சொல்லாத. புரியுதா?'' எதிலும் கண்டிப்பைக்

காட்டாத அன்னையின் வார்த்தைகளை விநோதமாக உணர்ந்தாள் மின்மினி.

''அப்படியெல்லாம் நடிச்சாவது அவனைக் கல்யாணம் செய்துக்காட்டி என்ன மம்மி? வேற ஒருத்தன் என் டேஸ்டுக்கு ஏத்தாற்போல வரமாட்டானா என்ன?''

''வாயை மூடு மினி. இப்ப உன் அப்பாவோட நிலை தெரியுமா உனக்கு? அம்மா பரம்பரைப் பெருமைதான் அவர்கிட்ட இருக்குதேயொழிய கோடியாய்க் கொட்டிக் கிடந்த பணத்தில் பாதிகூட இப்ப நம்ம கிட்ட இல்லை. அத்தனை பிஸினெசும் நஷ்டத்தில் போய்க்கிட்டு இருக்கு. அதில் ஒண்ணு ரெண்டு தொழில் மட்டும் லாபத்தில் போய்க்கிட்டு இருக்கு. அந்தத் தொழில்கள் அத்தனையிலும் முகிலனோட அப்பாவும் ஒரு பார்ட்னர். இப்ப புரியுதா. முகிலன் நமக்கு எத்தனை முக்கியமானவன் என்று?''

''அம்மா..!''

''அம்மாதான் சொல்றேன் மின்னுக் கண்ணு. முகிலன் உன் கையில் கிடைச்சிருக்கிற அட்சய பாத்திரம். அவனை உன்னோட கைப்பிடியில் இருந்து நழுவ விட்டுடாத. உனக்குப் பின்னாடி உன் தம்பியும் இருக்கிறான். நம்மகிட்ட இருக்கும் சொத்துக்களை பிரிச்சா முகிலன் மூலம் உனக்குக் கிடைக்கப் போகும் சொத்தில கால் பங்குகூட உன் பேருக்கு வராது. அதனால எப்படியாவது அந்த முகிலன் மனசுப்படியே நடந்து அவனைக் கல்யாணம் பண்ணிக்கிற வழியைப் பாரு. அப்புறமாய் உன் இஷ்டத்துக்கு அவனை ஆட்டி வெச்சுக்க. உன்னை யாரு தடுக்கப் போறா?''

''ஏம்மா..? அவங்க அப்பாவும் அம்மாவும் இல்லையா? அவங்க தட்டிக் கேட்க மாட்டாங்களா?''

''உன் கல்யாணத்துக்கு அப்புறமாய் அவங்க ரெண்டு பேரையும் மூட்டை கட்டி அவங்களோட சொந்த கிராமத்துக்கே திருப்பி அனுப்பிடலாம் செல்லம். அந்த வேலையை நாம ரெண்டு பேரும் சேர்ந்து செஞ்சிட மாட்டோமா? என் மின்மினியோட அழகு அந்த முகிலனை உன் இஷ்டப்படி ஆடி வெச்சுடாதா? எனக்கு உன்மேல நம்பிக்கை இருக்குடா. அதையெல்லாம் பின்னால பிளான் பண்ணிக்கலாம். இப்ப நான் போய் உன் உதவாக்கரை அப்பனைத் தாஜா பண்ற வேலையைப் பார்க்கிறேன். என்னைப் பார்த்தாவது நீ யாரிடம் எப்படி நடந்துக்கிறது என்பதைத் தெரிஞ்சுக்க. ஓகே பேபி. சீக்கிரம் சாப்பிட வா..'' மகளிடம் கூறிவிட்டு தன் முகத்தில் சோகத்தை வரவழைத்துக் கொண்டு கண்களில் கண்ணீருடன் தங்கள் அறைக்குள் நுழைந்த சாந்தினியைப் பார்த்துப் புன்னகையுடன் புருவம் உயர்த்தினாள் மின்மினி.

12

''நளாயினி - கண்ணு.''

கையில் காபிக் கோப்பையுடன் உறங்கும் மகளின் முடி கோதி அவளது தூக்கம் கலைக்க முயற்சித்தாள் கோமதி. தன் முடி கோதிய அன்னையின் கரம் பற்றி அவள் முகத்தை ஆவலுடன் பார்த்தாள் நளாயினி.

அதிகாலையே குளித்து, தலையைச் சுற்றி துண்டால் கொண்டையிட்டு, மஞ்சள் மின்னும் முகத்துடனும், உதடுகள் நிறைந்த சிரிப்புடனும் தெய்வீக - அழகுடன் நின்று கொண்டு இருந்த அன்னையின் முகம் பார்த்த நளாயினியின் கண்கள் பளித்தன.

வேகமாகப் படுக்கையில் எழுந்து அமர்ந்தவள் அன்னையின் கையில் இருந்த காபிக் கோப்பையை வாங்கி அருகில் இருந்த டேபிளில் வைத்துவிட்டு எழுந்தாள். தன் அறையில் இருந்த பாத்ரூமிற்குள் நுழைந்து பல் துலக்கி வந்தவள் கையில் காபிக் கோப்பையை எடுத்துக் கொண்டு அதே அறையின் முன்பகுதியில் இருந்த பால்கனியில் வந்து அங்கு இருந்த சேரில் அமர்ந்து காபியை உறிஞ்சத் தொடங்கினாள். வீட்டின் முன் பகுதியில் அவளும் முகிலனும் சிறு வயதில் வைத்த பன்னீர் மரம் வளர்ந்து அதன் கிளையை அந்தப் பால்கனி வரை படர விட்டு நளாயினியின் மனதை தன் நறுமணத்தால் நிறைத்தது. அந்த மரத்தைப் பார்ப்பதற்காகவே நளாயினி வீட்டில் இருக்கும் நேரமெல்லாம் அந்த பால்கனியில் வந்து அமர்ந்து விடுவாள். அந்த பன்னீர் மரத்தின் கிளையைத் தொடும் போதெல்லாம் சிறு வயதில் முகிலனின் கரத்தைத் தொட்ட உணர்வினை அனுபவிப்பாள் நளாயினி.

நல்லசிவம் தன்னுடைய பழைய சிறிய வீட்டை இடித்து அந்த மாளிகையைத் தன் காதல் மனைவிக்காகக் கட்டியிருந்தார். அவர் அந்த வீட்டைக் கட்ட எண்ணி நளாயினியிடம் அவளது விருப்பத்தைக் கேட்டபோது அவள் கேட்டது ஒன்றே ஒன்றைத்தான்.

''நம்ம வீட்டு முன்னால இருக்கிற பன்னீர் மல்லி மரத்தை மட்டும் வெட்டி விடாதீங்கப்பா. அது நல்லா பெரிசா வளரணும்.''

மகள் தன்னிடம் கேட்டுக் கொண்டபடியே அந்த மரத்தை வெட்டாமல் விட்டவர், அது வளர்ந்து தன் மகளின் அறைக்கருகில் வரும் விதமாக, நளாயினியின் அறையை வடிவமைத்து, அதில் பால்கனியையும் வைத்துக் கொடுத்திருந்தார் நல்லசிவம்.

''அக்கா.. என்ன பண்ணிக்கிட்டு இருக்க?'' அக்காவைக் கேட்டுக் கொண்டே வந்த குமரனின் முகம் அவள் பன்னீர் மரக் கிளையைத் தொட்டுக் கொண்டு இருப்பதைப் பார்த்துக் கனிந்தது.

''அக்கா.. இன்னமும் நீ மாறவே இல்லக்கா. எனக்கு விவரம் தெரிந்த நாள் முதல் காலையில் எழுந்தவுடன் இந்த மரத்தைத் தொடுவதை ஒரு கடமையாகவே செஞ்சுக்கிட்டு இருக்கே. ஆனா அதுக்கான பலன்தான் எதுவுமே இல்லை.''

''கடமையைச் செய்வதற்குப் பலன் எதுக்கடா? பிரதிபலனை எதிர்பார்த்துச் செய்வது கடமை இல்லடா வேலை.''

''என்னவோக்கா. நீ உன் நிலைப்பாட்டில் தெளிவாகத்தான் இருக்கிற. ஆனால் என்னோட மனசுதான் அதை ஏத்துக்க மாட்டேங்குதுக்கா. என் கண் முன்னாடி நீ இப்படி ஒடிஞ்சு போய் நிக்கிறதைக் கையைக் கட்டிப் பார்க்கிற நிலைமையில் என்னை நீ வெச்சுட்டியேக்கா. என்னால உன்னை இப்படி வேதனையோட பார்க்க

முடியலக்கா'' தன்னைவிட வயதில் மிகவும் இளையவனான குமரன் தன் மேல் உள்ள அன்பினால் தந்தையின் நிலையில் இருந்து பேசுவதைப் பாசத்துடன் கவனித்தாள் நளாயினி.

''என்னடா குமரா! பெரிய பெரிய வார்த்தைகளை எல்லாம் பேசுற. நான் எதிர்பார்த்ததைவிட நீ அதிகமாகவே மனசளவில் வளர்ந்துட்டடா. இப்படி நீ வளர்ந்து நிக்கிறப்ப எனக்கு என்னடா கவலை? என்னை நீ பார்த்துக்க மாட்டியா?'' விளையாட்டாகக் கேட்பது போல் கேட்டாள் நளாயினி.

''எனக்கு அம்மாவாக நீ இருந்து பார்த்து வளர்த்துவிட்ட அறிவுதான்க்கா இது. நான் உன்னைப் பார்த்துக்கற நிலைமை என்னிக்கும் வராதுக்கா. நீ ஆலமரமாக இருந்து ஆயிரம் பேருக்கு வாழ்க்கை கொடுக்கப் பிறந்தவக்கா. உன் பாதுகாப்பில் வாழ்வதுதானேக்கா எனக்குப் பெருமை'' உணர்ச்சி வயப்பட்டவனாக கூறிய தம்பியை செல்லமாகத் தோளில் தட்டினாள் நளாயினி.

''போதும்டா. உன்னோட லெக்சரைக் கொஞ்ச நேரம் நிறுத்திக்க. இப்பத்தான் காலைச் சூரியனே உதிச்சிருக்கு. இனி நாள் பூராவும் நான் இங்கதான் இருப்பேன். எனக்கு போரடிக்கிறப்ப எல்லாம் உன்னைக் கூப்பிடுறேன். நீ உன் லெக்சரைக் கன்டினியூ பண்ணு. ஓகேவா? இப்ப வா. கீழ போய் அப்பா, அம்மா என்ன பண்ணிக்கிட்டு இருக்காங்கன்னு பார்க்கலாம்'' தம்பியின் கையைப் பற்றி இழுத்துக் கொண்டு மாடிப்படி இறங்கினாள் நளாயினி.

ஹாலில் அமர்ந்து தன் தோட்டக்காரனைப் பார்த்து அன்று செய்ய வேண்டிய வேலைகளைப் பட்டியல் இட்டுக் கொண்டு இருந்த நல்லசிவம் பிள்ளைகளின் குரலைக் கேட்டுத் திரும்பிப் பார்த்தார். அவர் அருகில் வந்து அமர்ந்த நளாயினி அவர் தோளில் சலுகையுடன் கையைப் போட்டுக் கொண்டு எதிரில் நின்றிருந்த தோட்டக்காரனை ஏறிட்டாள்.

''என்ன முனியா நல்லா இருக்கியா?'' அன்புடன் கேட்ட நளாயினியை அதே அன்புடனும் மரியாதை யுடனும் பார்த்தான் முனியன்.

''ஐயா புண்ணியத்துல நல்லா இருக்கோம்மா. உங்க படிப்பெல்லாம் முடிஞ்சுடுச்சுங்களா?'' கேட்டவனைப் பெருமையுடன் பார்த்தார் நல்லசிவம்.

''உங்க சின்னம்மா படிப்பையும் முடிச்சுப்புட்டு கையோட கவர்ன்மெண்ட் வேலையையும் வாங்கிக் கிட்டு வந்திருக்கு! நம்ம பக்கத்துலயே படிப்பை முடிச்ச கையோட வேலையும் கெடைச்சிருக்கிறது நம்ம நிலாவுக்குத்தான?''

''அப்படியாங்கம்மா! கேட்கவே ரொம்பச் சந்தோஷமா இருக்கும்மா. நீங்க நம்ம ஊருக்கே டீச்சரா வாங்கம்மா. அத கண்ணாற நாங்களும் பார்த்துக்கறோம்'' சொன்ன முனியனைப் பார்த்துத் தன் மீசையை முறுக்கிக் கொண்டு சிரித்தார் நல்லசிவம்.

''நம்ம ஊரில் ஐந்தாவது வரைக்கும் தானடா இருக்கு. நம்ம நிலா புடிச்ச படிப்புக்கு பனிரெண்டாவது வரைக் கும் சொல்லிக் கொடுக்கலாம்டா. அதனால அதுக்குக்

கொஞ்சம் பெரிய ஸ்கூல்ல தான் வேலை கிடைக்கும்'' தோட்டக்காரனிடம் பெருமையாகக் கூறிவிட்டுத் திரும்பிய நல்லசிவத்தின் முகம் யோசனையைக் காட்டியது.

''என்னங்கப்பா! ஏதோ யோசனை பண்ற மாதிரி தெரியுது? இப்ப முனியன்கிட்ட சாதாரணமாகத்தான் பேசிக்கிட்டு இருந்தீங்க?''

''இல்லடா நிலா. எனக்கு இப்பத்தான் மூளையில உறைக்குது. நம்ம சுத்து வட்டார ஸ்கூல் எல்லாமே சின்னச் சின்ன ஸ்கூல்தான். உனக்கு வேலை கிடைச்சா ஒன்று கொடைக்கானல்ல கிடைக்கணும். இல்லாட்டி கொடை ரோடு, திண்டுக்கல் மாதிரி டவுன்ல கிடைக்கும். அப்படித்தானடா?'' ஏக்கத்துடன் கேட்ட தந்தையின் கரம் பற்றிக் கொண்டாள் நளாயினி.

13

''அப்பா..!''

அன்புடன் அழுத்தமாக அழைத்த நளாயினி தந்தை யின் தோளில் கைபோட்டு அணைத்துக் கொண்டாள்.

''அப்படிப் பெரிய டவுனில் மட்டும்தான் ஸ்கூல் இருக்காப்பா? அதுக்கும் முன்னாடியே கூட பெரிய ஸ்கூல் இருக்கும்ப்பா. ஆனா எந்த ஸ்கூல்ல இடம் காலியாக இருக்கோ அங்கதான் என்னை வேலைக்கு

எடுத்துக்குவாங்க. அந்தக் கால டிகிரி ஹோல்டர் நீங்க இதுகூடத் தெரியாதா உங்களுக்கு?'' கேலியுடன் கேட்டாள் நளாயினி.

''அடுத்தவங்க விஷயம்னா ஆயிரம் ஆலோசனை சொல்ல முடியும் நிலா. ஆனா என் பொண்ணோட வேலைன்னு வரபோது எனக்கு மூளையே வேலை செய்ய மாட்டேங்குதுடா. நான் என்ன வெச்சுக்கிட்டு வஞ்சனை பண்றேன்?'' அப்பாவியாகக் கேட்ட தந்தையைப் பார்த்து வாய்க்குள்ளேயே சிரித்த குமரன் நளாயினியிடம் அவரைக் கண்களால் சுட்டிக் காட்டினான்.

தந்தை அறியாமல் ஒரு விரல் காட்டி அவனை எச்சரித்தாள் நளாயினி.

''அப்பா.. நம்ம வீட்டுக்கே கௌன்சிலிங் பத்தி தகவல் வந்துரும்ப்பா. நீங்க எதுக்காக கவலைப்படுறீங்க. வீட்டை விட்டு வெளியே வேலைக்குப் போகணும்னு முடிவு பண்ணியாச்சு. அது நம்ம ஊர் ஸ்கூலா இருந்தால் என்ன, வெளியூர் ஸ்கூலா இருந்தால் என்ன? நம்ம வேலையை நாம ஒழுங்காகப் பார்த்தால் போதும்ப்பா. உங்க பொண்ணை நீங்க கோழையா வளர்க்கலைப்பா. எதையும் எதிர்த்து நின்று சாதிச்சுக் காட்டுற தைரியத்தையும் சேர்த்துத்தான் எனக்குக் கத்துக் கொடுத்திருக்கீங்க. அதனால வீண் கவலைகளையெல்லாம் விட்டுட்டு இப்ப போய் குளிச்சுட்டு வந்து சாப்பிடுற வேலையைப் பாருங்க'' தந்தையிடம் கூறிக் கொண்டே தன் மூச்சை ஆழமாக உள்ளிழுத்தாள் நளாயினி.

''இன்னிக்கு சமையல் வாடை தூக்கலா இருக்கே? என்னப்பா ஸ்பெஷல் அயிட்டம்? மீனா?''

''அந்தக் கொடுமையை என்கிட்டக் கேளுக்கா. நான் சொல்றேன்...'' சோகமான குரலில் நளாயினியை அழைத்தான் குமரன்.

''அதென்னடா அத்தனை கொடுமையான விஷயம்?''

''நீ ஹாஸ்டலுக்குப் போனாலும் போன, நான் என் நாக்கைக் கழற்றி பீரோ லாக்கரில் வெச்சுப் பூட்டி வைக்க வேண்டியதாப் போச்சுக்கா...''

''பீரோ லாக்கரில்... உன் நாக்கா? என்னடா பீலா விடுற...'' சிரிப்பை அடக்கிக் கொண்டு குமரனின் காதை பிடித்துத் திருகினாள் நளாயினி.

''நாக்கு செத்துப் போச்சுன்னா அப்புறம் என்னக்கா பண்றது? அடக்கம் பண்ணிட வேண்டியதுதானே? ஏதோ என் நாக்கு மேல எனக்குப் பாசம் அதிகம்றதால பீரோவில் வெச்சுப் பூட்டினேன்'' அப்பாவியாகக் கூறிய குமரனைப் பார்த்து சிரித்தபடி வயிற்றைப் பிடித்துக் கொண்டாள் அவனது அக்கா.

''நீ இருக்கியே குமரா.. உன்னோட முடியாதுடா. நான் கூட என்னமோன்னு நினைச்சு பயந்துட்டேன்டா.. ஹா.. ஹா..'' வயிற்றைப் பிடித்துக் கொண்டு சிரித்தவளை மிகவும் சோகமாகப் பார்த்தான் குமரன்.

' ஏன்க்கா.. ஒரு தம்பி.. அவனோட சோகக் கதையை சொல்லிக்கிட்டு இருக்கேன். உனக்கு என் கதை ஜோக்காக இருக்கா? இவ்வளவுதான் உனக்கு என்மேல இருக்கிற பாசமா?''

''சரிடா.. சரிடா. கோபப்படாம விஷயத்துக்கு வாடா நல்லவனே. எனக்குப் பசி வயித்தைக் கிள்ளுது'' பரிதாபமாகக் கூறிய அக்காவை சிரிக்காமல் பார்த்தான் குமரன்.

''நீ வந்திருக்கேன்னுட்டு விடிய விடியத் தூங்க விடாம நச்சரிச்சு என் துக்கத்தையும் சேர்த்துக் கெடுத்து என்னை டேமுக்கு அனுப்பி...''

''ஸ் ஸ்... அப்பா... இப்பவே கண்ணைக் கட்டுதேடா குமரா. இனி நீ மீன் வாங்கிக் குடுத்து... அம்மா அதை வெட்டி... சமையல் பண்ணி... நாம போய் அதைச் சாப்பிட்டு கதை ரொம்பவும் நீளமாய்ப் போவது போலத் தெரியல குமரா? நான் வேணும்னா போய் ஒரு வாய் சாப்பிட்டு விட்டு வந்து உன் கதையைக் கேட்கட்டுமா?'' தம்பியிடம் கூறிவிட்டு அவனது பதிலை எதிர்பார்க்காமல் நைட்டியை தூக்கிப் பிடித்துக் கொண்டு படியேறி ஓடிய மகளைப் பார்த்து, வெகு நாட்களுக்குப் பிறகு வாய்விட்டுச் சிரித்தார் நல்லசிவம்.

ம்ஹூம்.. இந்த வீட்டில் உன் பீலிங்கை புரிஞ்சுக்க ஆளே இல்லாமல் போச்சேடா குமரா? எல்லாம் விதி...' தன்னையே நொந்து கொண்டவனாய் தாடையைத் தடவிக் கொண்டு மோட்டுவளையைப் பார்த்த மகனின் முதுகில் கையால் ஒரு அடி அடித்தாள் கோமதி.

''போடா... நீயும்... உன் பீலிங்கும். ரொம்ப நாள் கழிச்சு மீன் குழம்பு வெச்சிருக்கேன். சமையல் வேற ரொம்பவும் ருசியா அமைஞ்சிருக்கு. ஒழுங்காகப் போய் குளிச்சுட்டு வந்தால் திருப்தியா சாப்பிட்டுக்கலாம்.

இல்லைன்னா.. நீ லேட்டா வந்து நின்னா... அப்புறம் எல்லாமும் காலியாப் போச்சுன்னு என்னைக் குறை சொல்லக்கூடாது. என் கடமை... நான் சொல்ல வேண்டியதைச் சொல்லிட்டேன்'' கூறிக் கொண்டே சமையல் அறையை நோக்கிப் போன கோமதியின் கால்களில் விழுவது போல வேகமாக குனிந்தான் குமரன்.

''என்னடா இது? காலில் எல்லாம் விழுகிற? சரி சரி.. நல்லா இரு'' தன் தலைமேல் கைவைத்து ஆசீர்வாதம் செய்த கோமதியின் கையைப் பிடித்துக் கொண்டான் குமரன்.

''அம்மா.. தாயே.. என்னைப் பெத்த தெய்வமே! நான் குளிச்சுட்டு வரக் கொஞ்சம் லேட்டாகிருச்சுன்னா அதையே சாக்காக வைத்து சட்டியைக் கழுவிக் கவுத்திடாதே தாயே! ஐந்தே நிமிஷத்தில் ஓடி வந்திடுறேன். அது வரை என் பங்கு மீனை உன்னை நம்பி விட்டுட்டுப் போறேன். எனக்கு நம்பிக்கை துரோகம் பண்ணி விடாதே. உனக்கு இருப்பது நான் ஒரே மகன்தான். அதனால தயவு பண்ணி...'' கையெடுத்துக் கும்பிட்டவனின் மேல் எதை எடுத்து அடிப்பது என்று சுற்றும் முற்றும் தேடினாள் கோமதி.

அதைப் பார்த்த குமரன் சிரித்துக் கொண்டே ஓடி தன் அறைக்குள் மறைந்து கொண்டு தலையை மட்டும் வெளியே நீட்டி அன்னையை அழைத்தான்.

''ஹலோ தாயாரே.. ஒரு நிமிசம். நைட்டெல்லாம் தூங்காம டேம் வாசலில் தேவுடு காத்ததுக்காக ஒரு ரெண்டு பீஸ் மீன் எக்ஸ்ட்ராவா கிடைக்குமா?''

''டேய்... உன்னை..'' அவனைப் பிடிக்க ஓடிய கோமதி வேகமாக அடைத்த குமரனின் அறைக் கதவில் முட்டிக் கொண்டாள்.

''வெளியில் வாடா.. அப்புறம் இருக்குக் கச்சேரி'' சிரித்துக் கொண்டே நகர்ந்தாள் கோமதி.

14

''அம்மா.''

அழைத்த குரல் கேட்டுத் திரும்பிய அமுதவள்ளி முகம் முழுவதும் குழப்பத்துடன் நின்றிருந்த கோமதியை வியப்புடன் பார்த்தாள்.

''வாம்மா கோமதி. எதுக்கு அங்கயே நிக்கிற? உள்ளார வா தாயி'' வாஞ்சையுடன் அழைத்தாள் அமுதவள்ளி.

அவளது அழைப்பைக் கேட்டு அமுதவள்ளியின் எதிரில் வந்து குழப்பம் தெளியாத முகத்துடன் அமர்ந்தாள் கோமதி.

''ஏ.. புள்ள செல்வி. காபித் தண்ணி போட்டுக் கொண்டு வா.. கோமதி வந்திருக்கு பாரு'' சமையல் காரியிடம் உத்தரவிட்ட அமுதவள்ளி எழுந்து கோமதியின் அருகில் சென்று அமர்ந்து அவள் முகம் பார்த்தாள்.

''என்ன கோமதி? ஏதாச்சும் பிரச்சனையா? உன் முகம் ஏன் இப்படி வாடிக் கெடக்கு'' தன் முகம் பார்த்தே மனதைப் புரிந்து கொண்ட அமுதவள்ளியின் கைமேல்

தன் கை வைத்து அழுத்தமாகப் பற்றிக் கொண்டாள் கோமதி.

''எனக்கென்னவோ மனசே சரியில்லைம்மா. ஏதோ வேண்டாத ஒண்ணு நடக்கப் போவதைப் போல ரொம்ப பதட்டமா இருக்கும்மா'' கண் கலங்கக் கூறியவளை இழுத்து அவள் கண்களைத் தன் முந்தானையால் துடைத்து விட்டாள் முதியவள்.

''கோமதி. எதுக்காக இப்ப இவ்வளவு பதட்டமா இருக்க. முதலில் விஷயத்தைச் சொல்லு. அதற்கப்புறம் அது நல்லதா இல்லை கெட்டதான்றதை நான் சொல்றேன். அம்மா நான் இருக்கும்போது நீ ஏன் மனம் கலங்கிற?'' அதட்டலுடன் கேட்டாள் அமுதவள்ளி.

''வேற ஒண்ணும் இல்லம்மா. நளாயினி வேலை விஷயமா வரச்சொல்லி லெட்டர் வந்திருக்கு. அதான் ரொம்ப குழப்பமா இருக்கு.''

''அடக் கூறுகெட்ட பிள்ளையே! இதில் குழப்பிக்க என்ன இருக்கு? நல்ல விஷயம்தான?''

''அது நல்ல விஷயம்தாங்கம்மா. ஆனா அவங்க வரச்சொல்லி இருக்கிறது சென்னைக்கு. அதான் எனக்குப் பயமா இருக்கும்மா.''

''ஏன்? சென்னையில் வேலை கொடுக்கப் போறாங்களா?''

''இல்லம்மா...''

''இங்க பாரு கோமதி. உங்கம்மாவுக்கு வயசாகுது. எதையுமே புரிஞ்சுக்கிற சக்தி கொஞ்சம் குறைவாகவே

இருக்கு. இதில நீ வேற கூடக் கொஞ்சம் குழப்பி விடாத. எதைப் பத்தி சொல்லணும்னாலும் தெளிவாகச் சொல்லு'' அலுப்புடன் கூறிய அமுதவள்ளி செல்வி கொண்டு வந்த காபி டம்ளரை வாங்கி கோமதியிடம் கொடுத்தாள்.

''நளாயினியை சர்டிபிகேட்டை எல்லாம் எடுத்துக் கிட்டு சென்னைக்கு வரச் சொல்லி லெட்டர் வந்திருக் கும்மா. நளாயினி அப்பா அவளைக் கூடக் கூட்டிக்கிட்டு சென்னைக்கு இன்னிக்கு நைட்டே கிளம்பறாரும்மா.''

''நிலாவை மறுபடியும் பிரியணும்மேன்னு கவலையா இருக்கா கோமதி?''

''அட அதில்லைம்மா. நான் சொல்வதைப் பொறுமை யாக் கேளுங்களேன். ரெண்டு பேரும் கிளம்பி நேராகக் கல்யாணி வீட்டுக்குப் போகப் போறாங்களாம்'' பதட்ட மாகக் கூறினாள் அமுதவள்ளி.

''போகட்டும். சென்னைக்குப் போயிட்டு என் மகனோட வீட்டுக்குப் போகலைன்னா எப்படி கோமதி? அது அவனோட உயிர் நண்பனோட வீடில்லையா? நல்லசிவம் அவனைப் பார்த்து எம்புட்டு நாளாச்சு? அவ னுக்கும் ஆசாபாசம் இருக்காதா?'' கேட்டுக் கொண்டே போன அமுதவள்ளி கோமதியின் முகம் பார்த்து பேச்சை நிறுத்திவிட்டு அவளைக் கூர்ந்து பார்த்தாள்.

''ஏன் கோமதி? நல்லசிவம் அங்க போவதில் உனக்கு விருப்பம் இல்லையா? அது உன் சிநேகிதியின் வீடும் தானே?''

''அது முகிலனின் வீடும் கூடத்தான்ம்மா. அதனா தான் நளாயினியைக் கூட்டிக்கிட்டு இவர் அங்க போறதை நான் விரும்பலை. நிலாவோட மனசு உங் களுக்கும் தெரியும்தானே?'' வேதனையுடன் கேட்டாள் கோமதி.

''நீ நினைக்கிறது தவறு கோமதி. அவங்க அங்க போகட்டும். அதான் நல்லது'' உறுதியாகக் கூறினாள் முதியவள்.

''என்னம்மா இப்படிச் சொல்றீங்க எல்லாம் தெரிந் திருந்தும் நீங்க இப்படிச் சொல்லலாமா? ஏதாவது சொல்லி அவரைத் தடுப்பீங்கன்னு பார்த்தால் நீங்களும் அவருக்கு சப்போர்ட் பண்றீங்களே? இதுவரை நிலா வின் மனசு அவருக்குத் தெரியாதும்மா. தெரிஞ்சால் மனம் உடைஞ்சு போயிடுவாரே?'' பதறினாள் கோமதி.

''இரு கோமதி. இப்ப எதுக்காக இப்படிப் பதட்டப் படுற? எனக்கு எல்லாம் தெரியும்தான். அதனாலதான் அவங்க என் மகனோட வீட்டில போய் தங்கட்டும்னு சொல்றேன்.''

''இருந்தாலும்மா.. அது சரி வருமா?'' தயக்கத்துடன் கேட்ட கோமதியைப் பார்த்துப் புன்னகைத்தாள் அமுதவள்ளி.

''ஏன் சரி வராது? சரி இது சரி வராதுன்னுகூட வெச்சுக்கலாம். அப்புறம் நீ வேற மாப்பிள்ளை பார்த்து உன் பெண்ணைக் கல்யாணம் பண்ணிக் கொடுக்கப் போறியா? அப்படி நடந்தாலும் எனக்குச் சந்தோஷம் தான்.''

''அந்தக் கொடுப்பினைதான் நமக்கு இல்லை உங்க பேத்தி வேறொருத்தனை நிமிர்ந்து கூடப் பா மாட்டா. அப்புறம் எங்க கல்யாணத்தைப் பத்தி லாம் நாம நினைக்கிறது?''

''தெரியுதில்ல? அப்ப நான் சொல்கிறபடி கே நல்லசிவம் அங்க போகட்டும். போய் நாலு நாளை அங்கயே தங்கி இருந்து கூட வரட்டும். நீ அவளை தடுக்காத.''

''அதெப்படிம்மா...'' எதையோ சொல்ல வாயெடு தவளை கையமர்த்தித் தடுத்தாள் அமுதவள்ளி.

''அது அப்படித்தான் கோமதி. அனுபவசாலி நா சொல்றேன். கேட்டுக்க. அழுத பிள்ளைதான் பா குடிக்கும். என் மனசுக்கு என்னமோ சரியில்லாத போலத் தோணுது. முகிலன் இந்தக் கல்யாணத்துக் முழு மனசாக சம்மதிக்கலைன்னு நான் நினைக்கிறே ஏன்னா உன் சிநேகிதி இந்தக் கல்யாணத்தை இத்தனை வருஷமாக தள்ளிப் போட்டுக்கிட்டே இருக்கிறதை பத்தி நான் கேட்டப்ப அப்படித்தான் சொன்ன மாதி இருந்துச்சு.''

''இதை ஏன்ம்மா இத்தனை நாளா என்கிட்ட சொ லலை?''

''எனக்கே இன்னும் தெளிவாகத் தெரியல கோமதி ஆனா என் பேரன் மனசு எனக்குத் தெரியும். அவன் கா பணத்துக்கு மயங்க மாட்டான்.''

''என் கல்யாணியும், அண்ணனும்கூட அப்படித்தான் சும்மா ஏதோ ஒரு கடமையில் அண்ணன் வாக்குக்

கொடுத்திருக்காரே யொழிய காசுக்கு ஆசைப்பட்டு இருக்க மாட்டாங்க.''

''தெரியுதில்ல? அந்தக் கடமை, மண்ணாங்கட்டி எல்லாத்தையும் ஓரம்கட்டி வெச்சுட்டு பிள்ளைகளோட வாழ்க்கையைப் பத்தி அவங்களை யோசிக்க வைக் கணும். அதுக்காக என் பேத்தி அங்க போகணும் கோமதி.''

''அதுக்கும் நிலா அங்க போகிறதுக்கும் என்ன சம்பந்தமா இருக்கு?''

''ஏன்னா... என் பேத்தி.. யாருக்கும் கிடைக்காத வைரக்கல் கோமதி. அவளோட அழகையும், குணத் தையும் பார்த்தால் அவளைச் சொந்தமாக்கிக்க எல் லோருக்கும் ஆசை வரும். அந்த ஆசை என் மகனுக்கும், மருமகளுக்கும் வராதா என்ன? கண்டிப்பா வரும். அதுக்காகத்தான் நான் இப்படிச் சொல்றேன். நிலா அங்க போகட்டும்.''

15

''கோமதி.''

அமுதவள்ளியின் வார்த்தைகளைக் கேட்ட கோமதி எதுவும் தோன்றாமல் அப்படியே அமர்ந்திருந்தாள் அவள் கையை தட்டிக் கூப்பிட்ட அமுதவள்ளி ஆத வுடன் அதே கையைப் பிடித்துக் கொண்டு கோமதியின் கண்களை நேராகப் பார்த்தாள்.

"இங்க பாரு கோமதி. உனக்கு உன் பெண் எவ்வளவு உயர்த்தியோ, அதைவிட அவளை.. என் பேத்தியை நான் உயர்வா நினைச்சிருக்கேன். ஏதோ என் பேரனோட வாழ்க்கை நன்றாக இருக்கணும்ங்கிறதுக்காக நான் இப்படியெல்லாம் உன் கிட்ட பேசிக்கிட்டு இருக்கேன்னு நினைச்சிடாத மகளே."

"ஐயோ அம்மா, நான் உங்களைப் போய் அப்படி நினைப்பேனாம்மா?" பதறி விட்டாள் கோமதி.

"மனுசப்பய மனசு குரங்கு மாதிரி கோமதி. அது எப்ப யாரை எப்படி நினைக்கும்னு உனக்கும் எனக்கும் தெரியாது. நாமதான் நம்ம நிலையை அடுத்தவங்களுக்குப் புரிய வைக்கணும். சரித்தான?"

"சரித்தான்ம்மா."

"ஆனா நீ உன்னை உன்னோட சிநேகிதிக்குப் புரிய வெச்சியா கோமதி" அமைதியாகக் கேட்டாள் அமுதவள்ளி.

"அம்மா!"

"சரி. நீதான் உன் மக மனசு தெரியாம இருந்துட்ட. உன் பொண்ணு. என் பேத்தி. அவளாவது அவ அன்பை என் பேரன்கிட்ட புரிய வெச்சாளா?"

"............"

"பெரிசா டயலாக் மட்டும் பேசிக்கிட்டு இருந்தால் பத்தாது மகளே. நாமளும் கொஞ்சமாவது நம்ம வாழ்க்கைக்காக முயற்சி எடுக்கணும். பெரியவங்க சும்மாவா சொல்லியிருக்காங்க. நம்ம விதியால செய்ய முடியாத

காரியத்தை, மெய் வருத்த உழைக்கிற உழைப்பு.. முயற்சி அது சாதிச்சிடும்னு சொல்லியிருக்காங்கல்ல? அதைத்தான் உன்னை செய்யச் சொல்றேன். இப்ப என் பேத்தி யார் வீட்டுக்குப் போகப் போறா? பிறந்ததில் இருந்து தன் மார்பிலும் தோளிலும் போட்டு வளர்த்த அவ மாமன் வீட்டுக்குத்தான போகப் போறா? அதை நீ ஏன் தடுக்கிற? அப்ப என் மகன் உனக்கு கூடப் பிறந்த அண்ணன்னு நீ இத்தனை வருசமா சொல்லிட்டு இருந்ததெல்லாம் பொய்யா?"

"அப்படியெல்லாம் பேசாதீங்கம்மா. அதுக்கு என்னை நாலு அடிகூட அடிச்சுடுங்க. நான் அமைதியா வாங்கிக்குறேன். இப்படி வார்த்தையால என்னைக் கொல்லாதீங்க..." கண்களில் இருந்து வேதனை கண்ணீராகப் பெருகக் கூறிய கோமதியை எதுவும் கூறாமல் பார்த்தாள் அமுதவள்ளி.

"வலிக்குதுல்ல? அதை விட ஆயிரம் மடங்கு எனக்கு மனசு வலிக்குது ஆத்தா. ஒண்ணுமண்ணா இருந்த குடும்பம் இப்படி பிரிஞ்சு நின்னுக்கிட்டு இருக்கிறதைப் பார்க்க எனக்கு மட்டும் வேதனையா இருக்காதா? நீங்க எல்லாம் உங்க ஆசையைச் சொல்லி என் மகனும், மருமகளும் அதை மீறிப் போயிருந்தா, நானே அவன் குடும்பத்தை ஏழு எருக்கலை வெச்சுத் தள்ளி வெச்சுருப்பேன். ஆனா நம்ம ஆசையே அவனுக்குத் தெரியாம இருக்கிறப்ப அவனை நாம ஒதுக்கலாமா? நீயே சொல்லும்மா."

"எங்க அண்ணன் வீட்டை நான் எதுக்காகம்மா ஒதுக்கணும்?"

''அப்புறம் எதுக்காக இப்படி மறுகிக்கிட்டு இருக்க வயசுப் பொண்ணை அனுப்பக்கூடாத இடமா அது அப்படி அந்த வீட்டை அந்நியமா நினைச்சிருந்த நல்லசிவம் உரிமையா அங்க போய்த் தங்கணும்னு நினைப்பானா? நல்லா யோசனை பண்ணிப்பாரு. வே யார் வீட்டுக்காவது தன் பொண்ணை அவன் கூட்டி கிட்டுப் போய் அங்க ராத்தங்க நினைப்பானா?''

'இல்லை' என்று வேகமாகத் தலையாட்டினா கோமதி.

''அப்படிப்பட்டவன் என் பிள்ளை வீட்டுக்கு உ மையா போறதை நீ தடுப்பியா? நிலா என் பேர முகிலனை விரும்பி இருந்தாலும் அது அங்க யாருக்கு தெரியாதே? அப்புறம் எப்படி அவங்க தவறா நினை பாங்கன்னு நீ யோசிக்கலாம்? என் மகனைப் பொறுத் வரைக்கும் அவன் நண்பனைப் பார்த்தா உயிரை கொடுப்பான் கோமதி. உன் பொண்ணுக்கு இதனா எந்தக் கெடுதலும் வராது. என்னை நம்பு.''

முதியவளின் பேச்சை மறுக்காமல் அற்புதமாக தலையாட்டி விட்டு எழுந்து தன் வீட்டை நோக்கி நடந் கோமதியின் உள்ளம் சூறாவளியாய் சுழன்று கொண் டிருந்தது.

தன் மகளின் அருமை உணர்ந்து, விரும்பி வந்த திருமணம் செய்ய ஆயிரம் நல்ல வரன்கள் இருக்க தன் மகளின் வாழ்க்கை இப்படி புயலில் அடிபட்ட மரமாய் சீரழிந்து நிற்பதைக் கோமதியால் தாங்கிக் கொள்ளவே முடியவில்லை. அவள் தன் விதியை நொந்து கொண்டு தள்ளாடி நடந்தாள்.

வீட்டிற்குள் நுழைந்த தன் மனைவியின் முகம் பார்த்த நல்லசிவம் துணுக்குற்றவராய் எழுந்து வேகமாக அவளிடம் சென்றார்.

''கோமதி.. கோமதி.. என்னம்மா ஆச்சு? உடம்பு கிடம்பு சரியில்லையா? அம்மா ஏதாச்சும் சொல்லிட் டாங்களா? என்னதாண்டா ஆச்சு? பதில் சொல்லும்மா.'' பரிவுடன் மனைவியை அணைத்து அமரச் செய்து அவள் அருகில் தானும் அமர்ந்து பதறிப்போய் அவள் முகம் பார்த்தார் நல்லசிவம்.

''அம்மா.. என்னாச்சும்மா?'' பதறியவனாய் தாய் மகம் பார்த்தான் குமரன்.

''கோமதி.. இப்ப வாய் திறந்து பேசப் போறியா இல்லையா?'' கோபத்துடன் குரல் உயர்த்திக் கேட்ட நல்லசிவத்தை திடுக்கிட்டுப் பார்த்தாள் கோமதி.

''என்னங்க? எதுக்காக இப்படிக் கத்தறீங்க'' ஒன்றும் புரியாமல் கேட்டவளை திகைப்புடன் பார்ப்பது நல்லசிவத்தின் முறையாக ஆனது.

''என்னடி.. கத்தறீங்கன்னு சாதாரணமாகக் கேட்கிற? அரை மணி நேரமாய் பித்துப் பிடித்தவன் போல நான் கத்திக்கிட்டு இருக்க, இடிச்ச புளியாட்டம் உட்கார்ந் திருந்த...''

''யாரு.. நானா?''

''பின்ன நானா? போடி இவளே! உன்னைப் பார்த்துப் பிள்ளையே பயந்து போய் நிக்கிறது தெரியலியா? சும்மா நடிக்காம என்ன நினைக்கிறியோ அதைச் சொல்லு'' தான் கூறாமல் தன் மனம் புரிந்த கணவனை காதலுடன் பார்த்தாள் கோமதி.

''ஒண்ணும் இல்லைங்க. நம்ம நிலா சென்னைக்கு போயிட்டு வந்தவுடன் மறுபடியும் நம்மைப் பிரிஞ்சு வேலைக்குப் போயிடுமே. அதை நினைச்சுத்தான் கொஞ்சம் கஷ்டமா இருந்துச்சு. அதான் ஏதோ யோசனை யோட உட்கார்ந்திட்டேன் போல இருக்கு'' மனைவியின் பேச்சை நம்பாமல் அவள் கண்களை நேராகப் பார்த்தார் நல்லசிவம்.

''இல்லை கோமதி. நீ எதையோ மழுப்புற மாதிரி தோணுது எனக்கு. இத்தனை வருசத்துல நீ எதையுமே என் கிட்ட கருத்து மறைச்சதில்லையே? இது என்ன புதுப் பழக்கம்? என்ன விஷயம்னு சொல்லு. எதுவாக இருந் தாலும் செஞ்சு முடிக்க நான் இருக்கையில் நீ எதுக்காக பயப்படுற? சொல்லு கோமதி'' மனைவியை கெஞ்ச லாகப் பார்த்த நல்லசிவத்திற்குப் பதில் சொல்ல வாய் திறந்தாள் கோமதி.

''அப்பா, நீங்க இன்னும் பேக் பண்ணலியா? போய் டிரஸ்ஸை எல்லாம் எடுத்து வெச்சுட்டு, நம்ம டிரைவர் வீட்டுக்குப் போன் பண்ணுங்கப்பா. அவன் இன்னும் வரலை. போங்கப்பா'' தாயைப் பார்வையால் தடுத்தபடி தந்தையின் கரம் பற்றி எழுப்பினாள் நளாயினி.

16

''நளாயினி.''

மகளின் முகத்தைக் கண்டிப்புடன் பார்த்தார் நல்ல சிவம்.

''நான்தான் அம்மாகிட்டே பேசிக்கிட்டு இருக் கேன்ல? அது கூட தெரியலியா உனக்கு? இன்னும் சின்னப் பொண்ணா நீ? எது முக்கியம்னு தெரியாதா உனக்கு?'' தந்தையின் கடுமையான வார்த்தைகளே தாயின் மேல் அவர் கொண்டிருந்த அன்பினை உணர்ந்த செய்வதறியாமல் திகைப்புடன் நின்று விட்டாள் நளாயினி.

''இப்ப எனக்கு என்ன ஆச்சுன்னு இப்படிக் கத்திக் கிட்டு இருக்கீங்க? என்னிக்கும் இல்லாம புதுசா அவளைத் திட்டுறது என்ன பழக்கம்? பாருங்க புள்ளை முகம் எப்படி வாடிப் போச்சுன்னு?''

''இல்லடி.. நான்.. வந்து.. சாரிடா நிலா. அப்பா பேசி னதை மனசுல வெச்சுக்காதடா'' ஏதோ பெரிய தவறைச் செய்துவிட்ட உணர்வுடன் மன்னிப்புக் கேட்டும் தன் தந்தையை மனம் கனியப் பார்த்துச் சிரித்தாள் நளாயினி.

''அப்பா.. இப்ப நீங்கதான் சின்னப் பிள்ளை போல நடந்துக்கறீங்க. என்னைத் திட்ட உங்களுக்கு உரிமை இல்லையாப்பா? அதை விடுங்கப்பா. நாம கொஞ்சம் சீக்கிரம் கிளம்பிட்டோம்னா நைட்டுக்கே சென்னைக்குப் போயிரலாம்பா. அப்பத்தான் நாளைக்கு இன்டர்வியூ போகக் கரெக்டாக இருக்கும்பா. அதனாலதான் உங்களை கிளம்பச் சொன்னேன். இப்பவாவது ரெடி ஆகுறீங்களா?'' வார்த்தைக்கு ஒரு அப்பா போட்டுத் தலையாட்டிக் கேட்ட மகளின் முதுகில் செல்லமாக அடித்துவிட்டு தன் அறைக்குள் ஓடினார் நல்லசிவம்.

''வாடா சிவா... வாடா...'' கைகளை விரித்துக் கொண்டு ஓடிவந்து தன்னைக் கட்டிக் கொண்ட நண்பனின் அன்பில் நெகிழ்ந்து விட்டார் நல்லசிவம்.

''டேய் பிரகாசம். எப்படிடா இருக்க?'' நண்பனின் அன்பிற்குக் குறையாத அன்புடன் அவரைக் கட்டிக் கொண்டார் அவர்.

ஊரே உறங்கிக் கொண்டிருக்க அந்த நள்ளிரவு வேளையிலும் உறங்காமல் காத்திருந்த பிரகாசத்தின் நட்பினை வியப்புடன் பார்த்துக் கொண்டே அமைதியாக நின்றிருந்த நளாயினியை அணைத்து வரவேற்றாள் கல்யாணி.

''வாடா நிலா. எதுக்கு மாமாவை அப்படிப் பார்த்துக்கிட்டு இருக்க?''

''இல்லீங்கத்தை. சும்மாதான்'' வெட்கத்துடன் சிரித்தவளை வியப்புடன் பார்த்தாள் கல்யாணி.

''எவ்வளவு அழகா வளர்ந்திருக்க நிலா! என் கண்ணே பட்டுவிடும்போல இருக்கு, இங்க பாருங்களேன்! நம்ம நிலா எப்படி வளர்ந்திட்டாள்னு...'' மனைவியின் குரல் கேட்டு நளாயினியைத் திரும்பிப் பார்த்த பிரகாசம் வியப்புடன் புருவம் உயர்த்தினார்.

''டேய் நிலா? வாடா! இப்பத்தான் இந்த மாமா வீட்டை அடையாளம் தெரிஞ்சுதா உனக்கு? ஆனா நீ என்ன செய்வ? உங்கப்பன்... இந்த திருட்டு ராஸ்கல் உன்னைக் கூட்டிகிட்டு வந்தால்தானே? உங்கப்பனைத் தான் நான் உதைக்கணும். நீ உள்ள வா'' வரவேற்பும்

சிரிப்புமாக நண்பனை வீட்டிற்குள் அழைத்துச் சென்றார் பிரகாசம்.

''உட்காருங்கண்ணா. நிலா நீயும் உட்காருடா.'' உள்ளே போன இருவரையும் அமரச் செய்துவிட்டு உள்ளே போன கல்யாணி ஐந்தே நிமிடங்களில் திரும்பி வந்தாள். வந்தவளின் பின்னால் வந்த வேலைக்காரியின் கையில் இருந்த டிரேயை வாங்கி நல்லசிவத்திடமும், நளாயினியிடமும் நீட்டினாள் கல்யாணி.

தன் கையில் இருந்த தட்டினை வியப்புடன் பார்த்தாள் நளாயினி. சூடாக இட்லியும், சட்னி சாம்பாரும் தனித்தனியே சிறிய கிண்ணங்களிலும் இருக்க இட்லியின் அருகே பளபளத்துக் கொண்டு இருந்தது ஒரு ஸ்பூன்.

''என்னம்மா இது? நாங்க இப்பத்தான் சாப்பிட்டு விட்டு வந்தோம்மா. உனக்கெதுக்கு இந்த ராத்திரியில் இத்தனை சிரமம்?'' தயக்கத்துடன் கேட்ட நல்ல சிவத்தை உரிமையுடன் கண்டித்தாள் கல்யாணி.

''நல்லா இருக்குண்ணா நீங்க பேசுறது? உங்களை சாப்பிட வைக்காம படுக்க வைத்தால் என்னால நிம்மதியாக தூங்க முடியுமாண்ணா. பேசாம சாப்பிடுங்க.''

''நாங்க கொஞ்ச நேரம் கழிச்சுக்கூட சாப்பிட்டு......'' ஆரம்பித்த நிலாவை வாயில் கை வைத்து அடக்கினாள் கல்யாணி.

''மூச். பேசாம சாப்பிடு முதல்ல. இனிமேல் போய் குளிச்சுட்டு வந்து சாப்பிடணும்கிறதுக்காகத்தான் ஸ்பூன் போட்டுக் கொண்டு வந்தேன். பேசாம நீயும் சாப்பிட்டு எங்கண்ணனையும் சாப்பிட விடு.''

அதற்கு மேல் வாய் திறக்காமல் தட்டைக் காலி செய்துவிட்டு வைத்தாள் நளாயினி.

நண்பர்கள் இருவரும் ஹாலிலேயே அமர்ந்துவிட நளாயினியை அழைத்துச் சென்று ரூமில் படுக்க வைத்தாள் கல்யாணி.

“அவங்க ரெண்டு பேரும் இன்னிக்கு நைட் புல்லா தூங்காம பேசினாலும் ஆச்சரியம் இல்லை நிலா. நீ நாளைக்கு இன்டர்வியூ போகணும் இல்ல? அதனால நல்லா ரெஸ்ட் எடுத்துக்க. குட்நைட்'' அறைக் கதவை அடைத்துவிட்டுப் படுத்த நிலா ஆழமாக மூச்சை உள்ளிழுத்துக் கொண்டு மூச்சு விட்டாள்.

முகிலனின் மூச்சுக் காற்று நிறைந்த காற்றினை இதயம் நிரப்பிக் கொள்ள வேண்டும் என்ற தாபத்துடன் மூச்சை இழுத்து விட்டுக் கொண்டே தூங்காமல் படுக்கையில் புரண்டு கொண்டிருந்த நளாயினியை விடிகாலை நேரத் தூக்கம் அரவணைத்துக் கொண்டது.

“நளாயினி.. டேய் நிலா'' மகளின் தோள் தொட்டு எழுப்பிய தந்தையின் முகம் பார்த்து வேகமாக எழுந்து படுக்கையில் அமர்ந்த நளாயினி அறையைப் புரியாமல் சுற்றிப் பார்த்தாள்.

“என்னடா நிலா? இன்னும் தூக்கம் கலையலியா? நாம இப்ப மாமா வீட்டில் இருக்கோம்டா'' குழந்தையாய் விழித்த மகளின் முகம் பார்த்துச் சிரித்தார் நல்லசிவம்.

“என் மருமகள் என்னண்ணா சொல்லுது? நம்ம வீடு பிடிச்சிருக்கா நிலா?'' உரிமையுடன் கேட்டுக் கொண்டே

உள்ளே வந்த கல்யாணியைப் பார்த்துவிட்டு வேகமாகப் படுக்கையில் இருந்து இறங்கினாள் நளாயினி.

“ஏய்! என்ன இது? எதுக்காக இப்படி அவசரமா இறங்கி நிக்கிற நிலா? இது நம்ம வீடுடா. உன் விருப்பம் போல ப்ரியா இரு'' சிரித்துக் கொண்டே அவள் கையில் காபி டம்ளரைக் கொடுத்தாள் கல்யாணி.

“யூசுவலா நான் சீக்கிரமே எழுந்திடுவேன் அத்தை. இன்னிக்குக் கொஞ்சம் லேட் ஆகிடுச்சு.''

“அதனால என்னடா? நைட்டெல்லாம் தூங்காம இருந்திருப்ப... அதனாலதான் காலைல தூக்கம் வந்திருக்கும்.''

“அத்தை!'' தன் நிலை அறிந்து விட்டாளோ என்ற கவலையுடன் கல்யாணி முகம் பார்த்தாள் நளாயினி.

“புது இடம் இல்லையா? அதனால தூக்கம் வந்து இருக்காது. சரி நிலா. நீ குளிச்சுட்டுக் கீழ வா. நான் போய் டிபன் ரெடி பண்ணச் சொல்றேன். அண்ணா... உங்களுக்குப் பிடிச்ச பூரிக் கிழங்கு பண்ணச் சொல்றேன். சீக்கிரம் வந்துடுங்க'' நல்லசிவத்தைப் பார்த்துச் சிரித்துக் கொண்டே சென்று விட்டாள் கல்யாணி.

17

“வானவில்.''

வாய்விட்டுச் சொல்லிப் பார்த்தாள் நளாயினி. அந்த மாளிகைக்கு அந்தப் பெயர் மிகவும் பொருத்தமாக இருப்பதாக அவள் உள்ளம் எண்ணியது.

அந்த மாளிகைக்கு வந்து முழுதாக ஒரு நாள் கூட ஆகாத நிலையிலும், காலம் காலமாக அங்கேயே வசித்த ஒரு சொந்தமான உணர்வு தோன்றியது நளாயினிக்கு. கல்யாணி வெளியேறியவுடன் குளியல் அறைக்குள் நுழைந்தவள் விரைவாக குளித்து முடித்துவிட்டு இன்டர்வியூ போகத் தோதாக பாந்தமான சேலையை உடுத்தி, கூந்தலைத் தளர்வாகப் பின்னிக் கொண்டு, ஆவலுடன் தனது அறையில் இருந்து வெளியே வந்தாள் நளாயினி.

அறையில் இருந்து வெளியே வந்தவளின் பார்வை ஆவலுடன் நாலா திசையிலும் தேடிச் சோர்ந்தது. ஒருவேளை முகிலன் அங்கு இல்லையோ என்ற ஏமாற்றத்துடன் மெதுவாக பால்கனிக்கு வந்தவள், அதன் கம்பி வேலைப்பாட்டில் சரிந்து நின்று பங்களாவின் முன்புறம் இருந்த தோட்டத்தில் பார்வையைப் பதித்தாள்.

காலை வேளையில் சுறுசுறுப்புடன் அங்கு நடமாடிக் கொண்டிருந்த வேலையாட்களின் உற்சாகம் தன்னையும் தொற்றிக் கொள்வதைப் போல உணர்ந்த நளாயினி அங்கு இருந்து போக மனமில்லாமல் அங்கேயே நின்று விட்டாள்.

''யாரது..?''

தனக்குப் பின்னால் இருந்து வந்த வியப்பும் திகைப்பும் கலந்த குரலைத் திரும்பாமலேயே

அடையாளம் கண்டு கொண்ட நளாயினியின் மூச்சுக் காற்று ஒரு நொடி நின்று வெளிவந்தது.

யாருடைய முகம் காண ஆவலுடன் ஓடி வந்தாளோ யாரை எண்ணிக் கொண்டு இரவும் பகலும் அவனுடைய நினைவுகளால் உருகிக் கொண்டு இருந்தாளோ, யாரைத் தன்னுடைய உயிரில் கலந்துவிட்ட உறவாக அவள் எண்ணிக் கொண்டிருந்தாளோ அந்த முகிலனைத் திரும்பி முகம் பார்க்கத் தயங்கி கொண்டு அசையாமல் நின்றிருந்தாள் நளாயினி.

''யாருன்னு கேட்கிறது தெரியலையா? யார் நீங்க?'' கோபத்துடன் கேட்டவாறே அருகில் நெருங்கி வந்த முகிலனின் காலடியோசை நளாயினியின் இதயத்தில் எதிரொலித்தது. அவள் மெதுவாகத் திரும்பித் தயக்கத்துடன் முகிலனின் முகம் பார்த்தாள். அவளது முகத்தைப் பார்த்தவுடன் அப்படியே ஒரு நொடி நின்று விட்டுப் பின் வேகமாக அவள் அருகில் வந்தான் முகிலன்.

''நிலா! நீயா? எப்ப வந்த? நீ வருவதாக என்னிடம் யாரும் சொல்லவில்லையே'' வேகமான குரலில் கேட்டுக் கொண்டே அவளைப் பார்த்தவனின் முகத்தில் தெரிந்த மகிழ்ச்சியால் நளாயினியின் மனம் நிறைந்தது.

''நேற்றுத்தான் வந்தோம் மாமா. இங்கே ஒரு இன்டர்வியூ அட்டெண்ட் பண்ணுவதற்காக வந்தேன்'' மிக மெல்லிய குரலில் கூறியவளை தலை முதல் கால் வரை வருடிய முகிலனின் பார்வையில் முகம் சிவந்தாள் நளாயினி.

கருப்பு வண்ணக் காட்டன் புடவையில், ஆரஞ்ச் வண்ணப் புள்ளிகள் உடலெங்கும் சிதறியிருக்க, புடவையின் ஓரங்களில் ஜரிகைக் கரையும், ஜரிகை வேலைப்பாடுகளில் ஊடாக மெல்லிய ஒற்றைக் கற்கள் வரிசையாகப் பதிக்கப்பட்ட புடவையும், அதே கருப்பு வண்ண பிளவுசும் அணிந்து, சந்தன நிறத்தில், ஒல்லி யான உடல் வாகுடன், இடை தாண்டி நீண்ட அடர்ந்த பின்னலும், அதில் வைத்திருந்த மல்லிகைச் சரம் அவள் திரும்பிய வேகத்தில் முன்னால் வந்து விழுந்ததைக் கூட அறியாமலும் தன் முகம் பார்த்து நின்றிருந்த நளாயினியைப் பார்க்கையில் புதிதாகத் தெரிந்தது முகிலனுக்கு.

அவள் மேலிருந்து எழுந்த மஞ்சளும், மல்லிகையும் கலந்த நறுமணம் அவளைச் சுற்றிப் படர்ந்திருப்பதை வியப்புடன் உணர்ந்தான் முகிலன். ஒரு வகையில் அந்த சுகந்தமான நறுமணம் முகிலனுக்குத் தன் அன்னையை நினைவு படுத்தியது. அவன் பார்வை தன்னை ரசனை யுடன் அளப்பதை கண்ட நளாயினி கன்னங்கள் சிவக்க, அவன் முகம் பார்க்க முடியாமல் தவித்தாள்.

''ரொம்ப அழகாக இருக்க நளாயினி. மனதை அமைதி யாக்கும் அடக்கமான அழகு'' தன்னையும் அறியாமல் கூறிவிட்டு அவள் தவறாக எண்ணிக் கொள்வாளோ என்ற பயத்துடன் நளாயினியைப் பார்த்தான் முகிலன்.

''தேங்க்ஸ் மாமா'' வெட்கம் கலந்த குரலில் கூறி விட்டு அவன் முகம் பார்த்து அமைதியாகப் புன்னகைத்த நளாயினியின் செயல் முகிலனின் மனதில் தென்றலாக வீசியது.

''எப்படி இருக்கீங்க மாமா...'' தன் முகம் பார்த்துக் கேட்ட நளாயினியை கண்கள் கலக்கப் பார்த்தான் முகிலன்.

''நீ எப்படி இருக்க நிலா. உன்னைப் பார்த்து ரொம்ப நாள்... ஏன்... வருடங்களே ஆகி விட்டது. எதற்காக இப்படி ஓடி ஒளிந்தது போல ஹாஸ்பிடலுக்குப் போனா?''

''இதில் ஒளிவதற்கு என்ன மாமா அவசியம்? நான் படிக்கத்தானே போனேன்?''

''ஆனால் உன் காலேஜ் பேரைக்கூட என்கிட்டே யாருமே சொல்லவில்லையே?''

''நீங்க கேட்டிருக்க மாட்டீங்க'' ஏமாற்றத்தை மறைக் காத குரலில் கூறினாள் நளாயினி.

''கேட்கவில்லையா? உன்னைப் பத்தி நான் விசாரிக்காமல் இருப்பேனா நிலா. அத்தையிடம் ஆயிரம் தடவை கேட்டுட்டேன். ஆனால் அவங்கதான் சொல் லாமல் மழுப்பிகிட்டே இருந்தாங்க. இந்த விஷயத்தில் மாமாகூட என்னிடம் உண்மையான பதிலைச் சொல்ல மாட்டேன்னுட்டார் நிலா. நான் உன்னைப் பார்க்க உன் காலேஜுக்கு வந்துருவேன்ற பயம் போல. நான் அதற்கு மேல அவரைக் கம்ப்பெல் பண்ணிக் கேட்க விரும் பலை.''

''அம்மா அப்பாவுக்கு எனக்கு கெட்ட பெயர் வந்து விடுமோ என்கிற பயம் மாமா. அதனாலதான் சொல்லி யிருக்க மாட்டாங்க'' சமாதானமாகக் கூறினாள் நளாயினி.

''நான் என்ன அந்நியனா நிலா. போக வேண்டாம்னு சொன்னா வராம இருந்துட்டுப் போறேன்? அதற்காக காலேஜ் பேரைக்கூட மறைப்பாங்களா? அதனாலதான் நான் அத்தையைப் பார்க்க உங்க வீட்டுக்கு வருவ தில்லை. ஊருக்கு வந்தால் பாட்டியை மட்டும் பார்த்துவிட்டுத் திரும்பி விடுவேன்.''

அவன் தன் வீட்டிற்கு வராத காரணத்தினால் தன்னை அவன் மறந்து விட்டான் என்று எண்ணியிருந்த நளாயினிக்கு முகிலனின் பேச்சு அவள் உயிரைத் திருப்பிக் கொடுப்பதைப் போல இருந்தது.

தன்னைப் பற்றிய தகவலை மறைத்ததற்காக தனது தாய் தந்தையரையே தள்ளி வைத்த அவன் செயலை மனமாரக் காதலித்தாள் நளாயினி.

''விடுங்க மாமா. அதான் நானே உங்க முன்னால வந்து நிக்கிறேன் இல்ல? இப்பவாச்சும் அப்பா அம் மாவை மன்னிச்சுடுங்க.''

''மன்னிக்கிற அளவுக்கெல்லாம் அவங்க தப்பு ஒண்ணும் பண்ணலையே நிலா. அவங்க மேல ஒரு சின்ன வருத்தம் அவ்வளவுதான். அதுவும் இப்ப சரியாப் போச்சு. போதுமா'' அழகான பல் வரிசை தெரியச் சிரித்த வனை அவன் அறியாமல் ரசித்தாள் நளாயினி.

18

''முகிலா!''

முகிலனை ரசித்துக் கொண்டிருந்த நளாயினி தங்களுக்குப் பின்னால் கேட்ட நல்லசிவத்தின் குரல் கேட்டுத் திடுக்கிட்டுத் திரும்பினாள்.

அவர் குரல் கேட்டுத் தானும் திரும்பி நல்லசிவத் தைப் பார்த்த முகிலன் மரியாதையுடன் நல்லசிவத்தின் அருகில் சென்று அவர் கால் தொட்டு நிமிர்ந்தான்.

''நல்லாயிருப்பா.. நல்லாயிரு'' அவனை ஆசீர்வதித்த நல்லசிவத்தின் குரல் உடைந்தது. தொண்டையை லேசாகச் செருமி தன்னைச் சரி செய்து கொண்டார் அவர்.

''எப்படி அங்க்கிள் இருக்கீங்க?''

''நல்லாத்தான் இருக்கேன்யா. உன்னைப் பார்த்து எத்தனை நாளாச்சுய்யா. ஒரேயடியா வீட்டுப் பக்கம் கூட வராமல் இருந்துட்டியே?''

''இல்ல அங்க்கிள். வரக்கூடாதுன்னெல்லாம் இல்ல அவசரமாக வந்துட்டுத் திரும்பி விடுவேன். இங்க என்னோட வேலை அப்படி...'' சமாளித்தான் முகிலன்.

''அதுவும் சரிதான் முகிலா. இந்தச் சின்ன வயசிலயே ஒரு கம்பெனியையே நிர்வாகம் பண்ணிக்கிட்டு இருக்கிற. உனக்கு வேலை கொஞ்சம் அதிகமாகத்தான் இருக்கும். ஆனா வேளா வேளைக்குச் சாப்பிட்டு உடம் பையும் கொஞ்சம் கவனிச்சுக்கப்பா. கொஞ்சம் மெலிஞ்சது போல இருக்கியே.''

''அதெல்லாம் நல்லாத்தான் சாப்பிடுறேன் அங்க்கிள். இதைவிட உடம்பை எப்படி பிட்டா மெயின்டெயின் பண்றது?''

அழகான அவனது உடற்கட்டையும், சிவந்த திருத்த மான முகஅழகையும், அலை அலையாக சிலுப்பிக் கொண்டு இருக்கும் முடிக்கற்றையை ஒற்றைக் கையால் ஒதுக்கிக் கொண்டு நிற்கும் நாகரீகத் தோற்றத்தையும் மனதிற்குள் ரசித்துக் கொண்டு இருந்த நளாயினிக்கு முகிலனின் வார்த்தை உண்மைதான் என்று தோன்றியது.

''கம்பெனி நல்லாப் போய்க்கிட்டு இருக்குதாப்பா? வருசத்துக்கு எத்தனை ஆர்டர் வருது? லாபமெல்லாம் கட்டுப்படி ஆகுதா?'' அடுக்கடுக்காக நல்லசிவம் கேட்ட கேள்விகளுக்குத் தகுந்த பதில்களைக் கூறிக் கொண்டு இருந்த முகிலனின் பார்வை மட்டும் நளாயினியைத் தொட்டுத் தொட்டு மீண்டு கொண்டு இருந்ததை நளாயினியும் உணர்ந்தே இருந்தாள்.

அவன் பார்வையை விட்டு விலகிச் செல்ல மனம் இல்லாமல் தோட்டத்தை வேடிக்கைப் பார்க்கும் பாவனையில் நின்று கொண்டிருந்தாள் அவள்.

காற்றில் பறந்த ஒற்றை முடி நளாயினியின் கன்னத் தில் படிந்தது. அதை அவள் விலக்கி விடும்போதே தன் முந்தானையும் காற்றில் பறக்க வெட்கத்துடன் முகி லனைப் பார்த்துவிட்டு வேகமாக அதை அவள் சரி செய்தது. வேகமாகத் திரும்பிய வேகத்தில் முன்னால் வந்து விழுந்திருந்த மல்லிகைச் சரத்தின் பூக்களைச் செய்வதறியாமல் ஒற்றை ஒற்றை இதழாக அவள் கிள்ளிப் போட்டது. மெதுவாக நடந்து சென்று பால்கனி கம்பியில் லேசாகச் சாய்ந்து நின்று ஒற்றைக் காலை கம்பியில் வைத்தது. பின் அவனை எண்ணி வேகமாகக் கால்கள் இரண்டையும் சீராக வைத்துக் கொண்டது என

நளாயினியின் ஒவ்வொரு அசைவிலும் தெறித்த பெண்மையின் மென்மை முகிலனின் மனதை ஆட்டி வைத்துக் கொண்டு இருந்தது.

அவளது ஒவ்வொரு நடவடிக்கையையும் தன் நெஞ்சில் பதிய வைத்துக் கொண்டே நல்லசிவத்துடன் பேசிக் கொண்டு இருந்த முகிலன் தங்களைத் தேடி வந்த கல்யாணியைப் பார்த்து தன் பேச்சை நிறுத்திக் கொண்டான்.

''என்ன முகில் இது? அவங்க சாப்பிட்டுவிட்டு வெளியே போகணும்டா. நீ இப்படி லேட் பண்ணிக் கிட்டு இருக்க?''

''ஸாரிம்மா. மாமாவைப் பார்த்து ரொம்ப நாள் ஆகிருச்சில்ல? அதான் கொஞ்சம் பேசிக்கிட்டு இருந் தோம்.'' பார்த்தது மாமாவை அல்ல உன்னைத்தான் என்பதை பார்வையால் நளாயினிக்கு உணர்த்தினான் முகிலன்.

அவனது பார்வை உணர்த்திய செய்தியைப் புரிந்து கொண்ட தன் அர்த்தத்தை தன் கள்ளச் சிவப்பால் அவனுக்கு உணர்த்தினாள் நளாயினி.

பெண்மையின் பாஷையை உணர்த்த முகிலனால் அதற்கு மேல் தன்னைக் கட்டுப்படுத்திக் கொள்ள முடியாமல் அவன் வேகமாக நல்லசிவத்தை அழைத்துக் கொண்டு சாப்பாட்டு அறைக்குள் நுழைந்தான்.

அவனது நிலையை அறிந்தும் அறியாமல் அவர்களை பின் தொடர்ந்தாள் நளாயினி.

அவளது இதயத்தின் ஓரத்தில் முகிலன் இன்னொரு
தியை மணந்து கொள்ள சம்மதித்தவன் என்ற வ
ஊசியாய் குத்தினாலும், பல வருடங்களுக்குப் பி
அவனைப் பார்த்ததினால் உண்டான மகிழ்ச்சி
நளாயினியால் தடுக்க முடியவில்லை.

இன்பமும் துன்பமும் ஒன்றையொன்று போட்
போட்டுக் கொண்டு முந்திச் செல்ல சோர்வுடன் சாப்பி
அமர்ந்தாள் நளாயினி.

''என்ன நிலா? இவ்வளவு நேரம் நல்லாத்தா
இருந்த? இப்ப திடீர்னு என்னாச்சு?'' அவளது சிறுமு
மாற்றத்தைக் கூட அறிந்து கொண்ட முகிலனை
வேதனையுடன் பார்த்தாள் நளாயினி.

'என் முகம் பார்த்தே என் உணர்வுகளைப் புரிந்து
கொண்ட நீங்கள் ஏன் என் மனதின் அன்பினைப் புரிந்து
கொள்ளாமல் போய்விட்டீங்க மாமா? இனி நான் என்ன
செய்வேன்?' மனதிற்குள் துன்ப அலை. கடலாகப்
பெருகத் தன் தலை குனிந்து கொண்டாள் நளாயினி.

''உன்னைத்தான் கேட்டுக்கிட்டு இருக்கேன் நிலா.
என்ன ஆச்சு?'' தன்னைச் சுற்றி அத்தனை பேரும்
இருக்கும் உணர்வு இல்லாமல் தன்னை உரிமையுடன்
அதட்டியவனை நிமிர்ந்து பார்த்தாள் நளாயினி.

''ஒண்ணுமில்ல மாமா. கொஞ்சம் தலை வலிக்குது.
நைட் டிராவல் பண்ணியது சேரலை போல'' மெல்லிய
குரலில் அவனுக்கு பதில் கூறிய நளாயினியின் பார்வை
கல்யாணியின் முகம் பார்த்து மீண்டது.

''அதைச் சொல்ல வேண்டியது தானே? இப்படி
மனதிற்குள்ளேயே வைத்துக் கொண்டால் தலைவலி
கூடி விடாதா? என்ன பொண்ணு நீ?'' அதற்கும் அதட்டி
விட்டு கோபமாகத் தான் சாப்பிடுவதை மறந்து
அவளுக்காக மாத்திரை எடுத்து வர ஓடிய முகிலனை
ஆராய்ச்சியுடன் பார்த்தாள் கல்யாணி.

'மனதிற்குள் இருப்பதை வெளியில் உங்களிடம்
சொல்ல எனக்கு நீங்க சந்தர்ப்பமே கொடுக்கலையே
மாமா? நம் இருவரின் வாழ்க்கையையும் ஒன்றாக நான்
நினைத்துக் கொண்டு இருக்கும்போது நீங்க உங்க
வாழ்க்கையை மட்டும் முடிவெடுத்துக் கொள்ள எப்படி
மாமா மனம் வந்தது உங்களுக்கு? அப்ப நான் உங்க
ளோட நிலா இல்லையா மாமா? ஆனா நீங்க என்னோட
முகிலன் தான் மாமா. நீங்க இன்னொரு பெண் கழுத்தில்
தாலி கட்டினாலும் நான் உங்க வாழ்க்கையில் குறுக்
கிடாமல் உங்களை எண்ணியே என் வாழ்க்கையை
வாழ்ந்து விடுவேன் மாமா. என்னை உங்கள் நினைவு
களில் இருந்து யாரும் பிரிக்க முடியாது' மனதிற்குள்
தனக்குத்தானே புலம்பிக் கொண்டே உறவையே
விஷமாக எண்ணி உள்ளே தள்ளிக் கொண்டிருந்தாள்
நளாயினி.

19

''நல்லசிவம்.''

தன்னை அழைத்த நண்பனின் குர[illegible]
நிமிர்ந்து பார்த்தார் நல்லசிவம்.

''சொல்லு பிரகாசம்'' நண்பனின் குரலி[illegible]
அன்பு பிரகாசத்தைக் கட்டிப் போட்டது.

''நீ மாறவே இல்லடா. ஆனா நான் [illegible]
மாறிட்டேனோ?'' தனக்குத்தானே கேட்[illegible]
பவரை இடது கையால் முதுகில் தட்டிக் [illegible]
நல்லசிவம்.

''நீயும் இன்னும் அப்படியேதாண்டா [illegible]
இதைவிட ஒற்றுமையான நண்பர்கள் யார் [illegible]
சொல்லு.''

''என்ன ஒற்றுமையோ போ! நான் பேச [illegible]
விட்டுவிட்டு வேற என்னவெல்லாமோ பே[illegible]
இருக்கேன் பாரு.''

''சொல்லுடா. கேட்டுக் கிட்டுத்தான் இரு[illegible]
என்ன?''

''இண்டர்வியூவில சர்டிபிகேட்ஸ் எல்லாம் [illegible]
பண்ணிட்டு எங்க எங்க வேக்கன்சி இருக்கு[illegible]
சொல்லி விடுவாங்களா?''

''அதான் தெரியல பிரகாசம். எந்த ஊரில் நிலா[illegible]
போஸ்டிங் வரப்போகுதோ தெரியலடா. எனக்கு [illegible]
நினைச்சாத்தான் கவலையா இருக்கு பிரக[illegible]
[illegible] பேசிக் கொண்டு இருந்த நல்லசிவ[illegible]
[illegible] பார்த்தாள் கல்யாணி.

''[illegible] சென்னையிலேயே போஸ்டிங் [illegible]
[illegible] நிலா. நம்ம வீட்[illegible]

இருந்துக்கிட்டே வேலைக்குப் போகட்டும். என்ன
நிலா?''

கல்யாணியின் கேள்விக்குப் பதில் கூறாமல் அமைதி
யாக அவனைப் பார்த்தாள் நளாயினி.

''அதெப்படிம்மா முடியும். அதெல்லாம் நடை
முறைக்கு சரிப்பட்டு வராதும்மா. பார்க்கலாம். அது
தலையில் என்ன எழுதியிருக்குன்னுட்டு'' பெருமூச்
சுடன் நிலாவைப் பார்த்தார் நல்லசிவம்.

''இதில் நடைமுறைக்குச் சரிப்பட்டு வராமல் என்
னண்ணா இருக்கப் போகுது. இங்க சென்னையிலேயே
ஒரு நல்ல மாப்பிள்ளையாப் பார்த்திட்டால் போச்சு.
என்னங்க நான் சொல்றது?''

கல்யாணியின் பேச்சைக் கேட்டுத் திடுக்கிட்ட
நளாயினி ஒரு நொடி தன்னையறியாமல் முகிலனின்
முகம் பார்த்தாள். சரியாக அதே நொடி முகிலனும்
நிலாவைத் திடுக்கிட்டுப் பார்க்க இருவரின் பார்வையும்
கலந்து விலகியது.

இருவரின் பார்வைப் பரிமாற்றத்தையும் மனதிற்குள்
குறித்துக் கொண்ட கல்யாணியின் புருவங்கள் முடிச்
சிட்டது.

''நல்லசிவம் மட்டும் சரின்னு சொல்லட்டும்.
கல்யாணி நிலாவுக்கு ஏத்த கோடீஸ்வர மாப்பிள்ளை
களை நான் கியூவில் கொண்டு வந்து நிப்பாட்டிற
[illegible]. நம்ம நிலாவைக் கட்டிக்கிட யாருக்குப்
[illegible] போகும்!''

'உங்க மகனுக்குப் பிடிக்காமல் போச்சே [illegible] தெரியாமல் பேசறீங்களே!' அதற்கு மேல் [illegible] இல்லாமல் எழுந்துவிட்ட நிலாவைத் [illegible] முகிலனும் சாப்பிடாமல் எழுந்துவிட தன் [illegible] உறுதியானது கல்யாணிக்கு.

கை கழுவித் திரும்பிய நளாயினிக்குத் தன் [illegible] இருந்த டவலை அவள் கை துடைக்கக் [illegible] முகிலன் அவள் முகத்தை ஆராய்ந்தான்.

ஆனால் அவன் பார்வையை உணர்ந்தும் [illegible] உணர்ச்சியையும் முகத்தில் காட்டாமல் அ[illegible] கடந்து சென்ற நளாயினியைப் பார்த்த முகிலனின் [illegible] கருத்தது.

அமைதியாகச் சென்று கல்யாணியின் அ[illegible] சென்று நின்று கொண்ட நளாயினி மெதுவாக அ[illegible] தோள் தொட்டாள்.

"என்னடா நிலா?"

"நீங்களும் சாப்பிடுங்கத்தை. நான் பரிமாறு[illegible] டைம் ஆகிடுச்சில்ல?" அதுவரை தன் மக[illegible] [illegible] கூறாத வார்த்தையை நிலாவின் வா[illegible] கேட்ட கல்யாணிக்கு அவள் மேல் அன்பு பெருகி[illegible]

"இருக்கட்டும் நிலா. நீங்க எல்லோரும் கிளம்[illegible] போனதுக்கு அப்புறமாய் நான் சாப்பிட்டுக்கறே[illegible] [illegible] நான் அப்படித்தான் சாப்பிட்டுப் பழக்கம்[illegible]

"[illegible] உட்கார்ந்து சாப்பிட்டா என்னத்தைச் சாப்[illegible] [illegible]? இத்தனை பேர் இருந்தும் நீங்க தனி[illegible]

[illegible]ட்கார்ந்து சாப்பிடணுமா? ஏன் மாமாவுங்க ரெண்டு [illegible]ர் கூடவே நீங்களும் உட்கார்ந்து சாப்பிட்டு விடலா[illegible] [illegible]ல்ல?"

இத்தனை வருடங்களாகத் தான் உணராத ஒரு [illegible]ண்மையை ஒரு சின்ன பெண் உணர்த்தி விட்ட குற்ற [illegible]ணர்வுடன் கல்யாணியைப் பார்த்தார் பிரகாசம். அவரது [illegible]ற்ற உணர்வைப் புரிந்து அவரைப் பார்வையாலேயே [illegible]மாதானம் செய்த கல்யாணி அன்புடன் நளாயினியின் கையைப் பிடித்துக் கொண்டாள்.

"இனிமேல் அப்படியே சாப்பிட்டு விடுகிறேம்மா. இப்போ உங்களுக்கு லேட் ஆகிடுச்சு. அதனால நீங்க கிளம்புங்க. நான் சாப்பிட்டுக்கிறேன்" மறுத்த கல்யாணி[illegible]யின் கைப் பிடித்து இழுத்து டைனிங் டேபிளில் உட்கார வைத்த நளாயினி அவள் முன்னால் சாப்பாட்டுத் தட்டினை வைத்து உணவினைப் பரிமாற ஆரம்பித்தாள்.

"உங்க சாப்பாட்டை விட எனக்கு முக்கியமானது எதுவும் இல்லை அத்தை. ஒரு அரை மணி நேரம் லேட்டாகப் போனால் ஒரு நஷ்டமும் இல்லை. நீங்க முதல்ல சாப்பிடுங்க."

தன் அன்னையிடம் தான் காட்டாத அன்பினைக் காட்டிய நளாயினியைப் பார்வையால் விழுங்கிக் கொண்டே [illegible] நின்றிருந்த முகிலனின் உள்ளம் [illegible] நொந்து கொண்டது.

[illegible] இருக்கக் காலம் முழுவதும் [illegible] கொண்டிருக்கப் போவதை எண்ணிய [illegible]

முகிலனின் உள்ளம் அந்த வேதனையை
சொல்ல முடியாமல் தவித்தது.

ஒரு வழியாக கல்யாணியைச் சாப்பிட
பின்பே தன் அறைக்குச் சென்று கையில்
வந்த நளாயினியை அழைத்துக் கொண்டு
நல்லசிவத்தை தனது காரிலேயே அழைத்து
அவர்கள் இறங்க வேண்டிய இடத்தில் இறக்கி
விட்டு தன்னுடைய அலுவலகம் சென்ற பிர
எண்ணம் முழுவதும் அன்று காலையில் நிலா
கொண்டதைப் பற்றியே சுற்றி வந்து கொண்டி
பிரகாசம் தன் காரை போக்குவரத்துக் குறைந்த
யின் ஓரம் நிறுத்திவிட்டு தன் செல்போனில் ம
யின் எண்களை அழுத்தினார்.

தனது கணவரின் பெயரைச் சொல்லிக் கொ
...ளிர்ந்த செல்போனை ஆன் பண்ணி காதில் வை
கல்யாணி.

20

"கல்யாணி."

வெகு நாட்களுக்குப் பிறகு காதலுடன் ஒலி
...த்தின் குரலைக் கேட்ட கல்யாணிக்கு உட
... கண்களில் கண்ணீர் பெருகியது.

"...ங்க" அளவில்லாத காதலுடன் அமை
... மனைவியின் குரல் வெகு நாட்களா

மறைந்திருந்த பிரகாசத்தின் ஆண்மையைத் தட்டி
எழுப்பியது.

"ஸாரிடி..." எதற்காக மன்னிப்பு என்று அவரைக்
கேட்கவில்லை கல்யாணி.

"சீச்சீ... இதென்ன சின்னப் பிள்ளைங்க மாதிரி
பேசிக்கிட்டு இருக்கீங்க. மனசைப் போட்டுக் குழப்பிக்
காம ஆபீசுக்குப் போற வழியைப் பாருங்க" சிணுங்கலாக
ஒலித்த மனைவியின் குரலால் அலுவலகம் போகிற
எண்ணத்தை மாற்றிக் கொண்ட பிரகாசம் வீட்டை
நோக்கித் தன் காரைத் திருப்பினார்.

"ஆபீசுக்கா...? இன்னிக்கு நான் லீவுடி."

"லீவா!"

"ஆமாண்டி என் பொண்டாட்டி! வாயைப் பிளந்துக்
கிட்டு நிக்காம பேசாம நம்ம ரூமுக்குப் போய் உன் புருச
னுக்காக வெயிட் பண்ணு. இன்னும் பத்தே நிமிஷத்துல
உன் முன்னாடி வந்து நிற்பேன்." சொன்னபடியே தன்
முன் வந்து நின்ற பிரகாசத்தை வெட்கத்துடன் பார்த்த
கல்யாணியை ஆசையுடன் நெருங்கிய பிரகாசம்
அவளது கழுத்து வளைவில் முகம் புதைத்து அவளை
வாசனை பிடிக்க ஆரம்பித்தார்.

"என்ன இது?" சிணுங்கிய மனைவியை கட்டிலில்
சரித்து அவள் மேல் படர்ந்த பிரகாசத்தின் குரல் தாபத்
துடன் ஒலித்தது.

"என்னன்னு தெரியாமலா ஒரு பிள்ளையைப்
பெத்த?" அவள் காதருகில் முணுமுணுத்த பிரகாசத்தின்
கரங்கள் துடிப்புடன் மேலும் முன்னேறியது.

அவரது கைகளில் முழுமையாகத் [illegible] படைத்த கல்யாணி கிறக்கத்துடன் கண்[illegible] கொண்டாள். மூடிய அவள் கண்களில் [illegible] பிரகாசம் அதற்கு மேல் தாங்க முடியாமல் [illegible] துடன் அவள் மேல் படர்ந்தார். வெகு நாட்[illegible] பிறகு ஒருவரையொருவர் ஆசையுடன் நா[illegible] முழுமையும் பெற்ற பிறகு விலகிப் படுத்த [illegible] மனைவியை அருகில் இழுத்து அணைத்து நெ[illegible] முத்தமிட்டார்.

''ஸாரிடி கல்யாணி'' குரல் கரகரக்கக் கேட்ட [illegible] அன்புடன் அணைத்துக் கொண்டாள் கல்யாணி.

''இப்ப எதுக்காக இத்தனை ஸாரி? பேசாமல் [illegible] மாட்டீங்களா?''

''இத்தனை நாளும் உன்னைக் கவனிக்[illegible] பேசாமல் தானடி இருந்தேன்? சாதிக்கணும்கிற [illegible] யில உன்னோட அன்பையும் காதலையும்... [illegible] உன்னையும் சேர்த்து மறந்துட்டேனே?''

''நீங்க சாதிக்கணும்னு நினைச்சதே எனக்கா[illegible] முயிலனுக்காகவும் தானுங்க? இதில் என்னை நீ[illegible] எப்படி மறக்க முடியும்?'' தன்னைக் குறை கூறா[illegible] தாங்கிய மனைவியின் நெற்றியில மறுபடி முத்தமிட்[illegible] விட்டு விலகி எழுந்தார் பிரகாசம்.

''இல்ல கல்யாணி. நீ என்னதான் சொன்னாலும் எ[illegible] [illegible]மாகாது. என்னைக் காதலித்து எனக்கா[illegible] [illegible] என்னையே நம்பி வந்தவ நீ. உனக்[illegible] நான் என்ன செய்திருக்கேன்?''

''அன்பான வாழ்க்கையையும், அழகான பிள்ளையை யும் குடுத்திருக்கீங்களே, இது பத்தாதா?''

''மஹூம். பத்தாது கல்யாணி. கல்யாணம் முடிந்த கொஞ்ச நாளிலேயே தொழில் தொடங்கணும்கிற துக்காக உன்ன அம்மாகிட்ட விட்டுவிட்டு சென்னைக்கு வந்துட்டேன். அப்புறம் உன்னையும் இங்க கூட்டிக் கிட்டு வந்துட்டாலும் தொழில்ல சாதிக்கணும்கிற வெறியில உன்னையும் மறந்து தொழிலே கதியாக இருந்துட்டேன். தொழில்ல சாதிச்சி அதை நிலை நாட்டணும்னு ஓடிக்கிட்டு இருக்கேன்'' தலையைப் பிடித்துக் கொண்டு அமர்ந்து புலம்பிக் கொண்டிருந்த கணவனை தேற்றும் வகையறியாமல் அவர் அருகில் சென்று தோளில் சாய்ந்து கொண்டாள் கல்யாணி.

''இத்தனை வருடங்களா நான் ஓடிக்கிட்டு இருக் கேன்னா அதுக்குக் காரணம் உன்னோட கவனிப்பும் காதலும்தான் கல்யாணி. உன்னோட அன்பைக் குறை யாம அள்ளிக் கொடுத்துக்கிட்டு இருக்க நீ இருக்கேங்கிற தெம்பும் தைரியமும் கொடுத்த ஊக்கத்தில்தான் நான் ஓடிக்கிட்டு இருக்கேன். ஆனா அந்தக் காதலுக்காக நான் என்ன செஞ்சிருக்கேன் கல்யாணி. நீ சாப்பிட்டியா இல்லையா என்பதுகூடத் தெரியாமல், அதைக் கேட் கணும்கிற எண்ணம்கூட இல்லாமல் இத்தனை நாளா இருந்திருக்கேனே? என்னை நினைச்சா எனக்கே கேவ லமா இருக்கு கல்யாணி'' கண்கள் கலங்க கணவனை அணைத்துக் கொண்டாள் கல்யாணி.

''என்னங்க இது? இப்படியெல்லாம் நீங்க பேசினா என்னால தாங்க முடியுமா? இது என்ன வியாபாரமா

நான் காதலைக் கொடுத்தால் நீங்க திருப்பி [illegible]
நினைக்கிறதுக்கு? நான் அன்பைக் [illegible]
பதிலுக்கு உங்க அன்பைக் காட்ட நேரம் [illegible]
கடமைக்காக நீங்க ஓடிக்கிட்டு இருக்கிறதை [illegible]
கிட்டுத்தாங்க நான் விலகி நின்னேன். நான் [illegible]
தடுத்திருந்தால் நீங்க புரிஞ்சுக்கிட்டு இரு[illegible]
ஆனால் அது உங்க லட்சியத்தைப் பாதிக்கும் [illegible]
தெரிஞ்சுதான் நானும் பொறுமையாக இருந்[illegible]
மனைவியின் அருமையை உணர்ந்து அவள் [illegible]
அன்புடன் படுத்துக் கொண்ட பிரகாசத்தின் [illegible]
வருடி விட்டாள் கல்யாணி.

"இப்ப உங்க லட்சியம் நிறைவேறி விட்டது[illegible]
தொடணும்னு நினைச்ச உயரத்தைத் தொட்டு[illegible]
இனி நீங்க தொட நினைக்கிற சிகரத்தை நம்ம [illegible]
தொடட்டும். நீங்க கொஞ்சம் ஓய்வெடுத்து[illegible]
அதுக்காக உங்க ஓட்டத்தில் இருந்து ஒதுங்கிக்கங்க [illegible]
நான் சொல்லலை. கொஞ்சம் ஓய்வாக இருங்[illegible]
நான் சொல்றேன். ஓய்வெடுத்தது போதும்னு என்[illegible]
நீங்க நினைக்கிறீங்களோ அப்ப உங்க ஓட்டத்தை [illegible]
தடுக்காமல் உங்களுக்குத் துணையாக இருக்கேன்." [illegible]
[illegible] எதிர்பார்ப்பை கணவரின் மனம் நோக[illegible]
[illegible] கல்யாணியை அன்புடன் இடையணை[illegible]
[illegible] மூடிக் கொண்டார் பிரகாசம். கணவ[illegible]
[illegible] அவரது அமைதியைக் குலைக்க வி[illegible]
[illegible] அப்படியே அமர்ந்திருந்தாள் கல்யாணி.

[illegible] அன்பையும் காதலையும் தனக்கு[illegible]
திருப்பிக் கொடுத்த நாயினிக்கு மனம் நிறைந்[illegible]

[illegible]னதிற்குள்ளேயே கூறிக் கொண்டாள்
[illegible]ன்றிகளை மனதிற்குள்ளேயே கூறிக் கொண்டாள்
[illegible]வள்.

21

"மின்மினி."

என்றுமில்லாத அதிசயமாக தன் அலுவலக அறை[illegible]யில் காலை நேரத்திலேயே வந்து அமர்ந்திருந்த மின்மினியைப் பார்த்த முகிலன் வியப்புடன் அவளை அழைத்தான்.

அவனது குரல் கேட்டுத் திரும்பிப் பார்த்த மின்மினி அன்று முழு அலங்காரத்துடன் வந்திருந்தாள். முந்தைய நாளில் தன் அன்னை கூறிய அறிவுரைகளைக் கேட்டுத் தனக்குள் யோசித்துப் பார்த்த மின்மினிக்கு முகிலனைத் தன் கைப்பிடிக்குள் வைத்துக் கொள்ள வேண்டிய அவசியம் புரிந்தது.

அடர்ந்த சிவப்பு நிற லிப்ஸ்டிக்குடன் ஒளிர்ந்த தனது இதழ்களைக் கவர்ச்சியுடன் குவித்துக் கொண்டு தன் கையை முகிலனை நோக்கி நீட்டினாள் மின்மினி.

அவளது அலங்காரத்தை கால் முதல் தலைவரை அருவெறுப்புடன் பார்த்த முகிலனின் மனதில் ஒரு நொடி எவ்வித ஒப்பனையும் இல்லாத இயற்கையழ[illegible]குடன் தோன்றும் [illegible] முகம் வந்து போனது. அவன் [illegible] அலட்சியத்துடன் கடந்து சென்று மின்மினியை [illegible] அமர்ந்தான்.

அவனது [illegible]

அவனது அந்த நிமிர்வான நடை[illegible] பாவத்னதயும் கவனித்த மின்மினியின் [illegible] சிந்தனை தோன்றியது. ஏனெனில் தன்[illegible] கேள்வியும் கேட்காமல், தனது கோபத்தி[illegible] அமைதியுடன் இருக்கும் அப்பாவியான [illegible] குணத்திற்காகவே அவனைத் தன் வருங்கால [illegible] ஏற்றுக் கொண்டு இருந்தாள் மின்மினி. அ[illegible] ஒரு கூடுதல் தகுதி என்று மட்டுமே முகி[illegible] எண்ணியிருந்தாள் மின்மினி. கோடீஸ்வர[illegible] பிறந்து கோடீஸ்வரியாகவே வாழ்ந்து பழ[illegible] மின்மினிக்கு புதிதாகப் பணக்காரர்களான மு[illegible] குடும்பத்தைப் பற்றி ஒரு உயர்வான அபி[illegible] என்றுமே இருந்ததில்லை.

முகிலனின் குடும்பம் கிராமத்தில் பண்[illegible] அந்தஸ்துடன் இருந்தாலும், அவனது தந்[illegible] பிரகாசம் சென்னைக்கு வந்து கோடிகளாகச் சம்பா[illegible] கொட்டினாலும், தங்களின் பரம்பரை கோடீ[illegible] குடும்பத்திற்கு முன்னால் அதெல்லாம் ஒன்[illegible] இல்லை என்ற எண்ணம் கொண்டிருந்தாள் மின்[illegible] ஒரு வகையில் அந்தப் பரம்பரை கௌரவத்தை ம[illegible] கொண்டே மின்மினியின் தந்தையான கண்ண[illegible] தன் மகளின் திருமணத்திற்காகக் கேட்டவுடன் உ[illegible] ஏற்றுக் கொண்டார் பிரகாசம்.

முகிலனின் மீது அவ்வளவாக ஈடுபாடு இல்[illegible] என்றாலும், தன் தந்தையின் கோபத்திற்குப் பயந்[illegible] தாயின் அறிவுரைகளாலும், அவனது அப்பா[illegible]

குணத்திற்காகவும் தான் அவனைத் திருமணம் செய்து கொள்ளவே ஒப்புக் கொண்டு இருந்தாள் மின்மினி.

ஏதோ ஒரு காரணத்திற்காக முகிலன் தங்களின் திருமணத்தை வருட கணக்காகத் தள்ளிப் போட்டுக் கொண்டே இருந்தாலும், அதனை தன்னுடைய நல்ல நேரம் என்ற மகிழ்ச்சியுடன் ஏற்றுக் கொண்டாள் மின்மினி. முகிலனைத் திருமணம் செய்து கொண்டு வாழும் வாழ்க்கையை கற்பனை பண்ணிப் பார்க்கக்கூட விரும்பாத மனநிலையில் இருந்த மின்மினி தன் கைப்பாவையாக முகிலனைப் பயன்படுத்திக் கொள்ள மட்டுமே சிறிது நெருக்கத்தை முகிலனிடம் காட்டி வந்தாள்.

ஆனால் அந்த அப்பாவியான தோற்றத்திற்கும் தனக்கும் சம்பந்தமே இல்லாதது போன்ற பாவனை யுடன் முகிலன் நடந்து கொண்டதை மின்மினியால் நம்ப முடியவில்லை. அவளது பார்வை முகிலனை ஆராயத் துவங்கியது.

"முகில்..." அவள் குரல் கேட்டும் முகிலன் அவளைத் தலை நிமிர்ந்தும் பார்க்கவில்லை.

"முகில்..." சிணுங்கலான குரலில் மறுமுறையும் அழைத்தாள் மின்மினி.

"சொல்லு..." தன் முன் இருந்த ஃபைல்களில் ஒன்றை எடுத்துப் புரட்டிக் கொண்டே கேட்டான் முகிலன்.

"[illegible] ஓட்..." [illegible] குரலில் கூறினாள் மின்மினி.

''அப்படியா!'' ஒன்றுமே தோன்றாத [illegible] குரலில் சுவாரஸ்யம் இல்லாமல் கேட்[illegible] வெறித்தாள் மின்மினி.

''என்ன ஆச்சு முகில்?''

''என்ன...?'' அவளது கோபமான குரலை[illegible] படாத அமைதியுடன் கேட்டான் முகிலன்.

''இன்னிக்கு நீங்க ஒன்னும் சரியில்[illegible] என்னோட முகில் இப்படியெல்லாம் நடந்[illegible] டாரே!'' தன் கோபத்தினால் பாதிக்கப்பட[illegible] கொஞ்சலால் கவிழ்க்கும் வேகத்துடன் எழுந்[illegible] லனின் அருகில் சென்ற மின்மினியைப் பார்[illegible] லேயே தடுத்தான் முகிலன்.

''உஸ்ஸ்... இது ஆபீஸ். பேசாம அப்படியே உட்[illegible] ஒரு விரலில் அவள் அமர வேண்டிய நாற்[illegible] அவன் சுட்டிக் காட்ட அவமானத்தில் முகம் சி[illegible] மின்மினி.

''முகில்... ரொம்ப இன்சல்ட் பண்ணிக்கிட்டு [illegible] கீங்க. எனக்கும் கோபம் வரும். வந்தால் என்ன நட[illegible] என்று தெரியுமில்ல...'' அலட்சியமாக நிமிர்ந்து [illegible] முகம் பார்த்தான் முகிலன்.

''என்ன நடக்கும்? இந்த ஆபீஸை விட்டு நீ போ[illegible] [illegible]? தயவு செய்து கிளம்பு. எனக்கு நிறைய வே[illegible] [illegible]'' தன் கடமை முடிந்தது போன்ற பாவனையி[illegible] [illegible] எடுத்துப் புரட்டத் துவங்கிவிட்[illegible] [illegible] முறைத்த மின்மினி ஒற்றை[illegible]

[illegible]லால் தரையை ஓங்கி உதைத்துவிட்டு அங்கிருந்த [illegible]ற்காலியைச் சத்தமாக இழுத்து அமர்ந்தாள்.

''தின் இஸ் தி லிமிட் முகில்.''

''ஓகே'' ஒற்றை வார்த்தை பதிலாக வந்தது முகில[illegible]னிடம் இருந்து.

''நான் இப்ப எதுக்காக வந்திருக்கேன்னு நீங்க கேட்க மாட்டீங்களா?''

''சொல்லு.''

''நாம ரெண்டு பேரும் இப்ப என் பிரண்டோட பார்ட்டிக்குப் போறோம்'' அழுத்தமாகக் கேட்டவளை உறுதியுடன் பார்த்தான் முகிலன்.

''அதை நீயாக முடிவு பண்ணக்கூடாது...''

''என் பிரெண்ட்டோட பார்ட்டியை விட முக்கியமான வேலை எதுவும் இருக்கா உங்களுக்கு?''

''எனக்கு எந்த வேலை முக்கியம்னு எனக்குத் தெரியும் மினி. என் பொறுமையை நீ ரொம்பச் சோதிக்கிற'' பொறுமை இழந்த குரலில் கூறிய முகிலனை முறைத்துப் பார்த்தபடி எழுந்து அவன் முன் இருந்த டேபிளில் கை ஊன்றி அவன் முகம் பார்த்தாள் மின்மினி.

''இப்ப என்னோட பார்ட்டிக்கு வர முடியுமா முடியாதா?''

''முடியாது'' [illegible] கூறியவனைத் திரும்பிக் கூடப் [illegible] அறையை விட்டு வெளியேறி[illegible] [illegible] அவளது உள்ளத்தில் முகிலனின் [illegible]

செயல்பாடுகளைக் குறித்து ஒரு [illegible] மறைந்தது. மின்மினி இயல்பான [illegible] சந்தேகத்தைத் தெளிவு படுத்திக் [illegible] வீட்டை நோக்கித் தன் காரைத் திருப்பி[illegible]

22

"அங்க்கிள்."

குயிலைவிட இனிமையாக ஒலித்த குரலை[illegible] அந்த திசையில் பார்த்த பிரகாசம் மகிழ்ச்சியுட[illegible] வில் இருந்து எழுந்து நின்று கைகளை நீட்[illegible] மினியை வரவேற்றார்.

தயங்காமல் அவர் நீட்டிய கைகளுக்குள் [illegible] கொண்டு பிரகாசத்தைக் கட்டிக் கொண்டாள் [illegible] அவளது அந்தச் செயலைப் பார்த்து இருவரு[illegible] யாமல் தலையில் மெதுவாக அடித்துக் கொ[illegible] கல்யாணி.

'கழும்ம் பிடிச்சவள். வருங்கால மாமனார் [illegible] மரியாதைகூட இல்லாம எப்படிக் கட்டிப் புடிச்[illegible] திக்குது பாரு. இதெல்லாம் வீட்டுக்கு விளக்[illegible] [illegible] நல்லா இருக்கும்' மனதிற்குள் இழுத்துக் [illegible] கொண்டே வெளியில் மின்மினியைப் பார்த்துச் [illegible] தாள் கல்யாணி.

"[illegible] ஆன்ட்டி..." ஒரு சிறு கையசைப்புடன் [illegible] [illegible] அருகில் அவரை ஒட்டி அமர்ந்து கொண்ட[illegible] மின்மினி.

'அதானே! பொம்பளைக்கெல்லாம் தள்ளி நின்று [illegible]யாட்டு. ஆம்பளைகளை மட்டும் இடிச்சுக்கிட்டு உட்[illegible]. உன்னையெல்லாம் கட்டி வெச்சா என் பொழப்பு [illegible]றிடும்.' மனதிற்குள் பல்லைக் கடித்தபடியே திரும்பி [வீ]ட்டுக்குள் சென்றுவிட்ட கல்யாணியை புன்னகை[யு]டன் பார்த்தாள் மின்மினி.

"என்னடா மினி! இன்னிக்கு ஆச்சரியமா நம்ம [வீ]ட்டுக்கு வந்திருக்கே!"

"உங்களைப் பார்க்கணும்போல இருந்துச்சு அங்க்கிள். அதான் நேரா வந்துட்டேன்" தன்னைப் பார்க்க அவள் வந்த மகிழ்வில் பிரகாசம் வாயெல்லாம் பல்லாகச் [சி]ரித்தார்.

அதைப் பார்த்துக் கொண்டே கையில் பழச்சாறுடன் வந்த கல்யாணி டம்ளரை மின்மினியிடம் கொடுத்து விட்டு அவர்களின் எதிரில் அமர்ந்து கொண்டாள்.

"அவரைப் பார்க்கணும்னா நீ ஆபீசுக்கில்ல போயிருக்கணும் மினி? வழக்கமா உங்க அங்க்கிள் இந்நேரம் ஆபீசில்தான் இருப்பார்" கல்யாணியின் வார்த்தை இருவரையும் இரு வகையில் குத்தியது.

"ம்ம்.. ஆமாம் ஆன்ட்டி. நீ சொல்வது உண்மைதான். நான் ஆபீசுக்குத்தான் போகலாம்னு போன் பண்ணினேன். ஆனா எங்க அங்க்கிள் வரலைன்னு சொன்னாங்க. அதான் வீட்டுக்கே வந்துட்டேன்" சிரித்தபடி கூறிய மின்மினியின் பதில் கல்யாணியை வசைபாடத் தீர்த்தது.

'அடியே [illegible] உன் புருஷனை நான் பாக்க வருவதே பெரிய [illegible] இதில் ஆயிரம் கிராஸ் கேள்வி வேற.

இருடி... உன்னை வெச்சுக்கிறேன்' ம

படி கல்யாணியைப் பார்த்துச் சிரித்தாள்

"அதானே பார்த்தேன். என் மருமக

கல்யாணி. இருக்கிற இடத்தில் இருந்தே

செஞ்சு முடிச்சுடுவா. யாரோட மருமகள்

மின்மினியின் தோள் தட்டிச் சிரித்த பி

பார்த்துக் கொண்டே ஹாலுக்குள் நுழைந்

யின் காதில் அவர் கூறிய 'மருமகள்' என்ற

நெருப்பு ஆறாகப் பாய்ந்து அவள் இதயத்தை

அவள் திகைப்புடன் பிரகாசத்தின் அருகில்

சிரித்துக் கொண்டு இருந்த மின்மினியைப் பா

அதே நேரத்தில் மின்மினியும் வீட்டுக்கு

நளாயினியை ஆராய்ச்சியுடன் பார்த்துக் கொ

இருந்தாள். மின்மினியின் மூளையில் ஒரு எ

மின்னல் வெட்டியது. முகிலனின் நடவடிக்கை

திற்கும் அந்தப் பெண்ணிற்கும் ஏதோ தொடர்பு

தாக அவளது உள்மனம் எச்சரித்தது.

"வாடா நிலா. இன்டர்வியூ எல்லாம் நல்லப

முடிந்ததா? வா.. வந்து உட்கார்.. ரொம்பக் களைப்

தெரியறியே! கொஞ்சம் ஜூஸ் கொண்டு வ

தன்னிடம் ஒரு வார்த்தை பேசவும் தயங்கும் கல்

நிலவை ஓராயிரம் வார்த்தைகளில் உபசரிப்பதை

வயிற்றெரிச்சலுடன் பார்த்தாள் மின்மினி.

"வேண்டாம் அத்தை." கல்யாணியின் கை பற்றி

அருகில் அமர வைத்துக் கொண்ட நளாயினி தயக்

நுடன் நிமிர்ந்து மின்மினியைப் பார்த்தாள்.

அதுவரை அவர்கள் இருவரையும் விரோதத்துடன் முறைத்துக் கொண்டிருந்த மின்மினி செயற்கையாக நிலாவை நோக்கிப் புன்னகைத்தாள்.

"ஹலோ... ஐம் மின்மினி. இந்த வீட்டின் வருங்கால மருமகள்" கொஞ்சமும் கூச்சமின்றித் தன்னை அறிமுகம் செய்து கொண்டவளை வியப்புடன் பார்த்தார் நல்லசிவம்.

"நல்ல பொண்ணும்மா நீ. உன்னைத் தன் மருமகள்னு என் நண்பர்தான் சொல்லணும். நீயாக முந்திக்கிட்டு சொல்லிக்கிற" யதார்த்தமாக நல்லசிவம் கூறினாலும் அதைக் கேட்ட கல்யாணியின் இதழ்கள் ஏளனமாக நகைத்ததை பல்லைக் கடித்துக் கொண்டு பார்த்தாள் மின்மினி.

"டேய்.. அது சின்னப் பொண்ணுடா. அதுக்கு இந்த மாதிரி பார்மாலிட்டீஸ் எல்லாம் தெரியாது. அது வளர்ந்த விதம் அப்படி" பெருமையாகக் கூறிய பிரகாசத்தின் பேச்சு நல்லசிவத்திற்கு ஏனோ உறுத்தியது.

"எப்படிப்பட்ட வீட்டிலும் பார்மாலிட்டீஸ் தெரியாம பொண்ணை வளர்க்கக் கூடாது பிரகாசம். பொண்ணுன்னா நாலு நல்லது கெட்டது தெரிஞ்சுதான் வளரணும். அப்பத்தான நம்ம குடும்பத்துக்கு ஏத்த மருமகளாக இருக்க முடியும்" தன் பெண் நிலாவைப் பெருமையுடன் பார்த்தார் நல்லசிவம்.

"அப்படிச் சொல்லுங்கண்ணா. உங்க பிரண்டுக்கு தானாகவும் தெரியாது. சொன்னாலும் புரியாது.

எதையாவது எடுத்தேன் கவிழ்த்தேன்னு
கடைசியில் நாங்கதான் அதுக்கான பல
கணும்'' தன் கண்களால் மின்மினியை
கல்யாணி.

''ஹலோ அங்க்கிள். என்னை யாருன்
நினைச்சுக்கிட்டு இப்படியெல்லாம் பேசிக்
கீங்க? நான் மின்மினி கண்ணப்பன். உங்
பார்மாலிட்டிசை எல்லாம் உங்களோட மிடில்
பொண்ணுக்குச் சொல்லிக் கொடுங்க. என்னை
வளர்க்கணும்கிறதை எல்லாம் நீங்க சொ
தெரிஞ்சுக்கிற நிலைமையில நாங்க இல்ல...
அலட்சியத்துடன் தன் கால்மேல் கால் போட்டு
மின்மினியின் பார்வை அருவெறுப்புடன்
சிவத்தைப் பார்த்தது.

அவளது வார்த்தைகளைக் கேட்ட கல்
அதிர்ச்சியுடன் தன் நெஞ்சில் கைவைத்து அ
விட்டாள். அவளது இந்த நேரடியான அவமரியா
கொஞ்சமும் எதிர்பார்க்காத நளாயினி தன் அ
அமர்ந்திருந்த தன் தந்தையின் கையை அழுத்த
பற்றிக் கொண்டு மின்மினியை வெறித்துப் பார்த்

மின்மினியின் இப்படியொரு மரியாதைக் குறை
பேச்சை எதிர்பார்க்காத பிரகாசமும் கூட அவளைச் சி
கோபத்துடன் முறைத்துப் பார்த்தார்.

இத்தனைக்கும் தனக்கும் சம்பந்தமே இல்லா
அலட்சியத்துடன் அவர்கள் அனைவரையும் பார்த்து
கொண்டு அமர்ந்திருந்தாள் மின்மினி.

23

''நல்லசிவம்.''

சிலையாக அமர்ந்திருந்த நண்பனை சற்று தயக்கத்துடன் அழைத்தார் பிரகாசம். சிறு வயதில் இருந்தே தன் நண்பனின் கோபத்தை அறிந்தவராக இருந்ததால் அவரது மனதில் கிலி தோன்றியது.

''பிரகாசம்...'' கர்ஜனையாக வெளிவந்தது நல்ல சிவத்தின் குரல்.

''டேய் கொஞ்சம் பொறுமையாக இருடா. அது சின்னப் பொண்ணு. ஏதோ தெரியாமல்... எனக்காக...''

''நிறுத்துடா...'' என்னடா உனக்காக? உனக்காக அந்தப் பொண்ணு எனக்கு மரியாதை கொடுத்ததா? உனக்காக உன் வீடு தேடி வந்த என்னை ஒரு சின்ன பொண்ணு மரியாதைக் குறைவாகப் பேசினதை நீ கண்டிச்சியா (அப்புறம் என்னடா.. உனக்காக)'' நண்பனின் கோபத்தால் பேச நாவெழாமல் அமர்ந்து விட்டார் பிரகாசம்.

''ஹலோ... இங்க எங்க ரெண்டு பேருக்கும் இடையில் சண்டை மூட்டி விடத்தான் இங்க வந்திருக்கீங்களா? முதல்ல நீங்க கிளம்புற வழியைப் பாருங்க. அங்கிள் இவங்க எல்லோரையும் உடனே கிளம்பச் சொல்லுங்க...'' அதிகாரத்துடன் கூறியதைப் பார்த்துப்

பல்லைக் கடித்துக் கொண்டு ஒரு [illegible]
நகர்ந்தவரை பயத்துடன் கைப்பற்றி[illegible]
நளாயினி.

அவளது பயம் நிறைந்த முகத்தைத் [illegible]
நல்லசிவம் சிறிது ஆவேசம் தணிந்தவரா[illegible]
நண்பனைப் பார்த்தார்.

''என்ன பிரகாசம்! நான் கிளம்பட்டுமா! [illegible]
வருங்கால மருமகள் சொல்லிட்டாங்க இ[illegible]
உன் வசதி... நாங்க கிளம்பவா!'' குமுறும் [illegible]
கேட்டவரை ஓடிவந்து கைப்பற்றிக் [illegible]
பிரகாசம்.

''டேய்... என்னடா நீ... என்னைப் பார்[illegible]
யாரோ ஒருத்தன்கிட்டப் பேசுவதைப் போல [illegible]
என் உயிருடா. உன்னை இந்த வீட்டை விட்டு[illegible]
சொல்ல நான் யாருடா? இந்த வீட்டில் உ[illegible]
உரிமையும் இருக்குடா'' நண்பனின் கை[illegible]
கெஞ்சியவரை திகைப்புடன் பார்த்தாள் மின்மி[illegible]

''நான் போக வேண்டாம் இல்ல? அப்ப[illegible]
அவளை... உன்னோட வருங்கால மரும[illegible]
வெளியே போகச் சொல்லு'' நல்லசிவம் கூறிய [illegible]
நொடியே எந்த எதிர்ப்பும் கூறாமல் மின்மினி[illegible]
திரும்பிப் பார்த்தார் பிரகாசம்.

''மின்மினி... நீ கிளம்பும்மா.. சீக்கிரம்'' தன்[illegible]
[illegible] கூறிய பிரகாசத்தை அவமானத்துடன் [illegible]
[illegible]

''அங்க்கிள்! போயும் போயும் இவருக்காக'' அவளது
வார்த்தைகளை முடிக்கும் முன்பாக வெடித்தார்
பிரகாசம்.

''போதும் மின்மினி நிறுத்து. நீ செய்த குழப்பம்
எல்லாம் போதும். தயவு செய்து கிளம்பு.''

''நானா அங்க்கிள்..''

''நீதான். கிளம்பு. நான் எதுவாக இருந்தாலும் இனி
உன் அப்பாவிடம் பேசிக் கொள்கிறேன். நீ கிளம்பு
முதலில்.'' தந்தையின் பெயரைக் கேட்டவுடன் சப்த
நாடியும் அடங்க பேசாமல் கிளம்பிய மின்மினியை
அழைத்தார் நல்லசிவம்.

''அம்மா... தாயி...''

''..........?''

''ஒரு நிமிஷம் நின்னு என் பேச்சைக் கொஞ்சம்
கேட்டுவிட்டு அப்புறமாப் போ.

''நான் யாருன்னு தெரியுமான்னு கேட்டியே? நான்
யாருன்னு உனக்குத் தெரியுமா?''

தெரியாது என்ற பாவனையில் தலையாட்டினாள்
மின்மினி.

''இதோ இருக்கானே... உன் மாமனார். அவனோட
உயிர் ந[illegible]. கட்டின பொண்டாட்டியையும் பெத்த பிள்
ளையையும் கூட எனக்கு அடுத்ததாகத்தான் நினைப்
பான் [illegible]. அப்படிப்பட்டவன் உன்னை மருமகளாக
[illegible] மட்டும் எனக்குத் தெரியாம முடிவு

எடுத்திருப்பான்னு நீ. நினைக்கிறயா? [illegible]
இல்லை. உன் அப்பா உன்னை எங்க மு[illegible]
கல்யாணம் பண்ணிக் கொடுக்க ஆசைப்[illegible]
இவன் எனக்குத்தான் முதலில் போன் ப[illegible]
டான். நல்லாக் கவனிச்சுக்க. உன்னைக் [illegible]
முகிலன் கிட்டக் கேட்கல. என்கிட்டக் கேட்[illegible]
தான் உன்னோட குணம் தெரியாம சம்மதம் [illegible]
சொன்னேன். இது என் பொண்டாட்டி பிள்[illegible]
குக்கூடத் தெரியாது. ஆனா அதுக்காக நா[illegible]
வருத்தப் படறேன்..."

தந்தையின் வார்த்தைகளைக் கேட்ட நிலா [illegible] கையை விட்டுவிட்டு திகைப்புடன் அமர்[illegible] முகிலனின் திருமணத்தை முடிவு செய்தது தன்[illegible] தந்தைதான் என்பதை அவளால் தாங்கிக் [illegible] முடியவில்லை.

"உன்னோட குணம் அப்பவே எனக்குத் தெ[illegible]சிருந்தால் நான் உன்னை முகிலனுக்காகப் பே[illegible] விட்டிருக்க மாட்டேன். இப்பவும் ஒண்ணும் த[illegible] நடக்கல. உன் கல்யாணத்தை நாங்க கொ[illegible] யோசனை பண்ணித்தான் முடிவெடுக்கணும். நீ [illegible] வீட்டுல இருக்கிற பெரியவங்கள வரச்சொல்லு. ந[illegible] அவங்ககிட்ட பேசிக்கிறோம்." கூறியவரை அலட்[illegible]மாகப் பார்த்து அவர் அருகில் வந்து நின்றாள் மின்மி[illegible]

"நீங்க என்னங்க என் அப்பா அம்மாவை வ[illegible] சொல்றது? உங்களுக்குத் தேவைன்னா உங்க பிரண்[illegible] எங்க வீட்டுக்கு வரச் சொல்லுங்க. உங்க பிரண்டே[illegible] அந்தஸ்துக்கு பரம்பரைக் கோடீஸ்வரங்களான எங்[illegible]

வீட்டுல பொறந்த நான் கிடைச்சதே பெரிய கொடுப்பினை. என்னமோ உங்க வீட்டு வேலைக்காரி வீட்டுப் பொண்ணைப் பத்திப் பேசறதைப் போல ரொம்ப இளக்காரமாப் பேசறீங்க? நாங்க சொடுக்குப் போட்டா உலகத்தில் இருக்கிற அத்தனை கோடீஸ்வர குடும்பத்துப் பசங்களும் எங்க காலைத் தொட்டு கும்பிட்டுக்கிட்டு என்னைக் கல்யாணம் பண்ணிக்குவாங்க. உங்க பிரெண்டோட பையனுக்கு எந்தக் கோடீஸ்வர குடும் பத்துப் பொண்ணு கிடைப்பா? உங்களை மாதிரி கோமணத்துக்குக்கூட வக்கில்லாத குடும்பத்தில் இருந்துதான் பொண்ணுக் கிடைக்கும். போங்க சார்..."

24

"கண்ணப்பன் சார்...?"

தன் செல்போனில் கண்ணப்பனை அழைத்த பிரகாசத்தின் குரல் தனக்கு இனி அந்த வீட்டில் வேலை இல்லை என்பதை உணர்ந்த வேகமாக வீட்டை விட்டு வெளியேறினாள் மின்மினி.

தன் காரில் அமர்ந்து அதை கிளப்பிய மின்மினி தன் வீட்டில் வீசப் போகும் சூறாவளியை சமாளிக்கும் விதம் குறித்து எவ்வித தயக்கமும் இல்லாமல் காரை தன் மாளிகைக்கு முன் நிறுத்திவிட்டு வீட்டினுள் சென்றாள்.

இனி எந்தவித சமாதானத்திற்கும் தன் வாழ்வில் இடமில்லை என்பதைத் தெளிவாக உணர்ந்த மனதுடன்

நிமிர்ந்த நடையுடன் உள்ளே வந்த மகளை
தன் கைமுஷ்டியை வெறியுடன் மடக்கி
ணப்பன்.

கணவரின் கை அசைவில் இருந்தே அவர
எண்ணத்தைப் புரிந்துகொண்ட சாந்தினி
மின்மினிக்கும் நடுவில் சென்று வேகமா
கொண்டாள்.

''என்னடா மின்மினி... இப்படி...''

''இன்னும் என்னடி கொஞ்சிக்கிட்டு இருக்க?
நம்ம குடும்ப மானத்தையே காத்தில பறக்க
விட்டு வந்து நிக்கிறாளே? இதுக்கு மேலயும்
கொஞ்சியே அவளைக் கெடுக்கப் போறியா?''
துடன் எழுந்து தன் அருகில் வந்த தந்தையை
மும் பயமில்லாத கண்களுடன் ஏறிட்டாள் மின்மி

''டாடி.. திஸ் இஸ் தி லிமிட். வார்த்தைகளின் அ
உணர்ந்து பேசுங்க...'' கண்டிப்புடன் தந்தையிடம்
மகளைத் தவிப்புடன் தடுத்தாள் சாந்தினி.

''கொஞ்சம் பொறுமையாப் பேசுடி மினி. டாடி
நல்லதுக்குத்தான் சொல்வாங்க?''

''என்னம்மா பொறுமையாய் பேசச் சொல்றீங்
அவர் சொன்னதைக் கேட்டீங்கல்ல? குடும்ப மா
தைக் காத்தில பறக்க விட்டுவிட்டேனாம். அப்படி ந
என்னம்மா தப்புப் பண்ணிட்டேன்.''

''இன்னும் என்னடி தப்பும் பண்ணணும் இவ? அதா
இவ தலையில் இவளே மண்ணை வாரிப் போட்டு
விட்டாளே?''

''போதும் டாடி. ஸ்டாப் இட். உங்களுக்கு உங்க
பார்ட்னர் பெரிசுன்னா நீங்க அவரைத் தூக்கித் தலை
யில் வெச்சுக்கிட்டு ஆடுங்க. நான் வேணாம்னு
சொல்லலை. அதுக்காக நான் அவங்க வீட்டு நாய்க்குட்டி
போல வாலை ஆட்டிக்கிட்டு அவங்க முன்னாடி நிக்க
முடியாது. ஏன்னா நான் ஒண்ணும் சாதாரணமானவ
இல்லை. நான் மின்மினி. மின்மினி கண்ணப்பன்...''

''மின்மினி!'' மகளின் குரலில் தெரிந்த குடும்பப்
பெருமையைக் கவனித்த கண்ணப்பனுக்கு அதற்காக
பெருமைப்படுவதா இல்லை அதை மறுப்பதா என்றே
தெரியவில்லை.

''யெஸ் டாட். இவங்கள்லாம் யாரு டாடி? நேத்து
வந்த பணக்காரங்க. ஆனால் நான் பரம்பரைப் பணக்காரி.
என் குடும்ப கௌரவத்திற்கும் பாரம்பரியத்துக்கும்
முன்னாடி இவங்களோட காசு பணமெல்லாம் தூசிக்குச்
சமம். என்னை எனக்காக மட்டும் விரும்பாமல் என்
னோட பாரம்பரியத்தையும் மதிச்சு வர்றவன் தான் இந்த
மின்மினிக்கு புருசனாக முடியும் டாடி. நீங்கள் தான் நம்ம
குடும்பத்தோட மானத்தை இப்படிப்பட்டவர்களிடம்
காற்றில் பறக்க விட்டுக்கிட்டு இருக்கீங்க.''

''மின்மினி... இனி...''

''இனி என்ன டாடி? தூக்கி எறிங்க டாடி இவனுகளை.
நான் காலையில முகிலனோட ஆபீசுக்குப் போனா
அவன் என்னமோ என்னை வேண்டாத பொருள் போலப்
பார்க்கிறான். அந்தக் கம்பெனியில் நமக்கும் பங்கு
இருக்குதானே? நான் உங்களுக்காக அவனையெல்லாம்

பொறுத்துக்க வேண்டியதாக இருக்கு. [illegible] இல்லாம..." வாக்கியத்தை முடிக்காமல் [illegible] சோபாவின் கைப்பிடியில் ஓங்கி கோபத்[illegible] னாள் மின்மினி.

"கேளுங்க டாடி. சரி இவன்தான் ஏதோ [illegible] இருக்கிறான் போலன்னு நான் அங்கிளைப் [illegible] பேசலாம்னு அவங்க வீட்டுக்குப் போனேன்..."

"நீ எதுக்காகம்மா அங்க போகணும்? இப்ப நீ [illegible] போனதாலதான இத்தனை பிரச்சினையும் [illegible]?" கோபம் பாதி தணிந்தவராகக் கேட்ட கண்ணப்[illegible] முகத்தை ஒரு நொடி பார்த்துவிட்டு கோபத்[illegible] சிரித்தாள் மின்மினி.

"அதுக்காக நீங்க எனக்கு நன்றிதான் டாடி [illegible] லணும். என்ன கேட்டீங்க? அங்க ஏன் போனே[illegible] நான் அங்கதான் போய் வாழணும்னு நீங்க [illegible] பண்ணிட்டீங்களே? அந்த கமிட்மெண்டால தான் [illegible] அந்த பண்ணாடைகளின் வீட்டுக்கெல்லாம் [illegible] வேண்டியதாகிவிட்டது..."

"மின்மினி..."

"[illegible] நிறுத்துங்க டாடி. நான் யாரு டாடி... என்[illegible] ஒரு இளவரசின்னு உங்க வாயால ஆயிரம் மு[illegible] சொல்லியிருக்கீங்க டாடி. அப்படிப்பட்ட நான் அ[illegible] போனால் அந்த வீட்டில் ஒரு ரெஸ்பான்ஸே இல்[illegible] டாடி. [illegible] என்னவோ வேண்டாத விரு[illegible] [illegible] போல ஒரு பார்வை பார்த்தா. நான் அதையும் உங்களுக்காகப் பொறுத்துக்கிட்டு அங்கிளிடம்

[illegible]ரியாதையாகத்தான் பேசிக்கிட்டு இருந்தேன். ஆனா [illegible]ங்க இன்னொருத்தன் தன்னோட மகனோட வந்தான் [illegible]டாடி..."

"இன்னொருத்தனா?" மகளது வார்த்தைகளை [illegible]டைமறித்துக் கேட்டார் கண்ணப்பன்.

"ஆமா டாடி. பார்க்கிறதுக்கு வேட்டி சட்டையில [illegible]ராமத்தான் போல இருந்தான்..."

"அப்ப அவர் நல்லசிவமா இருக்கும்."

"அப்படித்தான் அந்தாளைக் கூப்பிட்டார் பிரகாசம்" [illegible] அப்பாவின் வார்த்தைகளை ஆமோதித்த மகளைக் [illegible]ந்தையின் வார்த்தைகளை ஆமோதித்த மகளைக் [illegible]வலையுடன் பார்த்தார் கண்ணப்பன்.

"அவரை மரியாதைக் குறைவாக எதுவும் பேசிட்டியா மின்மினி. அவர் பார்க்கத்தான் சிம்பிளா இருப்பார். ஆனா அவரும் கோடீஸ்வரர்தான் மின்மினி..."

"அவர் யாராக வேண்டுமானாலும் இருக்கட்டும் டாடி. ஆனால் அவர் நம்ம பேமிலியையும், என்னோட வளர்ப்பையும் குறை சொல்ல வேண்டிய தேவை என்ன டாடி? அதற்கு அந்தாளுக்கு என்ன தகுதி இருக்கு?" ஆவேசத்தில் கண்கள் சிவந்தது மின்மினிக்கு.

"நம்ம பேமிலியையும், உன்னோட வளர்ப்பையுமா... நல்லசிவமா?" [illegible] தலையசைத்த கண்ணப் பனைப் பார்த்து[illegible] தலையில் கை வைத்து சத்தியம் செய்தாள் மின்மினி.

"[illegible] டாடி அவர் அப்படிப் பேசவும் தான் நான் பதில் பேச வேண்டியதாகி விட்டது. நான் சொல்வதை

நம்பாவிட்டால் நீங்க அந்த [illegible]
கேட்டுக்குங்க."

மகளின் பேச்சில் லேசாகச் சிரித்து [illegible]
ணப்பன்.

"நான் ஒன்னும் அவருக்கெல்லாம் [illegible]
வேண்டிய அவசியம் இல்லை டாடி. உங்க [illegible]
பார்ட்னர் வீட்டில் இருக்கிறவங்களை [illegible]
என்னால் வாழ முடியும். அவங்க வீட்டு [illegible]
வழிப்போக்கன் எல்லாம் என் வாழ்க்கைப் பத்தி [illegible]
கேட்டுக்கிட்டு சும்மா இருக்க முடியுமா டாடி?"

"......"

"அதான். உங்க வளர்ப்பை எல்லாம் [illegible]
பொண்ணோட நிறுத்திக்குங்க. என்னைப் [illegible]
பேசுகிற தகுதி உங்களுக்கு இல்லை என்று [illegible]
விட்டு வந்துவிட்டேன். இது தப்பா டாடி?"

மகளின் கேள்வியில் இருந்த நியாயத்தை [illegible]
தவர் போல அமைதியாக இருந்தார் கண்ண[illegible]
அவரது அருகில் அமர்ந்து அவர் தோளில் கை [illegible]
ஆதரவாக அணைத்துக் கொண்டாள் மின்மினி.

25

"[illegible]."

[illegible] நேரம் [illegible] குளிர்ச்சியுடன் உடல் தழு[illegible]
[illegible] தீராதவராக தோட்டத்தி[illegible]

[illegible]லியில் அமர்ந்து இயக்கமற்று வெறித்துக் கொண்
[illegible] நல்லசிவம் தன் நண்பனின் குரல் கேட்டுத்
[illegible]ம்பினார்.

"என்ன பிரகாசம்... வா..." சுரத்தில்லாமல் ஒலித்த
[illegible]ண்பனின் குரலால் வேதனைப் பட்டவராக அவரது
[illegible] பற்றி அழுத்தினார் பிரகாசம்.

"டேய்... ஒரு சின்னப் பொண்ணு. அதுவும்
[illegible]ன்னோட அருமை தெரியாத ஒருத்தி பேசியதற்காகவா
[illegible]வ்வளவு தூரம் மனசு வேதனைப்படுற? விட்டுத்
[illegible]ள்ளுடா."

"நான் என்னை நினைச்சுக் கவலைப்படலடா.
சூரியனைப் பார்த்து நாலு நாய் குலைக்கத்தான் செய்யும்.
அதனால சூரியனோட மதிப்பு குறைஞ்சா போகும்?
அது போலத்தான் அந்தப் பொண்ணு என்னைப் பார்த்துப்
பேசியது. ஆனால்..." சொல்லத் தயங்கியவராக பேச்சை
நிறுத்தினார் நல்லசிவம்.

"ஆனா என்னடா இப்படி சஸ்பென்ஸெல்லாம்
[illegible] மனசில இருக்கிறதை சொல்லுடா சிவா. நான்
உன்னோட பிரகாசம்டா. [illegible] நீ [illegible] வேண்டு
மானாலும் மனம் விட்டுப் [illegible]."

"நீ என்னோட [illegible] இருப்பதால்தான் நான்
இத்தனை தூரம் [illegible]றேண்டா. வேற யாராவது
இருந்தால் [illegible]டுப் போங்கிட்டே இருந்திருப்
பேன்."

"[illegible] கோபமாடா?" நண்பனின்
[illegible] கேட்டவரை தலையாட்டி
[illegible] நல்லசிவம்.

[illegible]

''சேச்சே. அதெல்லாம் ஒண்ணும் [illegible] நினைக்கிறதே வேற. என்னால முகிலனோட [illegible] கெட்டுப் போயிருச்சோன்ற கவலை என் [illegible] துடா. எத்தனையோ ஆசையா தன்[illegible] யாணத்தை எதிர்பார்த்து முகிலன் காத்[illegible] தெரியலியே. என்னால அந்தக் கல்யாணமே [illegible] சுன்றதைக் கேட்டா முகிலன் என்னைப் பத்[illegible] நினைக்குமோ?''

''ஒரு மண்ணாங்கட்டியும் இல்லை சிவா. [illegible] காரணத்திற்காக இந்த கல்யாணத்தைத் தள்ளிப் [illegible] டதே முகிலன்தான். நானும் அவனைக் [illegible] பண்ண விரும்பாமதான் இருந்தேன். அது [illegible] எனக்கு புரியலை.''

''இருந்தாலும் நான் கொஞ்சம் பொறுமை[illegible] பேசியிருக்கலாம் பிரகாசம். நான் மட்டும் [illegible] போயிருந்தா....''

''அந்தப் பொண்ணோட குணம் எப்படிப்பட்ட[illegible] எங்களுக்குத் தெரியாமல் போய் என் மகனோட [illegible] கையே நரகமாகப் போயிருக்கும் சிவா. நான் இது[illegible] உனக்கு நன்றிதான் சொல்லணும் சிவா.''

''பிரகாசம்!''

''ஆமாண்டா. அந்தப் பொண்ணு மின்மினி ந[illegible] குடும்பத்தைப் பத்தி எவ்வளவு தரக்குறைவா பே[illegible] விட்டது? அப்போ, தன்னோட மனசில இத்தனை[illegible] [illegible] இத்தனை நாளா மறைச்ச வெச்சுக்கிட்[illegible]

[illegible] வெளிப்பார்வைக்கு மரியாதையோட இருக்கிறது [illegible] மாதிரி நடிச்சுருக்குடா.''

''அப்படியும் இருக்குமா?''

''இதில் என்னடா சந்தேகம். அப்படித்தான் நடந்[illegible] திருக்கு. தன்னோட புருசன் வீடு குடிசையா இருந்தாலும் அதைக் கோவிலா நினைச்சு வாழற பொண்ணுங்களைக் கட்டி வைங்கடா. நாம ரெண்டு பேரும், நம்மளோட பிள்ளைகளுக்கும் அப்படியொரு சுயமரியாதை [illegible] வாழ்க்கையை உண்டாக்கித் தருவதுதானே அவங்களைப் பெத்த நம்மளோட கடமை?''

''நிச்சயமாகடா.''

''ஆனா நான் அப்படியொரு வாழ்க்கையை என் மகனுக்கு உண்டாக்கிக் கொடுப்பதில் இருந்து தவறிப் போக இருந்தேனேடா. என் விருப்பத்திற்காக... [illegible] தொழில் பார்ட்னருக்காக.. என்று ஆயிரம் காரணம் சொல்லி அவனோட வாழ்க்கையையே பாழாக்க இருந்தேனே? நல்லவேளையாக நீ வந்து என்னை இந்த மகா பெரிய பாவத்தில் இருந்து காப்பாத்திட்டடா. அதுக்காக நான் உனக்கு நன்றி [illegible].''

வேறு எதுவும் பேசத் தோன்றாமல் நண்பர்கள் இருவரும் அவரவர்களின் எண்ண அலைகளில் [illegible] அமைதியாக வெறு[illegible] அடித்துச் [illegible] தன் உயிர் நண்பனின் நேரம் அமர்ந்து [illegible] கோபத்தினால் பாழாக்கி மகனது [illegible] உணர்ச்சி தன் இதயத்தைத் விட்டே[illegible]

துளைப்பதைப் போல் உணர்ந்தார்
அந்த குற்ற உணர்வினையும் அடக்கி
நிற்க முயன்றது அவருடைய
தன்னையும் தன்னுடைய பரம்பரை
பெரிதாகப் பேசிவிட்டுச் சென்ற அந்த
னுடைய வார்த்தைகளை நல்லசிவம்
மன்னிக்கத் தயாராக இல்லை.

அதற்காகத் தன்னுடைய கௌரவத்தை
நிறுத்திக் கொள்ளும் வகையில் அவர்
செயல்களைப் பற்றியே அவரது எண்ணம்
சுற்றிச் சுழன்று கொண்டு இருந்தது.

“பிரகாசம்...” வெகு நேரச் சிந்தனை
நண்பனை அழைத்தார் நல்லசிவம்.

அவரது குரலின் பேதத்தைப் புரிந்து
சொல்ல வருவதைக் கூர்ந்து கேட்பவராக
பார்த்தார் பிரகாசம்.

“எனக்கு நீ ஒரு உதவி செய்வியாடா”
குரலில் கேட்ட நல்லசிவத்தைக் கண்டிப்புடன்
பிரகாசம்.

“உதை வாங்கப் போறடா. என்ன செய்ய
அதைச் சொல்லி உரிமையோட செய்யச் சொ
அதை விட்டுவிட்டு உதவி அது இதுன்னு
வார்த்தையெல்லாம் பேசாதே” உரிமையுடன்
நண்பனின் வார்த்தைகள் நல்லசிவத்தின் புண்
இதயத்திற்கு ஆறுதல் அளித்தது. அவர் தான்

வதைத் தன் வாயால் சொல்லத் தயங்கியவராக நண்பரின் முகம் பார்க்காமல் தன் விரல்களைச் சேர்ப்பதும் பிரிப்பதுமாக தன்னை மறந்து ஏதேதோ செய்து கொண்டு இருப்பதை வியப்புடன் பார்த்தார் பிரகாசம்.

“டேய்... சிவா!” அழைத்த நண்பரின் குரலில் திடுக்கிட்டவராக அவர் முகம் பார்த்த நல்லசிவத்தை கேள்விக் குறியுடன் ஏறிட்டார் பிரகாசம்.

“பிரகாசம். நாளைக்கு நாம ரெண்டு பேரும் ஏதாவது வீடு வாங்கி விக்கிற புரோக்கர் யாரையாச்சும் போய்ப் பார்ப்போமா? நான் இங்க சென்னையில் ஒரு நல்ல வீடு உடனடியா வாங்கணும்டா.”

“இதைச் சொல்லவாடா இவ்வளவு தூரம் தயங்குற? நல்ல விஷயம்தானடா. உடனே செய்துட்டால் போச்சு. ஆனால் அதை இப்ப உடனே செய்ய வேண்டிய தேவை என்னடா?” கேட்ட நண்பனின் குரலுக்கு பதில் அளிக்கத் தயங்கினார் நல்லசிவம்.

“அதைத் தாண்டா உன்கிட்ட உதவியா நான் கேட்டேன். வந்து... நம்ம நளினிக்கு ஒரு நல்ல கோடீஸ் வரக் குடும்பத்தில் இருந்து மாப்பிள்ளை பார்க்கணும்டா.”

“என்னடா …!”

“ஆமாண்டா பிரகாசம். நான் எதுக்காக இப்படிச் சொல்றேன்னு உனக்கு வியப்பா இருக்கலாம். ஆனா … என் மனசு படும் பாடு எனக்கு ஒரு …

மட்டும்தான்டா புரியும். யாரோ ஒருத்தி... அதுவும் ஒரு
பொண்ணு வயசுல இருக்கிற ஒரு பெண்... என்
நிலாவைப் பார்த்து கேவலமா மிடில் கிளாஸ் பொண்
ணுன்னு சொல்லிட்டாளேடா? அதுக்காக நடுத்தர
குடும்பத்துப் பொண்ணுங்களை எல்லாம் நான் எடை
குறைவாக நினைக்கலேடா. சேத்திலதான்டா செந்
தாமரை மலரும். அதுபோல நம்ம குடும்பப் பொண்
ணுங்களும் குணவதிங்க தான்டா..."

"அப்புறம் எதுக்காகடா இவ்வளவு மறுகிக்கிட்டு இருக்க. விட்டுத்தள்ள வேண்டியதுதானே..."

"இல்லடா. என்னால என் பொண்ணை அடுத்தவங்க கேவலமாப் பேசுற நிலையில் வைக்க முடியாது. அப்படி அது நிக்கிற நிலையில் இருந்தால் அப்பொழுது இந்த நல்லசிவம் உயிரோட இல்லைன்னு அர்த்தம்" உன்மத்தம் கொண்டவர் போல் பேசிக் கொண்டிருந்த நண்பரின் முதுகில் தடவிக் கொடுத்து அவரை ஆசுவாசப்படுத்த முயன்றார் பிரகாசம். உறவினராக தன்னுடைய வீட்டிற்கு வந்த அவருக்கு நேர்ந்த அவமரியாதைக்குக் காரணம் தன் வீட்டிற்கு வரவிருந்த மருமகள்தான் என்ற உண்மை அவரது உள்ளத்தைச் சுட்டது. அந்த வெம்மையின் சூடு தாங்காதவராக தன் கண்களை வேதனையுடன் மூடிக் கொண்டார் பிரகாசம். தன் நண்பரின் புண்பட்ட இதயத்திற்குப் பிராயச்சித்தமாக தன்னால் எதுவும் செய்ய முடியாமல் அமைதியாக இருந்தார் பிரகாசம்.

26

"நிலா..."

உலகையே மூழ்கடித்துக் கொண்டிருந்த இருள் வெள்ளத்தை தன்னுடைய ஒளியால் விரட்ட முயன்று தோற்றுக் கொண்டிருந்த மின் விளக்குகளை வெறித்துப் பார்த்துக் கொண்டு பால்கனியின் இருட்டுக்குள் நின்றிருந்த நிலாவை அழைத்த முகிலன் பால்கனியின் விளக்கினை எரிய வைத்து விட்டுத் தானும் அவள் அருகில் வந்து நின்று அவள் முகம் பார்த்தான்.

அழுத கண்களவள நிலா அவனுடைய குரல் கேட்டு அவசரமாகத் துடைத்திருந்தாலும் அவள் கன்னத்தில் ஒட்டிக் கொண்டு இருந்த கண்ணீர்த் துளிகள் அவள் அழுததை முகிலனுக்கு உணர்த்திவிட பதறிப் போனான் முகிலன்.

என்ன செய்கிறோம் என்பதையே அறியாதவனாக தன் கோட் பாக்கெட்டில் கைவிட்டு அவனுடைய கைக்குட்டையை எடுத்த முகிலன் அவசரமாக நிலாவின் கண்களைத் துடைத்து விட்டான்.

பருவமடைந்த பின் முகிலனின் தொடுகையை உணராத நிலா கூச்சத்தில் விக்கித்துப் போய் ஒரு எட்டு பின்னடைந்து நின்று முகிலனை ஒரு திடுக்கிடலோடு பார்த்தாள். அவளது அந்த பின்னடைவு தனக்கும் அவளுக்கும் இடையில் ஒரு இடைவெளி இருப்பதை

முகிலனுக்கு உணர்த்த கோபத்துடன் அந்த உணர்வில் இருந்து வெளிவரத் துடித்த நளாயினியைப் பார்த்தான் முகிலன்.

"இப்ப என்ன ஆச்சுன்னு இப்படிப் பேயைப் பார்த்தது போல இப்படி ஓடுற?" கோபத்தில் முகம் சிவந்தான் அவன்.

"கர்ச்சிப்பை என்கிட்டக் கொடுங்க மாமா, நான் துடைச்சுக்கிறேன்" தன்முன் நீண்ட மென்மையான அவளது கரத்தை வெறித்துப் பார்த்துவிட்டு அவள் கையில் கர்ச்சிப்பை அழுத்தமாக வைத்துவிட்டு வேகமாகத் திரும்பி நடந்தான் முகிலன்.

"மாமா...!"

கூப்பிட்ட நளாயினியின் குரலுக்கு நின்றவன் திரும்பி அவள் முகம் பார்க்காமல் பால்கனியின் விளக்கை அணைத்தான்.

"நான் போறேன் நிலா. நீ நிம்மதியாக இந்த இருட்டில் நின்று எவ்வளவு நேரம் அழுகணுமோ அவ்வளவு நேரம் அழுதுவிட்டுப் பிறகு வா."

"இல்ல மாமா நான்..." அவனது நடையைத் தடுத்த நளாயினியின் குரல் கேட்காதவனாக வேகமாகச் சென்று தன் அறைக்குள் நுழைந்து கதவடைத்துக் கொண்டான் முகிலன்.

அலுவலகத்தில் இருந்து வீடு திரும்பிய அவன் தன் அன்னையின் வாயிலாக வீட்டில் நடந்த அனைத்தையும் அறிந்து கொண்டான். அறிந்து கொண்டவனின் மனதில் முதலில் மின்மினியின் மேல் கொலைவெறி தோன்றி

னாலும், அவன் மனதில் தோன்றிய பெரும் நிம்மதி உணர்வும், சுதந்திர உணர்வும் போட்டி போட்டுக் கொண்டு பொங்கிப் பெருகி அவன் உள்ளம் எங்கும் நிறைந்து, அந்த வெறியை இருந்த இடம் தெரியாமல் விரட்டி அடித்தது.

மின்மினி தன் சுயரூபத்தை அப்படி வெளிப்படையாக காட்டி இருக்காவிட்டால் தான் அவளுடனான திருமண பந்தத்தை ஆயுள் தண்டனையாக ஏற்றுத் தன் வாழ்நாள் முழுவதும் அந்தத் தண்டனையை அனுபவித்து இருக்க வேண்டும் என்ற உண்மையை எண்ணிய முகிலனின் மனம் உண்மையில் அந்த நேரத்தில் மின்மினிக்கு மனமார நன்றிதான் கூறிக் கொண்டிருந்தது.

"அம்மா. உங்களால் புரிந்துகொள்ள முடியுதோ இல்லையோ... நான் இப்பத்தான்மா நிம்மதியா ஃபீல் பண்றேன். தேங்க்ஸ் டு மின்மினி" தன் மனதினை மறைக்காமல் கல்யாணியிடம் வெளிப்படுத்தினான் முகிலன்.

"உன் மனம் எனக்குப் புரியாமல் வேறு யாருக்குப் புரியும் முகிலா? ஒரு வகையில் நானும் இப்படி எதாவது நடந்து உன் கல்யாணப் பேச்சு முறிந்துவிடாதா என்றுதான் ஆண்டவனை வேண்டிக்கிட்டிருந்தேன். அந்த ஆண்டவன்தான் அண்ணன் ரூபத்தில் வந்து அந்தப் பொண்ணோட குணத்தை உங்கப்பாவுக்கு புரிய வைத்திருக்கு" கூறிய அன்னையைக் கவலையுடன் பார்த்தான் முகிலன். அவன் மனம் பிரகாசத்தை நினைத்து வருந்தியது.

எத்தனையோ தொழில் வெற்றிகளைக் குவித்த தன் தந்தை ஒரு சிறு பெண்ணின் குணத்தை மதிப்பிடாமல் விட்டு விட்டாரே என வருந்தினான் முகிலன்.

''அப்பா ரொம்ப ஷாக்காகிட்டாராம்மா? நான் அந்த நேரம் அவர்கூட இல்லாமல் போயிட்டேனே? நீங்களாவது அவரிடம் ஆறுதலாகப் பேசினீங்களா இல்லை உண்மையைக் குத்திக் காட்டிப் பேசினீங்களா?'' கேட்ட மகனைக் கோபத்துடன் முறைத்துப் பார்த்தாள் கல்யாணி.

''டேய் அவர் என் புருசன்டா. நான் எதுக்காக அவரைக் குத்திக் காட்டிப் பேசப்போறேன்? இதுவரையில் நான் உங்கப்பா மனம் நோகப் பேசிப் பார்த்திருக்கிறாயா?'' கேட்ட அன்னையின் முகத்தை கருணையுடன் கைகளில் ஏந்திக் கொண்டான் முகிலன்.

''எனக்கும் உங்களைப் போலவே என் மனம் நோகாமல் நடந்து கொள்ளும் மனைவி வேண்டும்மா. நீங்க நினைச்சா அது நடக்கும்'' அவள் கண்களை நேராகப் பார்த்தபடியே கூறிய முகிலன் வேகமாக அந்த இடத்தை விட்டு அகன்று விட்டான்.

மகனின் குரலும், பார்வையும் தனக்கு உணர்த்திய செய்தியை அறிந்து கொண்ட கல்யாணியின் மனம் இனித்தது. ஏனெனில் நளாயினி அந்த வீட்டில் காலடி எடுத்து வைத்ததில் இருந்து முகிலனின் மனமாற்றத்தை அவளும் பார்த்து அறிந்து கொண்டு தான் இருந்தாள்.

அன்னையிடம் தன் மனதினை உணர்த்திவிட்ட மகிழ்வுடன் நிலாவைத் தேடி வந்த முகிலனின் மனம்

அவள் கண்ணீரைக் கண்டவுடன் ஒரு நொடி கலங்கித் தான் போனது.

ஒருவேளை நிலா இருட்டில் அழுது கொண்டு இருந்தது தன்னை எண்ணித்தானோ என்று ஒரு கணம் எண்ணிய முகிலன் வேகமாக மறுப்புடன் தனக்குத் தானே தலையசைத்துக் கொண்டான்.

மெதுவாக தன் அறைக் கதவைத் திறந்து நளாயினி நின்றிருந்த திசையைப் பார்த்தவனின் மனதில் தென்றல் வீசியது. இருட்டில் நின்றிருந்த நளாயினியின் இருப்பை அவள் தலையில் குடியிருந்த ஜாதிமல்லிச் சரத்தின் நறுமணம் முகிலனுக்கு உணர்த்தியது.

முகிலன் மெதுவாக தன் அறையை விட்டு வெளியேறி சத்தமில்லாமல் நளாயினியின் அருகில் சென்று நின்று கொண்டான். அவள் மேலிருந்து எழுந்த சுகந்தமான நறுமணம் தன்னைச் சூழ்வதை வியப்புடன் உணர்ந்து அனுபவித்த அவன் உள்ளம் உல்லாசத்தில் ஆனந்தக் கூத்தாடியது.

''அழுது முடிச்சாச்சா?'' தன் ஆனந்தத்தை மறைத்த குரலுடன் கேட்டான் அவன்.

''ம்ம்ம்...'' அவனது கைக்குட்டையை அவனிடம் திருப்பி நீட்டினாள் நளாயினி.

''நான் கேட்டதுக்கு பதில் ம்ம்... தானா?'' கோபம் பொங்கக் கேட்பவன் போல நளாயினியை முறைத்துப் பார்த்தான் முகிலன்.

''என்னை என்னதான் செய்யச் சொல்றீங்க மாமா? நான் இங்க வந்தே இருக்கக்கூடாது மாமா...'' வேதனை

நிறைந்த நளாயினியின் வார்த்தைகள் முகிலனின் இதயத்தில் வலியை உருவாக்கியது.

முகிலன் தன் மனதில் தோன்றிய உல்லாச உணர்வு மறையத் திரும்பி அவள் கண்களை உற்றுப் பார்த்தான்.

''ஏன் நிலா? இப்படி வார்த்தைகளால் என்னைக் கொல்வதற்குப் பதில் என்னை நாலு அறைகூட அறைந்து விடு...''

''என்ன மாமா இது?''

''வேற என்ன செய்யச் சொல்கிற? எங்கள் வீடு உனக்கு சந்தோசத்தைக் கொடுக்கலை என்பதை எண்ணும்போது எனக்கு வலிக்குது நிலா.''

''மாமா... அப்படிச் சொல்லாதீங்க. நான் இங்க வந்து உங்க வாழ்க்கையைக் கெடுத்து விட்டேன் மாமா. அவங்க என்னைப் பற்றிப் பேசினதால்தான் அப்பாவுக்குக் கோபம் வந்து விட்டது. அதனால்தான் அப்படிப் பேசி விட்டார்... ஆனா..'' அவளை மேற்கொண்டு பேச விடாமல் கை உயர்த்தி இடைமறித்தான் முகிலன்.

''உன்னைப் பற்றித் தப்பாப் பேசினால் மாமாவுக்கு மட்டும் இல்லை நிலா.. எனக்கும் கோபம் வரும். பேசுவது யாராக இருந்தாலும் அந்த இடத்திலேயே அவர்களைக் கொன்றுப் போட்டு விடுவேன். நல்ல வேளை நான் அப்பொழுது இங்கில்லை. அப்படி இருந்திருந்தால் நடந்திருப்பதே வேறாக இருக்கும். மின்மினி இந்த வீட்டை விட்டு உயிரோடு வெளியே போய் இருக்க மாட்டாள்'' முகிலனின் உள்ளக் கோபம் அவன்

கண்களை இருட்டிலும் மின்னச் செய்ததை வியப்புடன் பார்த்தாள் நளாயினி.

''மாமா! அவங்க உங்களோட வருங்கால மனைவி மாமா. இன்னும் கொஞ்ச நாளில் உங்களைக் கல்யாணம்...''

''ஆனால் நீ என் உயிர் நிலா. என்னுடைய கடந்த காலத்திலும், நிகழ்காலத்திலும்... ஏன் எதிர்காலத்திலும் நீ என்னோட உயிர். உன்னை நான் யாருக்காகவும் எந்த சூழ்நிலையிலும் விட்டுக் கொடுத்துட மாட்டேன் நிலா.''

''மாமா...!'' முகிலனின் வார்த்தைகளைக் கேட்ட நிலா சிலையாக நின்று விட்டாள்.

அசையும் உலகமே அசைவில்லாமல் அவள் கண் முன் அசைவற்று நின்றுவிட்டது.

அண்ட சராசரங்கள் எல்லாம் தன்னைச் சுற்றி சுழல்வதைப் போல இருந்தது அவளுக்கு.

வீசும் குளிர்ந்த தென்றல் காற்று நளாயினிக்கு தன் மேல் அனல் மழை பொழிவதைப் போல இருந்தது.

உலகின் அனைத்து ஓசைகளும் நின்று போய் முகிலனின் வார்த்தைகள் மட்டும் சூறாவளியாக, பேரிடியாக, பெரும் மழையாக, அவளைச் சுற்றிச் சுற்றி வந்து அவள் காதில் எதிரொலித்தது.

முகிலனின் வார்த்தைகளைத் தாங்க முடியாத பெரும் சோர்வு தன்னை ஆட்கொள்வதை உணர்ந்து தன்னை நளாயினி சமாளித்துக் கொள்ளும் முன்பாக கண்கள்

இருளத் துவண்ட கொடியாகக் கீழே மயங்கிச் சாய்ந்தாள் நளாயினி.

27

"நளாயினி."

யாருக்கும் கேட்டுவிடாத ஒலியுடன் அவளை அழைத்துக் கொண்டே வேகமாக நளாயினியின் அருகில் சென்று அவளைத் தன் மடி மீது சாய்த்துக் கொண்டான் முகிலன்.

அறுந்த முல்லைச் சரமாக தன் மடிமீது கிடந்த நளாயினி நன்றாகச் சாய்ந்து படுக்கும் விதமாக கால்களை நீட்டி சுவரில் சாய்ந்து அமர்ந்த முகிலன் தன் சிறு அசைவும் அவளை எழுப்பி விடுமோ என்ற பயத்துடன் அசையாமல் அமர்ந்து நளாயினியைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

அவர்களைச் சுற்றியிருந்த இருள் பாதுகாப்பாக இருவரையும் அணைத்துக் கொள்ள, தவழ்ந்து வந்து காற்றுகூட சத்தம் செய்யாமல் மெதுவாகத் தங்களைத் தழுவிச் செல்வதுபோல இருந்தது முகிலனுக்கு. மடியில் கமைந்து பூவாகக் கிடந்த நளாயினியின் உடல் உணர்த்திய மென்மை முகிலனின் உயிரெங்கும் நிறைத்தது.

முகிலனிடம் ஏதாவது காரியம் சாதித்துக் கொள்ள வேண்டும் என்றால் மின்மினி அவனிடம் மிகவும்

நெருக்கம் காட்டுவாள். பல சமயங்களில் வெறுத்து ஒதுங்கி விடும் முகிலன் மிகச் சில சந்தர்ப்பங்களில் இயல்பாகத் தோன்றிவிடும் ஆண்மையின் உறுத்தலால் மயங்கி அமர்வது உண்டு. அப்படி அமர்ந்த சந்தர்ப்பத்தைத் தனிமையில் சிந்தித்துப் பார்க்கும்போதெல்லாம் முகிலன் தன்னைத்தானே மிக அருவெறுப்புடன் உணர்வான். அந்த மிகச் சில சந்தர்ப்பமும் கூட அவள் விரும்பியிருந்தால் அவர்களின் கூடலில் முடிந்திருக்கும். ஏனெனில் முகிலன் அவளை ஆண்டிருந்தால்கூட மின்மினி அதைத் தவறென்று எடுத்துக் கொண்டிருக்க மாட்டாள் என்பதை முகிலனின் மனம் வேதனையுடன் எண்ணியது.

மின்மினியின் மீது தனக்கு உண்மையிலேயே காதல் இருந்ததா அல்லது அது வெறும் இனக்கவர்ச்சியா என்ற குழப்பம் முகிலனுக்கு. சில நாட்களாகத் தோன்றத் தொடங்கியிருந்தது. அதுவும்கூட அவன் நளாயினியைப் பார்த்த பிறகுதான் அவனுக்குத் தோன்றியது என்பதையும் முகிலன் நன்கு உணர்ந்தே இருந்தான். மின்மினியின் சொல்படி முகிலன் ஆடியதும் அவள் மனம் கோணாமல் நடந்து கொண்டதும் கூட தங்களின் எதிர்கால வாழ்க்கை நல்லவிதமாக அமையும் என்ற நம்பிக்கையில்தான்.

ஆனால் நாட்கள் செல்லச் செல்ல அவளுடைய சொல் செயல் என அனைத்திலும் போலியான தோற்றம் தெரிய முகிலனின் மனம் மெல்ல மெல்ல மின்மினியை விட்டு விலகத் தோன்றியிருந்தது என்று அவள் நளாயினியைப் பார்த்தானோ, அந்த நொடியே அந்தக்

கணமே அவன்தான் தனக்கானவன் என்பதை உணர்ந்த முகிலன் உள்ளம் மின்மினியை அறவே வெறுக்கத் தொடங்கியது.

குழந்தைப் பிராயத்தில் இருந்தே முகிலன் பார்க்க வளர்ந்தவள்தான் நளாயினி. அப்பொழுதிருந்தே நளாயினி என்றால் முகிலனுக்கு உயிர்தான். ஆனால் அது வெறும் மனமார்ந்த அன்பாசவே இருந்தது. அவள் வளர்ந்து பருவமெய்திய போது முகிலனின் குடும்பம் சென்னை வந்துவிட்டது. முகிலனுக்கும் நளாயினியைப் பார்க்கும் சந்தர்ப்பம் குறைவாக இருந்தாலும் அவர் மனதில் நளாயினியின் மீது அவன் கொண்டிருந்த பாசம் குறையாமல் அப்படியே இருந்தது.

மின்மினியை முகிலனுக்காக பிரகாசம் நிச்சயம் செய்த போது உண்மையில் நளாயினியின் மீது உண்மையான கலப்படமற்ற அன்பு மட்டும்தான் இருந்தது முகிலனின் மனதில். ஏன், மின்மினியின் மீது சிறு மயக்கமும்கூட முகிலனின் மனதில் இருந்ததுதான். ஆனால் அந்த மயக்கத்தைத் தக்க வைத்துக் கொள்ள எந்தவிதமான ஆத்மார்த்தமான முயற்சியையும் மின்மினி எடுக்க வில்லை. எடுக்கவும் அவள் விரும்பவில்லை. அவளைப் பொறுத்தவரையில் முகிலன் அவள் ஆட்டி வைக்கும் ஒரு கைப்பாவையாக இருந்தால் மட்டும் போதும். வேறு எவ்வித எதிர்பார்ப்புகளும் முகிலனின் மீது அவளுக்குக் கிடையாது.

ஆனால் என்று முகிலன் நளாயினியைப் பார்த்தானோ அன்றே அவனுக்கு முழுநிலவின் குளிர்ச்சிக்கும்,

மின்சார விளக்கின் வெம்மைக்கும் இருக்கும் வேறுபாடு புரிந்து விட்டது. முழு நிலவின் குளுமையோடு அவளைப்பற்றி எண்ணும் போதெல்லாம் அவள் மீதுள்ள சுகந்தமான நறுமணமும் சேர்ந்தே நினைவெல்லாம் நிறைய ஆண்மையின் தவிப்பில், உண்மையான காதலின் உணர்வில் கிறங்கிப் போனான் முகிலன். அவளை வேறொருவனுக்கு மணம் முடிக்க கல்யாணி கூறியபோது தாங்க முடியாத தவிப்பை உணர்ந்த கணத்தில்தான் முகிலனுக்கு அவன் நளாயினியின் மேல் கொண்டிருந்த காதலின் ஆழம் புரிந்தது. அவளை யாருக்கும் விட்டுக் கொடுக்க முடியாத காதலின் கோபம் தோன்றி முகிலனை அலைக் கழிக்கத் தொடங்கியது.

செய்வதறியாமல் முகிலன் தடுமாறிக் கொண்டிருந்த வேளையில்தான் மின்மினி பிரகாசத்திடம் தன்னுடைய சுய உருவத்தையும், குணத்தையும் காட்டி நடந்த எல்லாக் குழப்பங்களுக்கும் ஒரு பெரிய முற்றுப்புள் ளியை வைத்து விட்டுப் போய் விட்டாள். அவள் செய்ததை எண்ணி வருத்தத்திற்குப் பதிலாக பெரும் நிம்மதி முகிலனைச் சூழ்ந்தது.

தன் மடியில் சாய்ந்திருந்த நிலாவின் அசைவால் தன் நிலைக்குத் திரும்பிய முகிலன் தன்னைப் பற்றிய சிந்தனைகளை மறந்து ஆவலுடன் நிலாவின் முகம் பார்த்தான்.

மெதுவாகக் கண்களைத் திறந்த நளாயினி தன் முகம் பார்த்து ஆவலுடன் அமர்ந்திருந்த முகிலனின் பார்வை யில் தன் பார்வையைக் கலக்க விட்டு அசையாமல் ஒரு கணம் அப்படியே படுத்து விட்டாள்.

முகிலனின் பார்வையும் முகமும் அவனுக்குத் தன் மீது இருந்த எல்லையற்ற காதலை நளாயினிக்கு உணர்த்த, எந்தக் காதலுக்காக நளாயினி தன் உயிர் சுமந்து வாழ்ந்துகொண்டு இருந்தாளோ அந்தக் காதல் தன் கைசேர்ந்து விட்டதை அவள் அறிந்து கொண்டாள். ஆனால் அந்தக் காதலின் சுகத்தை முழுமையாக அனுபவிக்க முடியாமல் மனதின் ஓரத்தில் இருந்த வலி தடுத்தது.

அவள் வேகமாக முகிலனின் மடியில் இருந்து எழுந்து சற்றுத் தள்ளி அமர்ந்து சுவரில் சாய்ந்து கொண்டாள். முகிலனின் முகம் பார்க்க முடியாத தவிப்புடன் தங்களின் முன் இருந்த நிலம் நோக்கிக் கொண்டிருந்தது நளாயினியின் கண்கள்.

அவளுடைய விலகலால் மனதில் ஏமாற்றம் கலந்த எரிச்சல் தோன்ற அதே உணர்வுடன் நிலாவைப் பார்த்தான் முகிலன்.

''இப்ப எதுக்காக இப்படி ஓவர் எமோசன் படுகிற? நீ மயங்கிக் கீழே விழுந்ததினால்தான் நான் உன்னை என் மடியில் படுக்க வெச்சுக்கிட்டேன்.''

''..........''

''என்னைப் பற்றி நீ என்னதான் நினைக்கிற நிலா? ஒரு சமயம் என்னைப் பார்த்துப் பேசக்கூட தயங்கி நிக்கிற. இன்னொரு சமயம் உரிமையாப் பேசுற. உனக்கு என்மேல் அன்பு இருக்கா இல்லையா நிலா?''

''............''

''உன்னிடம்தான் கேட்கிறேன் நிலா? உனக்கு என் மீது அன்பு இருக்கா இல்லையா? ஏன் எதுவும் பேசாமல் பித்துப் பிடிச்சது போல் உட்கார்ந்திருக்க நிலா? என் கேள்விக்குப் பதில் சொல்லு...''

''..........''

''உன்னைத்தான் கேட்டேன் நிலா. இப்ப வாய் திறந்து பதில் சொல்றியா இல்லை...'' அடிக்குரலில் சீறியவனை அமைதியாக ஏறிட்டாள் நளாயினி.

''இத்தனை நாளாய் இந்தக் கேள்வியை என்கிட்டக் கேட்கணும் என்று உங்களுக்கு ஏன் மாமா தோணலை'' அமைதியுடன் மெல்லிய குரலில் கேட்ட நளாயினிக்குப் பதில் சொல்ல வார்த்தைகள் இல்லாதவனாக திகைத்தான் முகிலன்.

28

''மாமா.''

நளாயினியின் அழைப்பு அவனை சுயஉணர்வுக்குக் கொண்டு வர அவளைத் திகைப்புடன் பார்த்தான் முகிலன்.

''நிலா!''

''சொல்லுங்க மாமா.''

''எனக்கு உன்மீது அன்பு இல்லைன்னு நினைச்சிருந்தியா நிலா? நான் உனக்கு அந்நியனா போய் விட்டேனா?''

''மாமா நான் கேட்ட கேள்வியின் முழு அர்த்தமும் புரிந்தும் நீங்க பதில் சொல்லாம மழுப்புறீங்களே. நான் கேட்ட கேள்விக்கு எனக்கு உண்மையான பதில் தெரியணும் மாமா'' அழுத்தமாகக் கேட்டாள் நளாயினி.

''அதுக்கான பதில் எனக்கே தெரியலை நிலா. அது என் விதி. அப்படித்தான் சொல்லணும்'' கூறியவனைப் பார்த்து விரக்தியுடன் சிரித்தாள் நளாயினி.

''விதி!'' நளாயினியின் சிரிப்பு அவள் உதட்டில் உறைய அவளுடைய கண்களில் இருந்து கண்ணீர் அருவியாகக் கொட்டத் தொடங்கியது.

''நிலா!'' பதறியவனாக அவள் அருகில் வர முயன்றவனை கை உயர்த்தித் தடுத்தாள் நளாயினி.

''ஆனால் இந்த விதியும், மதியும் உங்க மேல நான் வெச்சிருந்த அன்பினை மாத்தலியே மாமா. அது என் உயிர், உடல், ரத்தம்னு அத்தனையிலும் கலந்திருக்கே மாமா. நீங்க என்மேல் அன்பு வெச்சிருக்கீங்களா இல்லையான்னு நான் உங்ககிட்டக் கேட்கவே இல்லையே. உங்க மேல அன்பு செலுத்தியதை என் உயிர் மூச்சாக இல்ல நினைச்சிருந்தேன்...''

''நிலா!''

''அன்புன்னா என்ன மாமா? அது ஒரு உணர்வு. எப்படி நம்ம மூச்சுக் காத்தைக் கண்ணால பார்க்காமல் உணர மட்டும் முடியுதா, அது போலத் தன் அன்பையும் நம்மால உணர மட்டும்தான் முடியும். உங்க மேல நான் அன்பு வெச்சிருக்கேனா இல்லையான்னு என்னால

...ட்ட முடியாது. அதை நீங்கதான் உணர்ந்திருக்கணும். ...என் அன்பிற்கு உங்களை உணரச் செய்யும் சக்தி இல்லாமல் போயிருச்சே? அதனாலதான் உங்களால அதை உணர முடியலை?''

''இல்ல நிலா. அது அப்படி இல்லை. நான் தன் ...ணிருந்தும் குருடனா உன் அன்பினை உணராமல் போய் விட்டேன். என்னை மன்னிச்சுடு நிலா...''

''எதற்காக மாமா நான் உங்களை மன்னிப்பது என்னை விட அந்தஸ்தில் உயர்ந்த பொண்ணைப் பார்த்தவுடன் இந்த அபலையோட எண்ணம்கூட வராமல் அவளைக் கட்டிக்க சம்மதம் சொன்னீங்களே? அதுக்காக மன்னிக்கவா?''

''..........?''

''இல்லை.. அந்தக் கல்யாணம் என் அப்பா முடிவு செய்தது என்று சாக்குச் சொல்ல வேண்டாம் மாமா. அவர் என்ற உங்க கையைக் காலை அறிவை எல்லாம் கட்டி வெச்சு இருந்தார். தெளிவான மனநிலையில் தானே அவளைக் கட்டிக்க சம்மதிச்சே? நேத்துவரை அவ கூடத்தானே சேர்ந்து இந்த ஊரையே சுத்தி வந்தீங்க? அதற்காக உங்களை நான் மன்னிக்கவா?''

''நான் சொல்வதை கொஞ்சம் கேளு நிலா...''

''எனக்கு எதையும் கேட்க வேண்டாம் மாமா. நான் கேட்க விரும்பின வார்த்தைகளை கேட்க விரும்பாத சமயத்தில் சொல்லிகிட்டு இருக்கீங்க மாமா. அந்த மின்மினி இல்லாவிட்டால்தான் இந்த நளாயினியின் அன்பின் மேல் உங்களுக்கு அக்கறை தோன்றுமா?''

"நிலா..."

"அவள் உங்களுக்குத் தக்கபடி நடந்துக்கா விட்டால் தான் இந்த நிலா உங்களுடைய உயிர்னு உங்களுக்குப் புரியுமா? ஆனால் நான் யாருடைய விருப்பத்திற்காகவும், என் என் உயிர் போகும் சூழ்நிலை வந்திருந்தால்கூட இன்னொருத்தருக்கு மனைவியாக சம்மதம் சொல்லியிருக்க மாட்டேன் மாமா. எனக்கு விவரம் தெரிந்த நாள் முதல் இன்று வரை என் உயிர், அன்பு, மூச்சுக் காற்று என எல்லாமும் நீங்கதான் மாமா. அதை நான் என் வாழ்நாள் முழுவதுமே மறந்திருக்க மாட்டேன் மாமா."

"என்னை மன்னிச்.... சாரி நிலா. எனக்கு உன்கிட்ட வேற என்ன சொல்லி என் மனதைப் புரிய வைக்கிறதுன்னு எனக்குத் தெரியல நிலா. நீ என்மேல இத்தனை அன்போட இருக்கேன்றது எனக்குத் தெரியாது நிலா... சத்தியமாகத் தெரிந்திருந்தால் நான் இன்னொருத்தியை ஏறெடுத்துப் பார்த்திருக்க மாட்டேன் நிலா நான்..."

"ஆனால் நான் உங்க அன்பும் காதலும் புரியாமல் தான் உங்களையே நினைச்சு வாழ்ந்துக்கிட்டு இருந்தேன் மாமா. ஒரு வேளை அந்தப் பொண்ணு இப்படியெல்லாம் பேசிவிட்டுப் போயிருக்கலைன்னா நீங்க அவளைத்தானே கலியாணம் பண்ணிக்கிட்டிருப்பீங்க? அப்போ என் கதி.. என் அன்பு.. அதைப்பற்றி நீங்க நினைச்சுக் கூடப் பார்த்திருக்க மாட்டீங்களே மாமா. ஒரு ஏழைப் பெண்ணோட காதலின் மதிப்பு இவ்வளவுதானா நான் என்ன உங்க கைப் பொம்மையா? விரும்பினால் உங்க கையில் எடுத்து வெச்சிக்கவும். வேண்டாம்னா

[illegible] போட்டு விடவும்? நான் உயிருள்ள மனுசி [illegible]..." தாங்க முடியாத வேதனையுடன் தன் முகம் [illegible] கதறிய நளாயினியைத் தேற்றும் வகையறி[illegible] அவளையே கண்ணீருடன் பார்த்துக் கொண்[illegible]ந்தான் முகிலன்.

"இப்ப நான் என்ன செய்யணும்னு நினைக்கிற [illegible]? நீ உன் அன்பை எனக்குத் தெரியாமல் இத்தனை [illegible]ங்களாக மறைத்து வைத்திருந்ததற்காக உன்மேல் கோபப்படவா? இல்லை. நான் உன் அன்பு புரியாமல் இன்னொருத்தியின் மேல் ஆசைப்பட்டதற்காக எனக்கு நானே தண்டனை கொடுத்துக் கொள்ளவா? நான் என்ன செய்ய.. சொல்லு?"

"மாமா..?"

"என்னடி மாமா? இவ்வளவு நேரமும் என்னைக் கேள்வி கேட்டுப் பட்டியல் போட்டியே... நீ மட்டும் எனக்கு நல்லதா பண்ணியிருக்க? சொல்லுடி."

"நான் வந்து..."

"நல்லவேளை அந்த ஆண்டவன் செயலால் இந்தக் கல்யாணம் நின்று விட்டது. இல்லையென்றால் உன் காதல் புரியாமல் நான் அந்த மின்மினியைக் கல்யாணம் பண்ணிக்கிட்டு ஆயுள் தண்டனைக் கைதி போல ஒரு வாழ்க்கையை வாழ்ந்திருப்பேன். அப்படியே இல்லாட்டியும் நானும் அவளும் சந்தோசமாக வாழ்வதாகக் கூட வெச்சுக்குவோம். என்றாவது ஒருநாள் நீ என்னையே நினைத்துக் கொண்டு தனி மரமாக வாழ்வதைக்

கேள்விப்பட்டிருந்தால் அதற்குப் பின்னால் நான் வாழும் வாழ்க்கையே நரகமாக ஆகிவிடாது? இப்படியொரு தண்டனையை எனக்குக் கொடுக்கத்தான் நீ என்னைக் காதலிச்சியா?''

''என் காதல் உங்களுக்குத் தண்டனையா மாமா? கேட்டவளை நோக்கிப் பல்லைக் கடித்துக் கொண்டு கை உயர்த்தியவன் அவளது பயத்தைப் பார்த்து தன் கையை இறக்கிக் கொண்டான்.

''உன்னையெல்லாம் அப்படியே அறைந்தே கொன்னுடணும். கேள்வி கேக்கிறாளாம் கேள்வி. இப்படியொரு காதல் தண்டனை இல்லாமல் வேறு என்ன? ஒண்ணு... காதலைத் தைரியமாக காதலிப்பவனிடம் சொல்லணும்...''

''அதுதான் நான் சொல்வதற்கு முன்னாடியே உங்க கல்யாணம் முடிவாகிவிட்டதே.''

''பேசாதே நிலா. நான் உண்மையிலேயே அறைஞ்சிடுவேன். ஏண்டி.. எனக்கென்ன நான் பாப்பாவாக இருந்தபோதே கல்யாணத்தை முடிவு பண்ணிட்டாங்களா? நான் வளர்ந்து படிச்சு உரிய வயது வந்த பின்னாலதானே எங்கப்பா என் கல்யாணத்தை முடிவு பண்ணினார்? அதுவரைக்கும் நீ என்னடி பண்ணின? உன்னோட காதலை எனக்கு உணர்த்த நீ என்ன முயற்சி பண்ணின?''

''நீங்க மட்டும் எனக்கு..''

''ஆமாம்டி. நான் அப்ப உன்னைக் காதலிக்கலை. அதனால உனக்கு உணர்த்தலை. ஆனா இப்ப..

...ன்னிக்கு நீ இங்க வந்தியோ... அப்ப இருந்துதான் நான் உன்னை விரும்பவே ஆரம்பிச்சேன். அதற்குப் பின்னால் நான் அந்த மின்மினியை நிமிர்ந்து கூடப் பார்க்கலை. அந்த ஆத்திரத்தில் தான் அவ வந்து இன்னிக்கு அப்படிப் பேசிவிட்டுப் போனா.''

''அதுக்காக நீங்க செஞ்சதெல்லாம் சரியாகிவிடுமா? இப்படி நானும் இன்னொருத்தனை நினைச்சுட்டு அப்புறமாய் உங்களிடம் வந்து...'' பேசியவளை மேற்கொண்டு பேச விடாமல் இருந்து தன்னுடன் இறுக்கிக் கொண்டவனின் இதழ்கள் நளாயினியின் இதழ்களை இறுக்கமாக மூடிக் கொண்டது. சற்று நேரம் சென்று அவள் இதழ்களை விடுவித்தவன் அவள் தோள் வளைவில் முகம் புதைத்து அமைதியாக இருக்க அவனது அமைதி தனக்குள் இறங்கியவளாக எல்லையற்ற அமைதியுடன் அவன் மார்பில் புதைந்து கொண்டாள் நளாயினி.

29

''நிலா...''

''ம்ம்..?''

''நிலா...''

''ம்ம்ம்ம்...?''

''என்னை மன்னிச்சுடுடி. உன் காதல் தெரியாததால் தான் நான் அப்பாவின் விருப்பத்திற்குத்

தலையாட்டினேன். ஆனா அப்பொழுதும்கூட என்னால் ஒரு மனதாக அவளை விரும்ப முடியலை. அது ஏன்னு எனக்கு இப்பத்தான் புரியுது.''

''ஏன்?'' அவன் மார்பில் இருந்து முகம் உயர்த்தி கேட்டவளின் நெற்றியில் முத்தமிட்டு அணைத்துக் கொண்டான் முகிலன்.

''ஏன்னா.. நான் அவளை உண்மையாகக் காதலிக்கலை நிலா. அப்பாவின் விருப்பத்திற்காக தலையாட்டி விட்டாலும் அவகூட மனமொத்து என்னால இருக்க முடியல. நான்...'' ஆரம்பித்த வார்த்தைகளை முடிக்காத முகிலனின் கைகளில் நிலாவை அணைத்த அணைப்பின் இறுக்கத்தைக் கூட்டியது.

''மாமா... வலிக்குது மாமா...'' செல்லமாகச் சிணுங்கினாலும் அவள் கண்ணீர் தன் மார்பை நனைப்பதை வேதனையுடன் உணர்ந்தான் முகிலன்.

''இதற்காகத்தான் பேச்சை நிறுத்திக் கொள் நிலா. சாரிடி...''

''என்ன மாமா. இப்ப எதுக்காக...'' கேட்டவளை முடிக்க விடாமல் தன் இதழ்களால் வாயடைத்தவனின் முதுகில் செல்லமாக அடித்தாள் நளாயினி.

''இல்லை நிலா. நான் இனிமேல் நம்மைப் பற்றி மட்டும்தான் பேசுவேன். வேறு யாரைப் பற்றியும் பேச மாட்டேன். என்னிடம் உன் காதலைச் சொல்லிட்டில்ல? இனி நடப்பதை நான் பார்த்துக் கொள்கிறேன். நீ நிம்மதியாக... என்னை மட்டும் நன்றாகப் பார்த்துக்

கொள்...'' கூறிக் கொண்டே கண் சிமிட்டியவனை கன்னம் சிவக்கப் பார்த்தாள் நிலா.

''நானும் உங்களிடம் சாரி கேட்கணும் மாமா. நான் என் மனதை உங்களுக்குப் புரிய வைத்திருக்கணும்.''

''நீதானே! ரொம்ப நல்லாப் புரிய வெச்சியே!''

''இல்லை மாமா. எனக்கு நம்பிக்கை இருந்தது. என் காதலின் சக்தி உங்களை என்னிடம் கொண்டு வந்து சேர்த்து விடும் என்று. அதுப்படிதானே இப்ப நடந்திருக்கு?''

''அது என்னவோ எனக்குத் தெரியாது. ஆனால் என் காதலை நான் உணர்ந்த நொடி முதலாக உனக்கு நான் உண்மையாக இருக்கிறேன் நிலா. எனக்கு உண்மையான காதல் என்பதன் அர்த்தத்தை உணர வைத்த ஒரே பெண் நீதான் நிலா. உன் ஒருத்தியிடம் மட்டும்தான் நான் சரணாகதி ஆகியிருக்கேன். என்னை வாழ வைத்தாலும் இல்லை உன் நினைவால் சாக வைத்தாலும்... அது உன் விருப்பம்'' அவன் வாயை அவசரமாக பொத்திய நிலாவின் கையை எடுத்துத் தன் கைகளுக்குள் வைத்துக் கொண்டு அவள் கண்களை நேராகப் பார்த்தான் முகிலன்.

''என்னைப் பேச விடு நிலா. நான் பேசுவதை நீயும் உன் மனதில் பதிய வைத்துக் கொள். நான் இன்னொருத்தியை மணந்து கொள்ள எண்ணியவன் என்ற எண்ணம் உன் மனதில் ஆழமாகப் பதிந்து விட்டது. நீ மறுத்தாலும்... உண்மை அதுதான். ஆனால் நான் அந்த வாழ்க்கையை, காதலை அடித்தளமாகக் கொண்டு

ஏற்கவில்லை. அப்பாவின் விருப்பத்திற்காகவும் என்னுடைய ஆழ் மனதின் விருப்பத்தை அறியாததாலும் தான் நான் அந்தக் கல்யாணத்திற்குச் சம்மதித்தேன். இனி எக்காரணம் கொண்டும் என் கடந்த கால வாழ்க்கையை நான் உன்னிடம் நியாயப்படுத்த முடியாது. என்னுடைய குறைகளோடு தவறுகளையும் உன்னால் மன்னிக்க முடிந்தால் மன்னித்து விடு. அப்படி மன்னிக்க முடியாவிட்டால் நான் உன் மனம் மாறும் வரை காத்திருக்கிறேன். இப்படியொரு புண்பட்ட மனதுடன் நம் வாழ்வை நாம் தொடங்க வேண்டாம் நிலா."

அமைதியாக அவனது ஒவ்வொரு வார்த்தைகளையும் உள்வாங்கிக் கொண்டே அமர்ந்திருந்த நளாயினி அவனது வார்த்தைகளை மறுக்கவில்லை என்பதை மனத்தில் கொண்டு அவனை உறுதியாகப் பார்த்தான்.

"என் வார்த்தைகளை நீ மறுக்காமல் இருப்பதே உன் உள்ளத்தை எனக்குத் தெளிவாகப் புரிய வைக்கிறது நிலா. ஆனால் ஒன்றை மட்டும் நீ உறுதியாக மனதில் பதிய வைத்துக் கொள் நிலா. இனி.. இந்த முகிலன் உனக்கு மட்டும்தான் சொந்தம். இனி என் வாழ்வில் உன்னைத் தவிர வேறு ஒரு பெண்ணிற்கு இடம் இல்லை. வாழ்வோ.. சாவோ அது உன் ஒருத்தியோடு மட்டும்தான்.. உன் ஒருத்திக்காகத்தான்" தான் பேச வேண்டியதை பேசி முடித்தவனாக அவளுடன் ஒருசில நிமிடங்கள் அமர்ந்து இருந்த முகிலன் பின் மெதுவாக எழுந்து நின்றான். தன்னை நோக்கி நீண்ட முகிலனின் [illegible] எழுந்த நிலாவும் எதுவும் பேசத் தோன்றாமல் [illegible] அமைதியுடன் இருந்தாள்.

[illegible] மெதுவாக நடந்து பால்கனியின் ஓரத்திற்குச் சென்று நின்று பார்த்த முகிலனின் உடல் சத்தமில்லாத சிரிப்பில் குலுங்கியது. அவன் திரும்பி நிலாவைப் பார்த்து அருகில் வரும்படி சாடை காட்டினான்.

புரியாமல் அவன் அருகில் சென்ற நிலாவிற்கு கீழே அமர்ந்திருந்த நல்லசிவத்தையும் பிரகாசத்தையும் சுட்டிக் காட்டிவிட்டு சிறிது தள்ளி நின்று மெதுவாகச் சிரித்தான் முகிலன்.

"இப்ப எதுக்கு இப்படிச் சிரிக்கிறீங்க? அப்பாவும் மாமாவும் பேசிக்கிட்டு இருக்காங்க. இது ஒரு ஜோக்கா உங்களுக்கு?" புரியாமல் கேட்டவளின் தலையைச் செல்லமாக ஒரு தட்டு தட்டினான் முகிலன்.

"போடி மண்டு. லவ்வரான நீ கூட என்கிட்ட இத்தனை நெருக்கமா உட்காரலை. அங்க பாரு.. அவங்க இருக்குறதை நெருக்கமா உட்கார்ந்து பேசிக்கிட்டு இருக்காங்க. ரெண்டு பேரும் எப்படி உட்கார்ந்து பாக்கத்தான் காங்கன்னு. உண்மையில் அவங்களைப் பார்த்தா வேண்டாம் லவ்வர்ஸ் மாதிரி இருக்கு. நீயெல்லாம் உண்மையாகவே ஒரு லவ்வரா" முதுகில் உண்மையாகவே ஒரு அடி கூறியவனின் முதுகில் [illegible] வைத்தாள் நளாயினி.

"அவங்க ரெண்டு பேரோட உண்மையான நட்பு புரியாட்டியும் கேலி பண்ணாமலாவது இருக்கலாம் இல்லை? இதில் என்னை வேற வேண்டாம்னு சொல்லலை ரீங்க?"

"ஆமாண்டி. அப்புறம் நீ வேண்டாம்னு காயும் அளவுக்கும் [illegible] தோணலை [illegible]

இவ்வளவு [illegible]

பேசியிருக்கேன். அதை சரி பண்ண ஒரு... [illegible] கொடுக்கலாமில்ல. ஆனா மாமாவைப் பாரு... அப்பாவிடம் எப்படி..." அதற்கு மேல் அவன் பேச்சை கேட்க முடியாமல் தன் காதைப் பொத்திக் கொண்டு அவனை முறைத்துப் பார்த்தாள் நிலா.

"இப்ப நீங்க இப்படிப் பேசறதை நிறுத்தப் போறீங்களா இல்லையா? அவங்க ரெண்டு பேரும் நல்லோட அப்பா.. அவங்களை இப்படிக் கேலி பண்ணுறது எனக்குச் சுத்தமாப் பிடிக்கல..."

பேசிக் கொண்டேயிருந்தவளின் காதில் இருந்த கைகளைப் பிடித்து எடுத்து விட்டான் முகிலன்.

"அவர் என்னோட மாமனார். அவரை நான் என்ன வேண்டுமானாலும் கேலி பண்ணிக்க எனக்கு முழு உரிமையும் இருக்கு. உனக்குக் கேட்க கஷ்டமாக இருந்தால் ஒன்னு பண்ணு..." பேச்சை நிறுத்தி அவள் முகம் பார்த்தவனைப் புரியாமல் பார்த்தாள் நளாயினி.

"என்ன... என்ன பண்ண?"

"வேண்டுமானால் நீ என் அப்பாவைக் கேலி பண்ணிக்க. நான் தப்பாக நினைக்கவெல்லாம் மாட்டேன்..." அடிக்கத் தூக்கிய அவள் கைகளில் அகப்படாமல் ஓடி தன்னறைக்குள் நுழைந்து கதவடைத்துக் கொண்டான் முகிலன்.

அவள் மனம் தாங்க முடியாத ஆனந்தத்தில் பொங்கி [illegible] உண்மையான காதலின் இன்பத்தை [illegible] கண் மூடிப் படுக்கை [illegible]

30

"கண்ணப்பன் சார்... வாங்க வாங்க..."

வாசற்படியிலேயே நின்று கொண்டு உள்ளே வரத் தயங்கிக் கொண்டிருந்த கண்ணப்பனை முதலில் பார்த்தவர் நல்லசிவம்தான். வேகமாக சோபாவில் இருந்து எழுந்து சென்று அவர் முன் நின்று கைகூப்பி அழைத்தார் அவர்.

தன்னை வரவேற்ற நல்லசிவத்தை நோக்கி ஒரு பார்வை பார்த்துவிட்டு எதுவும் கூறாமல் மனைவியைத் திரும்பிப் பார்த்தார் கண்ணப்பன். அவள் உள்ளே செல்லலாம் என்று சிறு தலையாட்டலில் உணர்த்த ஹாலில் நின்றிருந்த நல்லசிவத்தைக் கடந்து பிரகாசத்தையும் பார்த்துப் புன்னகைத்தபடியே உள்ளே சென்றார் கண்ணப்பன்.

முகத்தில் அறைந்த அவமான உணர்வுடன் சற்று நேரம் அப்படியே நின்றுவிட்ட நல்லசிவம் தன் முகத்தைச் சீராக்கிக் கொண்டு எதுவும் நடக்காதவர் போல ஹாலுக்குச் சென்று அனைவருடனும் அமர்ந்து கொண்டார்.

அவரது முகம் பார்த்து நின்றிருந்த நளாயினிக்கு அவரை வேதனையுடன் பார்க்க தன் பார்வையாலேயே தன் மகளுக்கு ஆறுதல் கூறி அவளை அமைதியாக இருக்கும் [illegible] வலியுறுத்தினார் அவர்.

நடந்த அனைத்தையும் பார்த்துக் கொண்டிருந்த பிரகாசம் வேறு வழியில்லாமல் கண்ணப்பனை நோக்கி ஒரு மரியாதை நிமித்தமாகப் புன்னகைத்துவிட்டு நல்லசிவத்தின் அருகில் சென்று அமர்ந்து அவர் தொடையில் கைவைத்துத் தட்டிக் கொடுத்துக் கொண்டே கண்ணப்பனைப் பார்த்தார். அவரது செயல் தனக்கு நல்லசிவம்தான் முக்கியம் என்பதை உணர்ந்த ஒரு நொடி முகம் கறுத்தார் கண்ணப்பன்.

கல்யாணியோ அவர்கள் இருவரும் வந்ததைக்கூட அறியாதவள் போல அவர்களுக்கு முதுகு காட்டித் திரும்பி நின்று டைனிங் டேபிளில் இல்லாத தூசியைத் துடைக்கத் துவங்கினாள்.

சூழ்நிலையின் அசாதாரணத்தைக் குறைக்க சாந்தினி கணவரைப் பார்த்து ஒரு அசட்டுச் சிரிப்பினை உதிர்க்க கண்ணப்பனும் தன் முகத்தில் வலுக்கட்டாயமாக சிரிப்பினை வரவழைத்துக் கொண்டு பிரகாசத்தை ஏறிட்டார்.

''பிரகாஷ்...'' அழைத்துவிட்டு அதற்கு மேல் பேச்சு வராமல் திகைத்த கணவருக்கு உடனடியாக உதவிக்கு வந்தாள் சாந்தினி.

''மினிக் கண்ணு நேத்து வந்து நடந்ததையெல்லாம் எங்ககிட்ட சொன்னா சார். அதைக் கேட்டவுடன் இவர் அப்படியே ஆடிப் போய்விட்டார். நம்ம பொண்ணா இப்படியெல்லாம் பேசினான்னு எங்களுக்கே நம்ப முடியலை...'' அவள் சொல்ல வந்த மீதியை அவளது புன்னகையே பிரகாசத்திற்கு உணர்த்தியது.

''உங்க பொண்ணுதான் பேசினாம்மா. நீங்க தாராளமாக நம்பலாம்'' சாந்தினியைப் பார்த்து அமைதியும் அழுத்தமாகக் கூறினார் பிரகாசம்.

''யூசுவலா... மினி அப்படியெல்லாம் பேச மாட்டாளே சார். அவ கோபத்தைத் தூண்டுற மாதிரி யாரோ எதையோ... பேசி இருக்கணும். அதனால தான் குழந்தை அந்த மாதிரி பேசி விட்டாள். அவளை நாங்களும் கண்டிச்சுப் பேசிவிட்டோம்...'' மீண்டும் தன் டிரேட் மார்க் புன்னகை சிந்தினாள் சாந்தினி.

''உங்க பொண்ணு யூசுவலா எப்படிப் பேசும். அன்யூசுவலா எப்படிப் பேசும்னு எல்லாம் எங்களுக்குத் தெரிய வேண்டிய அவசியம் இல்லம்மா. ஏன்னா நாங்க எப்பொழுதுமே ஒரே மாதிரிதான் பேசுவோம். அவளுக்குக் கோபம் வந்துடுமோன்னு பயந்து பயந்து நாங்க வாழ முடியாதும்மா. ஏன்னா நாங்கல்லாம் கிராமத்துக்காரங்க. எங்களுக்கு ஒளிவு மறைவு தெரியாது. மனசில் தோனுவது நியாயமா இருந்தா அது யாராக இருந்தாலும் முகத்துக்கு நேராகப் பேசி விடுவோம்.''

சாந்தினி கேட்க வந்த கேள்விக்கான பதிலை முன்கூட்டியே தெரிவித்து விட்டார் பிரகாசம்.

அதற்கு மேல் பேசும் வகை தெரியாமல் கணவரைப் பார்வையால் துணைக்கு அழைத்தாள் சாந்தினி.

''சரிங்க பிரகாசம். ஏதோ சின்னப் பொண்ணு பேசத் தெரியாமல் பேசிவிட்டாள். அதையெல்லாம் மனசில வெச்சுக்காம மேற்கொண்டு ஆக வேண்டியதைப்

பார்ப்போம். என்ன நான் சொல்வது?'' கேள்வியை மனைவியைப் பார்த்துக் கேட்டுவிட்டு பதிலுக்காக பிரகாசத்தின் முகம் பார்த்தார் கண்ணப்பன்.

அவருக்கு பதில் கூறுவதற்கு சற்று நேரம் எடுத்துக் கொண்டு தனக்குள் யோசித்த பிரகாசம் ஒரு தெளிவுடன் தலை நிமிர்ந்தார்.

''இல்லை கண்ணப்பன். இனி மேற்கொண்டு ஆக வேண்டியது எதுவும் இல்லை. எல்லாம் முடிஞ்சு போச்சு. உங்க பொண்ணே எல்லாத்தையும் முடிச்சு வச்சிருச்சு...'' அவரு பேசி முடிக்கும் முன்பாக வெடித்தார் கண்ணப்பன்.

''என்ன பேசறீங்க பிரகாசம்? என் பொண்ணு விவரம் புரியாதவ. சின்னப் பொண்ணு. அவ பேசினதை எல்லாம் பெரிசாக்கிக்கிட்டு இருக்கீங்க? எனக்கு என்னமோ நீங்க இதை சாக்காக வைத்து என் பொண்ணை தட்டிக் கழிக்கிறதைப் போல இருக்கு. உங்க மனசில வேற ஏதாவது எண்ணம் இருந்தால் அதை நேரடியாக என்கிட்ட சொல்லலாம் பிரகாசம். அதை விட்டுவிட்டு வாழ வேண்டிய என் பொண்ணு மேல பழியைத் தூக்கிப் போடப் பார்க்காதீங்க'' கோபத்துடன் கூறிய கண்ணப்பனின் பார்வை தந்தைக்குப் பின்னால் நின்று அவர் தோளில் ஆதரவாகக் கை வைத்து நின்றிருந்த நளாயினியைப் பார்த்து மீண்டது.

''போதும் கண்ணப்பன். பேச்சை இத்தோட நிறுத்திக்கோங்க. அதான் நாம எல்லோருக்கும் நல்லது'' கண்ணப்பனின் பார்வை உணர்த்தியதைப் புரிந்து

...ண்டு எரிமலையை உள்ளடக்கிய குரலில் கூறினார் பிரகாசம்.

''என்னங்க...? மிரட்டிப் பார்க்கறீங்களா? அப்ப என் பொண்ணோட வாழ்க்கை...?''

''அதைப் போய் உங்க பொண்ணுகிட்டக் கேளுங்க கண்ணப்பன். என்கிட்ட எதுக்காகக் கேட்கறீங்க? உங்க பொண்ணுதான சொல்லுச்சு... நாங்க சொடுக்குப் போட்டா உலகத்தில் இருக்கிற கோடீஸ்வரக் குடும்பத்துப் பசங்க எல்லாம் வந்து என் காலில் விழுந்து என்னைக் கல்யாணம் பண்ணிக்குவாங்கன்னு. போய் உங்க பொண்ணை விரல் மடக்கி சொடக்குப் போடச் சொல்லுங்க. நாய்க்குட்டி மாதிரி வர்ற எந்த இளிச்சவாயனுக்காவது உங்க பொண்ணைக் குடுங்க. ஏன்னா நான் என் மகனை இளவரசனாட்டம் வளர்த்திருக்கேன். அவனுக்கு யார் காலையும் தொட்டுக் கல்யாணம் பண்ணிக்க வேண்டிய தேவை இல்லை.''

''பிரகாசம்... இதோட விளைவுகள் என்னன்றது உங்களுக்குப் புரியாமல் பேசிக்கிட்டு இருக்கீங்க. நான் நினைச்சா...''

''ஏங்க? ஏன் நீங்களும் உங்க பொண்ணு மாதிரியே பேசறீங்க. இப்பத்தான் புரியுது. உங்க பொண்ணுக்கு அந்த குணம் உங்ககிட்ட இருந்துதான் வந்திருக்குன்னு. ஏன்... நீங்க மட்டும்தான் நினைப்பீங்களா? நாங்க எல்லாம் நினைக்க மாட்டோமா? உங்களைவிட அதிகமா நாங்க நினைச்சுப் [illegible]போம் கண்ணப்பன். உங்க பொண்ணு சொன்ன[illegible]ல நாங்க பரம்பரையா தொழில்

செஞ்ச குடும்பம் கிடையாதுதான். ஆனா கீழே இருந்து இந்தக் குறுகின காலத்திற்குள் உங்களை விட உயரமாக வருவதற்கு நாங்க எப்படிக் கஷ்டப்பட்டு இருப்போம். எத்தனை சவால்களை சந்திச்சு வந்திருப்போம்? எத்தனை பேரை சந்திச்சு எப்படியெல்லாம் ஜெயிச்சு வந்து இருப்போம்? இதெல்லாம் நான் சொல்லித்தான் உங்களுக்குத் தெரியணுமா...?''

''பிரகாசம்... நான்...'' பயத்தில் முகமெல்லாம் வியர்க்க வார்த்தை வராமல் தடுமாறிய கண்ணப்பனைக் கடுமையாகப் பார்த்தார் பிரகாசம்.

''நீங்க ஒண்ணும் சொல்ல வேண்டியது இல்லை கண்ணப்பன். நான் சொன்னா சொன்னதுதான். இந்தக் கல்யாணப் பேச்சு இத்தோட முடிஞ்சு போச்சு. இதற்கு மேல் சொல்ல எதுவும் இல்லை...'' தீர்மானமாகக் கூறிய கணவனைக் கட்டிக் கொண்டு முத்தமிடும் ஆசை தோன்றியது கல்யாணிக்கு. அவள் கண் நிறைந்த பெருமையுடன் சாந்தினியைப் பார்த்தாள்.

''இப்படிச் சொன்னா எப்படி சார்... நாங்களும் என்னதான் பண்ணட்டும். நாங்க மினியைக் கண்டிச்சு வைக்கிறோம் என்றுதானே சொல்கிறோம். இப்படி கட்அன்டு ரைட்டா பேசினால்...''

''அப்படிப் பேச வேண்டியதற்குப் பேசித்தானே ஆகணும் மேடம்? என் முடிவு இதுதான். இதற்கு மேல் உங்க இஷ்டம். இந்தக் கல்யாணத்தைப் போலவே தொழில் தொடர்பையும் முறிச்சுக்கலாம்னு நீங்க நினைச்சா அதற்கும் நான் தயார்தான். எல்லாம் உங்க

[illegible]பத்திலதான் இருக்கு'' கூறியவர் தன் கடமை முடிந்தவராக அமைதியுடன் அமர்ந்துவிட, அவரது வார்த்தைகளைக் கேட்ட கண்ணப்பன் தம்பதியினர் அதிர்ந்து போய் விட்டனர்.

ஏனென்றால் அவர்களின் இப்போதைய [illegible] கண்ணப்பனுடன் இணைந்து அவர்கள் நடத்திய [illegible] தொழில்களின் மூலம்தான் வந்து [illegible] இருந்தது. அதில் வந்த லாபப் பணத்தைக் கொண்டு [illegible] தங்கள் குடும்பத் [illegible] நஷ்டத்தில் இயங்கி வந்த தங்கள் [illegible] தொழில்களை சரிக்கட்டி வந்தார் கண்ணப்பன். அந்த [illegible] நின்று விட்டால் தங்கள் குடும்ப வருமானமும் [illegible] கௌரவம் காற்றில் பறந்து விடும் என்பதை கண்ணப்பன் நன்கு அறிந்திருந்தார்.

31

''பிரகாசம் சார்...''

தன் வழக்கமான கிண்கிணிச் சிரிப்புடன் பிரகாசத்தை அழைத்தாள் சாந்தினி.

''சொல்லுங்க மேடம்...'' அவள் சிரிப்புக்கு [illegible] வாக அவளைப் பார்த்தார் பிரகாசம்.

''உங்களுக்கு நம்ம பிள்ளைகளின் கல்யாணத்தில் விருப்பம் இல்லாட்டி விட்டுவிடுவோம். ஒரு [illegible] என் பொண்ணை விரும்பிக் கல்யாணம் பண்ணிக்க

கூட்டிக்கிட்டு வந்தால் தான் அவ வாழ்க்கை நன்றாக இருக்கும். இப்படி குடும்பத்தில் ஆளுக்கொரு அபிப்ராயம் வெச்சுக்கிட்டு இருக்கிற இடத்தில் எங்க பொண்ணைக் குடுக்க நாங்களும் விரும்பவில்லை. என்னங்க.. நான் சொல்வது சரிதானே?'' மனைவியின் கேள்விக்கு பூம்பூம் மாட்டினைப் போல் தலையாட்டினார் கண்ணப்பன்.

''நாங்களும் உங்க பொண்ணைக் கேட்கவே இல்லையேம்மா. எங்களுக்கும் விருப்பம் இல்லைன்னுதான சொல்றோம்...''

''அதாங்க... அதைத்தான் நானும் சொல்றேன். இப்படி இஷ்டம் இல்லாத கல்யாணம் தேவையில்லை. ஆனால் அதற்காக பிஸினஸ் பார்ட்னர்ஷிப்பில் இருந்து நீங்க எதுக்காக விலகணும்?'' கேட்டவளை கோபமாகப் பார்த்தார் பிரகாசம்.

''மறுபடியும் தவறாகவே பேசறீங்கம்மா. நான் உங்களை விலகிக் கொள்ளச் சொன்னேன். ஏன்னா அந்த பிஸினெசெல்லாம் நான் சொந்தமாகத் தொடங்கி வெற்றிகரமாக நடத்திக் கொண்டு இருந்தது. லாபம் வரும் என்று உறுதியாகத் தெரிந்த பின்னால்தான் கண்ணப்பன் சார் என்கூட வந்து சேர்ந்தார். நானும் பிஸினெசை டெவலப் பண்ண உதவும்னு அவர்கூட பார்ட்னர்ஷிப் வெச்சுக்கிட்டேன். அதனால விலகணும்னு முடிவெடுத்தால் கண்ணப்பன் சார்தான் வெளியே போகணும். நான் இல்லை...''

''எதுக்காக சார் இத்தனை அவசரமாக வார்த்தைகளை ...டறீங்க? நாம பிரியணும்னு நினைச்சால் தானே

...ளியே போவதெல்லாம்? நான் தான் நாம எப்...ழுதும் ஒன்றாகத்தான் இருக்கணும்னு சொல்லிக்...டு இருக்கேனே. எந்தக் காரணத்துக்காகவும் நாம ...ரியவே கூடாது சார்...'' என்னவோ இணை பிரியாக் ...தலி - காதலனிடம் கூறுவதைப் போல சாந்தினி ...சிக் கொண்டு இருக்க அவள் வார்த்தைகளைக் கேட்டு ...ண்டு போய் தன் மனைவியைப் பார்த்தார் பிரகாசம்.

கல்யாணியோ கணவரையும் அவளையும் கொன்று ...டும் ஆவேசத்துடன் டைனிங் டேபிளில் இருந்த ...த்தியை எடுத்து கணவரைப் பார்த்துக் கொண்டே ...ட்டினை வெட்டத் தொடங்கினாள்.

எத்தனையோ நாட்களுக்குப் பிறகு முந்தைய நாளில் தான் மனைவியுடன் காதல் செய்து அந்த மயக்கத்தில் இருந்து இன்னமும் வெளிவர முடியாமல் தவித்துக் கொண்டு இருந்த பிரகாசம், அந்தக் காதலையே குழி தோண்டிப் புதைத்து விடும் ஆர்வத்துடன் பேசிக் கொண்டு இருந்த சாந்தினியை பரிதாபமாக பார்த்தார்.

''மேடம்.. ப்ளீஸ். எதுவாக இருந்தாலும் கண்ணப்பன் சார் சொல்லட்டும். நான் அவர் வாயால் அவரது முடிவினைக் கேட்க விரும்பறேன்'' சாந்தினியின் காலில் விழுகாத குறையாக அவளது பேச்சை நிறுத்தும்படி மன்றாடினார் பிரகாசம்.

''இல்ல சார். நான் எடுத்துச் சொன்னால்தானே நம்முடைய ஒற்றுமை தெரியும். அதைத் தெரிந்து கொண்டால்தானே நம் எதிர்காலம் நன்றாக இருக்கும். இல்லீங்களா...?'' அதற்கு மேல் அவர் பேச்சைக் கேட்டுக்

கொண்டு அங்கிருக்கப் பயந்தவராக எழுந்து மெதுவாக மனைவியின் அருகில் சென்றார் பிரகாசம்.

அவரைப் பார்த்த கல்யாணி கையில் இருந்த ஆட்டினை வெட்டுவதை விட்டுவிட்டு கத்தியை டைனிங் டேபிளில் குத்தி வைத்து அதைக் கண்களால் பிரகாசத்திற்கு சுட்டிக் காட்டினாள். அவர் வேகமாக, யாரும் அறியாமல் அந்தக் கத்தியை வாங்கி அவளை விட்டுத் தள்ளி வைத்துவிட்டு ஒன்றும் அறியாதவர் போல் அவளைப் பார்த்துச் சிரித்தார்.

''கல்யாணி. எல்லோருக்கும் குடிக்க ஏதாவது கொண்டு வரச் சொல்லும்மா. கண்ணப்பன் சார்... டிபன் ஏதாவது கொண்டு வரச் சொல்லட்டுமா...'' கண்ணப்பனிடம் அவர் கேட்ட கேள்விக்கு சாந்தினி முந்திக் கொண்டு பதிலளித்தார்.

''நோ நோ சார். நான் டயட்டில் இருப்பது உங்களுக்குத் தெரியும்தானே? இந்த நேரத்தில் டிபனெல்லாம் சாப்பிடுவதில்லை...''

அவசரமாக கல்யாணியின் பக்கம் திரும்பி அழுவதைப் போல் பாவனை செய்த கணவனைப் பார்த்த கல்யாணியின் இதழ்கள் அவளையறியாமல் சிரித்து விட்டதைப் பார்த்த பிரகாசம் நிம்மதியாகப் பெருமூச்சு விட்டார்.

''இந்தச் சூழ்ச்சிக்கெல்லாம் நான் காரணம் இல்லை கல்யாணி. அந்தம்மா இதை எல்லாம் தெரிஞ்சு பேசுதா இல்லை தெரியாமல் பேசுதான்றதுகூட எனக்குத்

தெரியாது. உன் புருசன் அப்பாவிடி. ஏக பத்தினி விரதன். என்னை நம்பு கல்யாணி. தயவு செய்து என்னைக் கைவிட்டு விடாதே...'' யாருக்கும் கேட்காத மெல்லிய குரலில் கூறிய கணவனை புன்னகை மாறாமல் பார்த்தாள் கல்யாணி.

''போதும் போதும். அசடு வழியுது. துடைச்சுக்கிட்டுப் போய் அந்த சிலுப்பட்டை சொல்வதைக் கேட்டுக்கிட்டு உட்காருங்க. நான் அவளுக்குத் தெம்பாக இருக்க ஜூஸ் கொண்டு வர்றேன். அதைக் குடிச்சுட்டு அவ கூடக் கொஞ்சம் பேசட்டும். நீங்க கேட்டு ரசிங்க...'' பல்லைக் கடித்த மனைவிக்கு பதில் சொல்லாமல் வேகமாக வந்து சோபாவில் அமர்ந்து கொண்டார் பிரகாசம்.

''சரி கல்யாணி. இவங்க டயட்டில் இருக்காங்களாம். அதனால் எதுவும் வேண்டாம்.'' அவர் கல்யாணியைப் பார்த்து உரக்கச் சொல்லிவிட்டு கடமை தீர்ந்தவராக கவனமாகத் திரும்பி கண்ணப்பனைப் பார்த்தார்.

''சரிங்க கண்ணப்பன் சார். உங்க முடிவைச் சொல்லுங்க.''

''நான்தான் சொல்கிறேனே சார். நாம இப்ப எப்படி...'' அவசரமாகக் கூறிய சாந்தினியைக் கண்டிப்புடன் பார்த்தார் பிரகாசம்.

''நீங்க சொன்னால் பத்தாது மேடம். அதை உங்க கணவரும் ஒத்துக்கணும். எனக்கு அவர் அபிப்ராயமும் முக்கியம்'' அவளைப் போலவே இரண்டு அர்த்தத்தில் அவரும் கூற வாயடைத்து அமர்ந்து விட்டாள் சாந்தினி.

''கண்ணப்பன் சார். நான் உங்களைப் புண்படுத்துவதற்காக மறுபடி மறுபடி கேட்கிறேன்னு என்னைத் தவறாக நினைக்க வேண்டாம். நமக்குப் பிறகு நம்ம வாரிசுகள் தான் நம்மளோட தொழில்களை கவனிக்கணும். அப்படியொரு சூழ்நிலை வந்தால் இப்ப நடந்த குழப்பத்தினால் நாம ரெண்டு பேரும் பார்த்துப் பார்த்து உருவாக்கின தொழில் சாம்ராஜ்ஜியம் ஒண்ணுமே இல்லாமல் போய்விடும். அப்படியொரு நிலை வர நாம அனுமதிக்கக் கூடாது. அதற்காகத்தான் நான் கேட்கிறேன். இதற்காக என்னை மன்னித்து கொள்ளுங்கள்.''

''எனக்கு உங்களோட வார்த்தைகளின் நியாயம் புரியுது பிரகாசம். உங்களோட பரிதவிப்பின் காரணமும் புரியுது. அப்படி நடக்க நானும் விடமாட்டேன். ஏன்னா எனக்கும் ஒரு மகன் இருக்கான். அவனுக்கான நியாயத்தையும் நான் செய்யணும். யோசிக்கலாம்...'' கூறிய கண்ணப்பனை நன்றியுடன் பார்த்தார் பிரகாசம்.

''தேங்க்ஸ் கண்ணப்பன். நான் சொல்ல வந்ததைப் புரிஞ்சுக்கிட்டதுக்காக தேங்க்ஸ். அப்ப நான் என்னோட இந்த பார்ட்னர்ஷிப்பை என் மகன் முகிலனோட பேருக்கு மாத்த ஏற்பாடு பண்ணி விடுகிறேன். நீங்களும்...'' சொல்லத் தயங்கியவராய் நிறுத்திக் கொண்டார் அவர்.

''நானும் என்னோட பார்ட்னர்ஷிப்பை என் பையன் பெயருக்கு மாற்ற ஏற்பாடு செய்கிறேன் பிரகாசம். நம்முடைய தொழில் வளர என்னவெல்லாம் செய்ய வேண்டுமோ அதை நான் கண்டிப்பாகச் செய்வேன் பிரகாசம். தொழில் வேற குடும்பம் வேற. இதில்

இருக்கும் குழப்பத்தை தொழிலில் தொடரும் எண்ணம் எனக்கு வராது பிரகாசம்.''

''நன்றி சார். நன்றி.. இனி நீங்க உங்க பொண்ணுக்கு அது மனசுக்குப் பிடிச்ச இடமாகப் பார்த்துக் கல்யாணம் செய்து கொடுங்க. உங்க பொண்ணோட கல்யாணம் முடியுற வரைக்கும் நான் என் பையனுக்குக் கல்யாணம் செய்ய மாட்டேன் கண்ணப்பன்.''

''என்னங்க.. அதற்கும்.. முகிலன் கல்யாணத்துக்கும் என்ன சம்பந்தம். நாமளும் நம்ம மகனுக்குப் பிடிச்ச இடத்தில் கல்யாணம் செய்து வைக்க வேண்டியது தானே?'' புரியாமல் கணவரிடம் கேட்டாள் கல்யாணி.

''இல்லை கல்யாணி. இது ஒரு பொண்ணோட வாழ்க்கை. நம்ம முகிலனுக்கு அந்தப் பொண்ணை நிச்சயம் செய்திருந்தது எல்லோருக்கும் தெரியும். அப்படி இருக்கும்போது நாம முதலில் முகிலனுக்குக் கல்யாணம் பண்ணி வைத்தால் அந்தப் பெண்ணிடம் ஏதோ குறை இருப்பதாக அனைவரும் பேச ஆரம்பித்து விடுவார்கள். அந்தப் பாவத்தை நாம செய்ய வேணாம்'' கூறியவரை கண்களில் நீர் தளும்ப நன்றியுடன் பார்த்தார் கண்ணப்பன்.

32

''பிரகாசம்.''

பேச வார்த்தைகள் இல்லாமல் தவித்தவரை புன்னகையுடன் தடுத்தார் பிரகாசம்.

''மின்மினி எனக்கும் மகள் போலத்தான் கண்ணப்பன். என்ன... அது பேசின வார்த்தைகள் என்னை ரொம்பவே காயப்படுத்தி விட்டது. இதற்கு மேல் அந்தக் காயம் ஆறினாலும் ஒரு வடுவோடதான் வாழ்நாள் முழுவதும் நாங்க பார்த்துப் பேச வேண்டியதாக இருக்கும். அதற்கு இருவருமே வேற நல்ல வாழ்க்கையை உண்டாக்கிக் கிட்டால் நாம நிம்மதியாக இருக்கலாமில்லை.''

''உண்மைதான் பிரகாசம்.''

''ஏங்க... இப்பவாவது என்னைப் பேச விடுங்களேன். மின்மினி குணம் நாம எல்லோருக்கும் தெரியும். அந்தப் பொண்ணு நம்ம முகிலனைப் பழிவாங்குவதற்காகவே தன்னோட கலியாணத்தைத் தள்ளிப் போட்டுக்கிட்டே போனா நாம என்ன செய்வது? நீங்க இப்பவும் நம்ம பையனுக்கு சிக்கலைத்தான் உண்டாக்குறீங்க'' அன்னையின் பதைப்புடன் கேட்டவளை நிதானமாகப் பார்த்தார் நல்லசிவம்.

''அம்மா கல்யாணி. இதுவரை நடந்ததெல்லாம் உங்க குடும்ப விஷயம்னு நான் எதுவும் பேசலை. ஆனா இப்ப நான் நியாயத்தைச் சொல்றேன். ஒரு பொண்ணோட வாழ்க்கை நல்லா அமைவதுக்காக நாம கொஞ்சம் பொறுமையா இருப்பது தப்பு இல்லம்மா...''

''இல்லண்ணா. அந்தப் பொண்ணு...''

''இருக்கட்டும்மா. அதுவும் ஒரு பொண்ணில்லையா. நம்ம பொண்ணைப் போலத்தான் அதுவும்? அது மனசிலயும் ஆயிரம் ஆசைகளும் கனவுகளும்

இருந்திருக்கும் கல்யாணி. அந்த கனவுகள் சிதைஞ்ச ...ணம் ஆறுவதற்கான டயத்தை நாம கொடுக்கணும் கல்யாணி. அதுவாக மனம் மாறி இன்னொருவனைக் கல்யாணம் பண்ணிக்க ரெடியானால் தான் அவள் வாழ்க்கை நன்றாக இருக்கும்மா. அது வரை நாம கண்டிப்பா காத்திருந்துதான் ஆகணும்'' நல்லசிவத்தின் தீர்மானமான முடிவை அங்கிருந்த எவருமே மறுத்துப் பேசாமல் அமைதியாக ஆமோதித்தனர்.

இத்தனை அருமையான மனிதர்களின் நடுவில் வாழக் கொடுத்து வைக்காத மின்மினியை எண்ணிய கண்ணப்பனின் உள்ளம் வேதனையில் துவண்டது. தன்னுடைய மகளைத்தான் சரியாக வளர்க்கவில்லை என்ற அவரது எண்ணம் வலுப்பெற்றது. அவர்கள் வந்தது முதலாக அமைதியுடன் அவர்களின் பேச்சைக் கேட்டுக் கொண்டு மரியாதையுடன் நின்று கொண்டிருந்த நளாயினியைப் பார்த்து ஏக்கத்துடன் பெருமூச்சு விட்டார் கண்ணப்பன். அவரது எண்ண வோட்டத்தைப் புரியாதவளாக சாந்தினியின் கவனம் முழுவதும் பிரகாசத்தையும் கல்யாணியையும் சுற்றியே இருந்தது. கல்யாணிக்கு வாய்த்த அதிர்ஷ்டமான வாழ்க்கை தனக்கு அமையாமல் போனதற்காக ஏக்கப் பெருமூச்சு விட்ட அவள் வேண்டா வெறுப்பாகக் கணவருடன் கிளம்பிச் சென்றாள்.

அவர்கள் சென்றவுடன் அந்த வீடே அமைதியாக இருப்பதைப் போல் உணர்ந்த கல்யாணி ஒரு சிறு அலட்சியமான தலை குலுக்கலுடன் கணவனைப்

பார்த்துச் சிரித்தாள். அவள் சிரிப்பைப் பார்த்த பிரகாசம் புருவம் உயர்த்திக் கேள்விக் குறியாக கல்யாணியைப் பார்த்தார்.

''என்னாச்சு கல்யாணி? தனக்குத்தானே சிரிச்சுக் கிட்டு இருக்க?''

''இல்லைங்க. ஒரு ரெண்டு மணி நேரம் அந்த அம்மாகூட உக்காந்து பேசினதுக்கே நமக்கெல்லாம் இப்படி மலைப்பா இருக்கே... அவங்ககூட காலம் பூராவும் வாழற கண்ணப்பன் சாரோட நிலையை நினைச்சேன். சிரிப்பு வந்துவிட்டது.''

''கல்யாணி.. தப்பு இப்படியெல்லாம் அடுத்தவங்களோட வாழ்க்கையை விமர்சனம் பண்ணுவது சரியில்லை. இந்தக் குணம் உனக்குக் கிடையாதே! நீ எப்படி இப்படியெல்லாம் பேசுற?'' கண்டித்த கணவரின் குரலுக்கு உடனே அடிபணிந்த கல்யாணி தன் சிரிப்பை நிறுத்திவிட்டு அவரைப் பார்த்தாள்.

''ஒருவேளை இவ்வளவு நேரம் அவங்ககூடப் பேசிக்கிட்டு இருந்ததால் எனக்கு அவங்க குணம் ஒட்டிக்கிச்சோ? சாரிங்க... சாரிங்க...'' கணவனின் முறைப்பைக் கண்டு பேச்சை நிறுத்திக் கொண்டாள் கல்யாணி.

''ரொம்பவும் என் தங்கச்சிய மிரட்டாதேடா. இப்ப அது என்ன தப்பாப் பேசுச்சு? அவங்களோட உண்மையான குணத்தைத் தானே சொல்லிச்சு?'' தங்கைக்காக பரிந்து வந்த நல்லசிவம் பிரகாசத்தின் காதருகில் குனிந்து அவர் காதிற்குள் கிசுகிசுத்தார்.

''என்னடா நண்பா? அந்தம்மா உன்கிட்ட கொஞ்சம் ஓவராக் குழையுற மாதிரி இருக்கே? என்னடா நடக்குது இங்க?''

''கொஞ்சம் இல்லண்ணே. ரொம்பவே குழைவா. அதை இவரும் கண்டுக்காத மாதிரியே இருப்பார். அது என்னன்னு நீங்களே கேட்டுச் சொல்லுங்க..'' அவரது ரகசியத்தைக் கேட்டுவிட்ட கல்யாணி கூறியதை நல்லசிவம் கேட்டு விட்டுச் சிரித்தார்.

''இவன் அவ்வளவு எல்லாம் ஒர்த் கிடையாதும்மா. அம்மா... அதனால நீ இதையெல்லாம் கண்டுக்காதம்மா'' அலட்சியமாகக் கூறிய நல்லசிவத்தின் முதுகில் ஒரு அடி வைத்து எழுந்தார் பிரகாசம்.

''அண்ணனும் தங்கச்சியும் சேர்த்து என்னைக் கேலி பண்ணிக்கிட்டு இருக்கீங்களா? இருங்க.. பேசிக்கிறேன். நானும் என் தங்கச்சியை வரச் சொல்லி உங்கண்ணன் இந்த நல்லவனோட வண்டவாளத்தையெல்லாம் கேட்டுவிட்டு அப்புறமாக உங்களிடம் பேசிக்கிறேன்'' நண்பனைச் செல்லமாக மிரட்டிக் கொண்டே செல்போனைக் கையில் எடுத்த பிரகாசத்தை சிரிப்பு மறைந்து வேதனை நிறைந்தவளாக ஏறிட்டாள் கல்யாணி.

''கோமதிக்கா போன் பண்ணப் போறீங்க?'' ஆவலாகக் கேட்டாள் அவள்.

''ஆமாம்... உங்களைப் பத்தி கோள் சொல்ல வேண்டாமா?''

''வேண்டாம்'' ஒற்றை வார்த்தையாக அவரை மறுத்தாள் கல்யாணி.

33

"கல்யாணி..."

மனைவியின் முகத்தில் தெரிந்த வேதனையை உணர்ந்தவராக அவள் முகம் பார்த்துத் திகைத்தார் பிரகாசம்.

"என்ன சொல்ற... நான் நம்ம கோமதிகிட்டத் தான் பேசப் போறேன்னு சொன்னேன்..."

"அவகிட்டத்தான் பேச வேண்டாம்னு சொன்னேன் நான்." கணவரைப் போலவே அழுத்தமாகக் கூறிய கல்யாணியைப் புரியாமல் பார்த்தார் பிரகாசம்.

"நானும் கோமதியும் பேசி எத்தனை நாள் ஏன் வருசம் ஆச்சுன்னு உங்களுக்குத் தெரியுமா?"

"என்னது ஊருக்குப் போனப்ப எல்லாம் நீங்க பேசிக்கிட்டுத்தான் இருந்தீங்க!"

"ஆமா பேசினோம். வா... உட்காரு... நல்லா இருக்கியா... சாப்பிடுறியா... அவ்வளவுதான் எங்க ரெண்டு பேர் நடுவில் இருக்கும் பேச்சு வார்த்தை. ஆத்மார்த்தமாக நாங்க ரெண்டு பேரும் பேசி வருஷக் கணக்கு ஆச்சுங்க" கண்களில் நிறைந்த நீரைத் துடைத்துக் கொண்டாள் கல்யாணி.

தாழ்ந்த குரலில் அவர்கள் இருவரும் பேசிக் கொள்வதைப் பார்த்த நல்லசிவம் அவர்களுக்கான

வெளியைக் கொடுத்து தோட்டத்தினைப் பார்வை டும் பாவனையில் மகளுடன் அங்கிருந்து அகன்று றார்.

தங்கள் இருவரின் குரலும் கேட்காத தூரத்திற்கு நல்லசிவம் சென்று விட்டதை உறுதி செய்து கொண்டு கல்யாணியைப் பார்த்தார் பிரகாசம்.

"நீ என்ன சொல்ற கல்யாணி? கோமதி எதுக்காக உன்னிடம் பேசுவதை நிறுத்தியது? இதை எதுக்காக நீ இத்தனை நாளாக என்னிடம் சொல்லாமல் மறைச்ச?" அடுக்கடுக்காக கேள்விகளைக் கேட்ட பிரகாசத்தை பார்ப்பதைத் தவிர்த்து வேறு திசையில் தன் பார்வையைத் திருப்பிக் கொண்டாள் கல்யாணி.

"உன்கிட்டதான் கேட்கிறேன் கல்யாணி? பதில் சொல்லு."

"நான் என்ன பதிலைங்க சொல்லட்டும். பெத்த மகன் மீதும். அவன் வாழ்க்கையை முடிவு பண்ணுகிற அதிகாரத்தின் மீதும் உரிமையில்லாத நான் எல்லாருக்கும் எதிரியாகத்தானே தெரிவேன்? கோமதியும் என்னை அப்படித்தான் நினைச்சிட்டா... அவ ரோசக்காரி. அதனால என் கூடப் பேசுவதையே நிறுத்திக்கிட்டா."

"நான் என்ன கேட்கிறேன்... நீ என்ன சொல்லிக்கிட்டு இருக்க. உன் மகன் மீது உனக்கு என்ன உரிமை இல்லாமல் போனது. இல்லை... நான்தான் உன்னோட எந்த உரிமையைத் தட்டிப் பறிச்சேன். நீ இந்த வீட்டின் மகாராணி கல்யாணி."

''அப்படி என்னை நீங்க நினைச்சிருந்தால் நம்ம மகனோட கல்யாணத்தை என்னைக் கேட்டு விட்டுத் தானே நீங்க முடிவு செய்திருப்பீங்க. என்னிடம் கேட்டீங்களா?'' அவரை வெறித்துப் பார்த்த கல்யாணியின் பார்வை பிரகாசத்திற்குப் புரியாததாக இருந்தது.

''முகிலன் கல்யாணத்திற்கும்... புரியுற மாதிரி சொல்லு கல்யாணி. அதுக்கும் இதுக்கும் என்னடி சம்பந்தம்?''

''சம்பந்தம் இருக்குங்க. கோமதி நான்தான் முகிலனோட கல்யாணத்தை முடிவு செய்திட்டேன்னுதான் என்கிட்ட பேசுவதை நிறுத்திட்டா...''

''இது என்னடி புதுக் கதையாக இருக்கு?''

''புதுக் கதை இல்லைங்க. பழைய கதைதான். நம்ம நிலாவை முகிலனுக்கு கல்யாணம் பண்ணி வைக்கணும்னு நாங்க ரெண்டு பேரும் நினைச்சிருந்தோம். ஆனா நீங்கதான் அவனோட கல்யாணத்தைப் பெரிய குழப்பமாக ஆக்கி வெச்சுட்டீங்களே...''

''இதை ஏண்டி அப்பவே என்கிட்ட சொல்லல? சொல்லியிருந்தால் இத்தனை குழப்பம் இல்லையே?''

''என்னங்க பேசறீங்க நீங்க? நான் அப்பவே உங்ககிட்ட சொல்லியிருந்தா நீங்க நிலாவைக் கல்யாணம் பண்ணி வைக்க சம்மதிச்சு இருப்பீங்கதான். ஆனால் உங்க மனசின் ஓரமாக உங்க பார்ட்னர் மகளைப் பற்றிய சிந்தனை ஓடிக்கிட்டே இருக்கும். உங்களை அறியாமல் நிலாவையும் அந்த மின்மினியையும் ஒப்பிட்டுப் பார்க்க

ஆரம்பிச்சுடுவீங்க. அப்புறம் நிலா செய்யும் சின்னத் தவறுகூட உங்களுக்குப் பூதாகரமாகத் தோணலாம். இதெல்லாம் தெரிஞ்சே நான் நம்ம நிலாவோட வாழ்க்கையை வீணாக்க விரும்பல.''

''ஆனா நான் கோமதி முன்னால குற்றவாளியா நிக்க வேண்டியது வந்தால் பரவாயில்லை அப்படித்தானே?''

''அப்படியில்லைங்க... நான்..''

''நீ ஒண்ணும் பேச வேண்டாம் கல்யாணி. எப்படி நீ என்னைப் பத்தி இவ்வளவு தரக்குறைவாக எடை போட்ட? நம்ம வீட்டு மருமகளாக வருவது யாராக இருந்தாலும் அதை நான் நம்ம வீட்டு மகாலட்சுமியாகத்தான் நினைப்பேன். நான் எப்படி அதை அடுத்த வீட்டுப் பொண்ணோட ஒப்பிட்டுப் பார்ப்பேன்?''

''............''

''இன்னும்கூட சொல்லப் போனா மின்மினி நம்ம வீட்டு மருமகளாக வந்ததற்குப் பிறகு இப்படியெல்லாம் பேசி இருந்தால் நான் கண்டிப்பாக அவ பக்கம்தான் பேசியிருப்பேன். ஏன்னா நம்மளை நம்பி வந்த பொண்ணுதான் நமக்கு முக்கியம். அப்படி நினைச்சு வாழறவன்டி நானு.''

''............''

''கோமதி நமக்காக ஊர் உறவுன்னு அத்தனையையும் இழந்த பொண்ணு. அது மகளை நம்ம வீட்டுக்கு மருமகளாகக் கொண்டு வருவதை நான் என் கடமையாக நினைச்சிருப்பேன்டி. சொல்லப் போனா நான் நம்ம

நிலா இருக்க முகிலனுக்கு வேறு இடத்தில் சம்பந்தம் பண்ண எண்ணிக்கூடப் பார்த்திருக்கக் கூடாது."

"இப்பவும் ஒண்ணும் தாமதமாகலேங்க. நம்ம அண்ணன் கிட்ட நிலாவை நாம பொண்ணுக் கேட்போம். அண்ணன் என்ன மாட்டேன்னா சொல்லப் போறார்?"

"இல்ல கல்யாணி. நான் கேட்க மாட்டேன். நான் கேட்டு அவன் இல்லைன்னு சொல்லப் போறது இல்லை தான். ஆனா முதல்லயே என் பொண்ணு இருக்க நீ ஏண்டா வெளியில் பொண்ணு தேடினேன்னு கேட்டுட்டான்னா நான் என்ன செய்வேன்? அதற்குப் பிறகு எங்க நட்பு கேள்விக்குறியாக மாறி விடாதா?"

"நம்ம ரெண்டு குடும்பத்துக்கும் இடையில் இருக்கும் சொந்தமும் நட்பும் நிலைச்சு இருக்கணும்னா நம்ம புள்ளைங்க ரெண்டு பேரும் கல்யாணம் பண்ணிக்கிட்டு சந்தோசமா வாழணும்ங்க. அப்பத்தான் உறவு நீடிக்கும். நீங்க அமைதியாக இருங்க. நான் பார்த்துக்கறேன்" கணவனிடம் உறுதி கூறிய கல்யாணியின் முகம் அவளது வார்த்தைகள் உண்மை என்பதை பிரகாசத்திற்கு உணர்த்தியது.,

மகளிடம் பேசிக்கொண்டே வீட்டிற்குள் வந்த நல்லசிவத்தின் பார்வை இருவரும் பேசி முடித்து விட்டதை உறுதி செய்து கொண்டு இயல்புக்கு வந்தது. அவர் சிரிப்புடன் இருவரின் அருகில் வந்து நின்றார்.

"டேய் பிரகாசம். நிலா சொல்வதைக் கேட்டியா? நான் சென்னையில் வீடு வாங்கினால் இங்கே வந்து

செட்டில் ஆகணுமாம். இதெல்லாம் நடக்கிற காரிய மாடா? நான் இதுக்காக வீடு வாங்கினால் இது என்னை அதில் செட்டிலாக வைக்கப் பார்க்குதுடா."

"ஏண்டா செட்டில் ஆனால்தான் என்ன தப்பு? அங்க தோட்டத்தைப் பார்த்துக்க ஆட்களைப் போட்டுவிட்டு நீ இங்க வந்து நிம்மதியா இருக்க வேண்டியதுதானே?" இயல்பாக கேட்ட பிரகாசத்தை கூர்ந்து பார்த்தார் நல்லசிவம்.

"தோட்டத்தைப் பார்க்க ஆள் போட்டு விடலாம்டா. ஆனா அங்க இருக்கிற நம்ம அம்மாவை நாமதாண்டா பார்த்துக்கணும். அவங்கதான் சென்னைக்கு வர முடியாதுன்னு சொல்லிவிட்டாங்களே."

"டேய் நல்லசிவம்... நான் என்ன புண்ணியம் பண்ணினேனோ... நீ எனக்கு நண்பனாக வந்திருக்கே" நல்லசிவத்தின் கைகளை கண்ணீருடன் பற்றிக் கொண்டார் பிரகாசம்.

34

"மின்மினி."

மகளை அழைத்துக் கொண்டே வந்த சாந்தினியின் கண்கள் டைனிங் டேபிளில் கால்மேல் கால் போட்டு அமர்ந்தபடி சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்த மகளைப் பார்த்து வியப்பில் விரிந்தது.

''மினி! நீ டென்சனாக இருப்பேன்னு நான் கவலைப்பட்டுக்கிட்டே இருந்தேண்டா. தேங்க் காட். நீ தைரியமாகத்தான் இருக்க.''

''நான் எதுக்காகம்மா டென்சனாக இருக்கணும். எதுக்காக நீங்க வேஸ்டா பயந்தீங்க?'' அலட்சியமாகக் கேட்டு விட்டு சாப்பாட்டைத் தொடர்ந்து சாப்பிட ஆரம்பித்த மகளைப் பார்த்து தலையில் கை வைத்து அமர்ந்தார் கண்ணப்பன்.

''ஏங்க...'' ஏதோ சொல்ல வந்த சாந்தினியை தன் வாயில் ஒரு விரல் வைத்து அமைதியாக இருக்கும்படி அறிவுறுத்திய கண்ணப்பனின் முகம் வேதனையைக் காட்டியது.

''இவ மட்டும் வாயை வெச்சுக்கிட்டு அமைதியாக இருந்திருந்தால் எல்லாம் நல்லபடியாக நடந்திருக்கும். இவளை மருமகளாக ஏத்துக்கிட்ட பின்னாடி எந்தப் பிரச்சினை வந்து இருந்தாலும் அந்தக் குடும்பம் இவளைக் கைவிடாமல் காப்பாத்தி இருக்கும். ஆனா இவதான் எல்லாத்தையும் கெடுத்து வெச்சிட்டு வந்து நிக்கிறாளே! இனி நாம என்ன செய்யப் போறோம்? நம்ம அந்தஸ்துக்கு ஏத்த நல்ல மாப்பிள்ளையை நாம இனி தேடிக் கண்டு பிடிச்சு... அதையும் இவ கெடுத்துடாம பார்த்து... அங்க போய் இவ எந்தக் குழப்பமும் பண்ணாம வாழ்ந்து... எனக்கு நினைச்சுப் பார்க்கவே நெஞ்சு வலிக்குது சாந்தினி.''

தன் கையை டவலால் துடைத்தபடியே அவரது எதிரில் வந்து அமர்ந்த மின்மினி அன்னையிடம்

கண்களால் கண்ணப்பனை சுட்டிக் காட்டிவிட்டு அலட்சியமாக உதடு சுழித்தாள்.

''டாடி.. இனிமேல் எனக்கு வரன் தேடுற வேலை எல்லாம் நீங்க பார்க்க வேண்டாம். என் டேஸ்டுக்கு ஏத்த மாதிரி மாப்பிள்ளையை நான் சொல்றேன். நீங்க பேசி முடித்தால் மட்டும் போதும். அதற்குப் பிறகு என் லைப்பை நான் பார்த்துக் கொள்வேன்.''

''நான் உன்னோட தகப்பன் மின்மினி. உன்னைப் பெத்து வளர்த்தவன். ஏதோ உன் ஆபீஸ் ஸ்டாப் கிட்ட பேசறது போல பேசிக்கிட்டிருக்க?'' கோபத்தில் கணவனின் குரல் உயர்ந்ததை அறிந்த சாந்தினி அவசரமாக அவர் அருகில் அமர்ந்து அவரை சமாதானம் செய்ய முயன்றாள்.

ஹாய் டார்லிங்... மினி டாடிகிட்ட சாரி கேளு...''

தாயின் கண் சிமிட்டலை கவனித்தும் கவனிக்காதவளாக மீண்டும் கண்ணப்பனைப் பார்த்தாள் மின்மினி.

''நீங்க என்னைப் பெத்தவர் என்பதால்தான் உங்க கிட்ட பேசி முடிக்கச் சொல்றேன் டாடி. இல்லேன்னா ரிஜிஸ்டர் மேரேஜ் பண்ணிக்கிட்டுப் போய்க்கிட்டே இருப்பேன்.''

''என்னடி சொல்ற? யார்கிட்டே பேசிக்கிட்டு இருக்கன்னு தெரியுதா இல்லையா?'' மகளது பேச்சை சாந்தினியால் கூட ஜீரணித்துக் கொள்ள முடியவில்லை.

''எல்லாம் தெரியும்.. நீயும் சேர்ந்து ஓவர் ரியாக்ட் பண்ணிக்கிட்டு இருக்காத மம்மி. நான் சொல்வதை மட்டும் செய்யுங்க போதும்...''

"அவளுக்கு என்னதான் வேணுமாம் சாந்தினி? நான் என்ன செய்யணும்கிறதை நீயே அவளிடம் கேட்டுச் சொல்லு" சினம் தாங்காமல் எழப்போன தந்தையைத் தடுத்தாள் மின்மினி.

"ஏன் டாட்? அதை நீங்க கேட்க மாட்டீங்களா? நீங்க பார்த்து வெச்ச அந்த பிச்சைக்கார மாப்பிள்ளையை நான் கட்டிக்கிட்டால் மட்டும் நான் சொல்வதைக் கேட்பீங்க. அப்படி இல்லாட்டி... நீங்க எதையும் கேட்க மாட்டீங்களா?"

"சொல்லித் தொலை மினி. கேட்கறேன்..."

"என் பிரண்ட் ராக்கேஷ் தெரியும்ல..."

"அது ரொம்பவும் பெரிய இடம் மின்மினி. நம்மளை எல்லாம் அவங்க..."

"நானும் பெரிய இடம்தான். அதனால தாராளமா ஏன்னை ஏத்துக்குவாங்க. ஏற்கனவே ராக்கேஷ் என்னிடம் ப்ரபோஸ் பண்ணினான். நான்தான் அவனை வெயிட்டிங் லிஸ்ட்டில் வெச்சிருந்தேன். அதான் இப்ப எதுவும் இல்லைன்னு ஆகிப் போச்சுல்ல. அதனால நான் அவனுக்கு போன் பண்ணி இங்க வரச் சொல்றேன். நீங்க அவனிடம் நேராகப் பேசிவிடுங்க" தன் கடமை முடிந்தவள் போல் செல்போனை ஆன் பண்ணிக் கொண்டே நகர்ந்த மின்மினியைப் பார்த்துத் திகைத்து அமர்ந்து விட்டார் கண்ணப்பன்.

மின்மினி தனக்கு மகளாக கிடைத்தது வரமா சாபமா என்று புரியாமல் திகைத்தார் அவர்.

சாந்தினிக்கோ இருப்புக் கொள்ளவில்லை. அவளுக்கு தன் மகளின் சாமர்த்தியத்தை எண்ணி பெருமையில் உள்ளம் பூரித்தது.

மின்மினி சொன்னபடியே அடுத்த அரை மணி நேரத்தில் கண்ணப்பனின் முன் வந்து அமர்ந்தான் ராக்கேஷ்.

கருத்த தோலும், சிறிய கண்களும், தடித்த உதடுகளும், கொண்டு தன் அழகிற்கு சற்றும் சம்பந்தம் இல்லாத தோற்றத்துடன் இருந்த ராக்கேஷின் அருகில் எவ்வித உணர்வையும் முகத்தில் காட்டாமல் வந்து அமர்ந்தாள் மின்மினி. தன் மகளுடன் ஓரிரு முறைகள் பார்த்திருந்தாலும் அவனை அவ்வளவாகக் கூர்ந்து கவனித்திராத கண்ணப்பன், தன் மருமகனாக எண்ணி அவனைப் பார்த்தபோது அதிர்ச்சியில் உறைந்து போனார்.

"சாந்தி.. ஸ்நாக்ஸ் எதாவது சாப்பிடக் கொண்டு வா. ராக்கேஷ் இஃப் யூ டோண்ட் மைண்ட்.. நான் டாட்டர் கிட்ட கொஞ்சம் பேசிட்டு வர்றேன்..." அவனது பதிலை எதிர்பார்க்காமல் மின்மினியை அழைத்துக் கொண்டு அருகில் இருந்த தன் அலுவலக அறைக்குள் நுழைந்து கதவடைத்தார் கண்ணப்பன்.

"என்னடா இது.. இவன் இப்படி அசிங்கமான ஒரு தோற்றத்துடன்... வேண்டாம் மினி. கொஞ்சம் பொறுமையாக இரு. வேற நல்ல பையனாக நானே பார்க்கிறேன்" தன்னுடைய கைப் பற்றி கெஞ்சிய தந்தையின் கையில் இருந்து தன் கையை உருவிக் கொண்டாள் மின்மினி.

''இனஃப் டாட்.. போதும். அதான் நீங்க வரன் பார்த்த லட்சணம் தெரியுமே. இவன் ஆள் பார்க்க எப்படி இருந்தால் உங்களுக்கு என்ன டாட்? எனக்கு இவனை.. இவனோட பேக் ரவுண்டை பிடிச்சிருக்கு. உங்க வேலை கல்யாணத்தை நடத்தி வைப்பது. அதை மட்டும் செய்தால் போதும்...'' தந்தையின் முகத்தை திரும்பியும் பார்க்காமல் வெளியேறி ராக்கேஷின் அருகில் சென்று அமர்ந்து கொண்டாள் மின்னி.

''என்ன சாந்தினி இதெல்லாம்? பணம் மட்டும் இருந்தால் போதுமா? ஆள் பார்க்க நன்றாக இருக்க வேண்டாமா? அதைக் கூட விட்டுத் தள்ளு. அந்தப் பையனோட குணம் எப்படி என்பதை விசாரிக்கவாவது டைம் கொடுக்கச் சொல்லுடி. உன் பொண்ணுகிட்ட எனக்கு பயமா இருக்கு சாந்தினி'' தன்மையில் மனைவியிடம் மனம் தாங்காமல் பொறுமியவரை புழுவைப் பார்ப்பது போல் பார்த்தாள் சாந்தினி.

''போதுங்க. அசட்டுத்தனமாக எதையாவது உளறிக்கிட்டு இருக்காதீங்க. அழகா சோறு போடும்? பணம் இருந்தால் போதும். மற்ற எல்லாம் தானாக வரும். நீங்க அவங்களோட மனசு மாறி விடுவதற்கு முன்பாக சட்டுப்புட்டுன்னு கல்யாணத்தை முடிக்கப் பாருங்க.''

மனைவியும் தெளிவாகச் சொல்லிவிட வேறு வழியின்றி கல்யாண ஏற்பாடுகளைச் செய்ய ஆரம்பித்த கண்ணப்பனின் உள்ளத்தில் ஏனோ ஒரு இனம் புரியாத கவலை நிரந்தரமாகக் குடி வந்தது.

அந்தப் பெரிய கல்யாண மண்டபத்தில் உலகில் இருந்த அத்தனை செல்வந்தர்களும் ஒன்று கூடியதைப்

[illegible]

ஆனால் இரவு நடந்த வரவேற்பில் அவள் தன்னுடைய மருமகனின் உண்மையான முகத்தைக் கண்ட போது அதிர்ச்சியில் உறைந்து போய் விட்டாள்.

வரவேற்பிற்காக மணமகளை தயார் செய்து கொண்டிருந்த அறைக்குள் தங்களின் சொந்தக்கார பெண்களின் புடைசூழ ஆர்ப்பாட்டமாக நுழைந்த ராக்கேஷின் தாயார் மின்மினி அணிவதற்காக வைக்கப்பட்டு இருந்த நகைகளை ஒருவித ஏளனத்துடன் பார்ப்பதை அறிந்து தனது வழக்கமான நிமிர்வுடன் அவளைப் பார்த்தாள் மின்மினி.

''என்ன சாந்தினி இதெல்லாம்...'' அவள் கேட்பதை பார்த்த உறவினர்கள் நமுட்டுச் சிரிப்புடன் கவனிப்பதை உறுதி செய்து கொண்டே சாந்தினியை அழைத்தாள் ராக்கேஷின் தாயார் புவனா.

''மினிக்காக செய்த நகைகள் தான் சம்பந்தியம்மா. இதோ வைர நகை செட் கூட ஒன்று இருக்கிறது.'' பெருமையாக காட்டிய நகையை கையில் வாங்கிப் பார்த்த புவனாவின் உதடுகள் ஏளனத்துடன் பிதுங்கியது.

''மினிக்காக செய்ததா? ரொம்பவும் மினியாக செய்துவிட்டீங்களே... என்ன ரைமிங்கா இருக்கா?'' ஏளனத்துடன் உதடு குவித்து புவனா கேட்ட தொனியில் அங்கு இருந்தவர்களின் சிரிப்பொலி மண்டபம் முழுவதும் எதிரொலித்தது.

மண்டபத்தில் இருந்த அனைவரும் அந்த அறையைத் திரும்பிப் பார்க்க வேகமாக அறையை நோக்கி ஓடினார் கண்ணப்பன். அங்கு அவர் கண்ட காட்சியை அவராலேயே நம்ப முடியவில்லை.

தன் கையில் இருந்த நெக்லசை இடது கையால் பிடித்து மின்மினியின் முகத்தில் போட்டாள் புவனா. அதனைச் சற்றும் எதிர்பாராத மின்மினி, அவமானத்தால் உடல் குலுங்க வேகமாக எழுந்து நின்று புவனாவை முறைத்துப் பார்த்தாள்.

''ம்ஹூம்... என் வீட்டில் வந்து வாழப்போறவளுக்கு இத்தனை கோபம் இருக்கக் கூடாதே? நம்ம வீட்டைப் பத்தி இவளுக்கு ராக்கேஷ் சொல்லவில்லையா? ராக்கேஷ்... ராக்கிக் கண்ணா...'' மின்மினியை மேலும் கீழுமாகப் பார்த்துக் கொண்டே அழைத்த அன்னையின் குரலுக்கு அடுத்த நொடியே அவள் முன் வந்து நின்றான் ராக்கேஷ்.

''கண்ணா... உன் புதுப் பொண்டாட்டி என்னைப் பார்த்து முறைக்கிறாளேடா. உன் மம்மியைப் பத்தி நீ

...னும் இவளுக்கு சொல்லவில்லையா? நீ விரும்பி ...ன்ற ஒரே காரணத்திற்காகத்தான் நான் இந்த ...சைக்காரக் குடும்பத்தில் இருந்து பொண்ணெடுக் ...வே சம்மதிச்சேன். அதுக்காக என் காலில் விழுந்து நன்றி சொல்லாமல் இவ என்னை முறைக்கிறாளேடா...''

புவனா தன் வார்த்தைகளை முடிக்கும் முன்பாக ராக்கேஷின் கை மின்மினியின் கன்னத்தில் இடியாக இறங்கியது. அடியின் வேகம் தாங்காமல் மயங்கிச் சரிந்தவளை ஓடி வந்து தன் மடி மீது தாங்கிக் கொண்டார் கண்ணப்பன்.

அதிர்ச்சியில் நடந்ததை உணர்ந்து கொள்ளாதவளாக நெஞ்சைப் பிடித்துக் கொண்டே நின்றுவிட்டாள் சாந்தினி.

''ராக்கேஷ்...'' கோபத்துடன் சத்தமாக அழைத்தவரை தன் வாய் மீது விரல் வைத்து அமைதியாக இருக்கும்படி சாடையாக உணர்த்தினான் ராக்கேஷ்.

''உஸ்ஸ்... சத்தமெல்லாம் போடக்கூடாது. அதுவும் எங்க முன்னாடி... கூடவே கூடாது.''

''எங்க முன்னாடியா! என்ன ராக்கேஷ் பேசிக்கிட்டு இருக்க... நீ என் முன்னால என் பொண்ணை கை நீட்டி அடிப்ப நான் பார்த்துக்கிட்டு வாயை மூடிக்கிட்டு போகணுமா. அதுக்கு நீ வேற ஆளுங்களைப் பார். இன்னொரு முறை என் பொண்ணு மேல கை வெச்சேன்னா பாரு. நான் மனுசனாக இருக்க மாட்டேன்.''

''ஹலோ... நீ யாராக வேண்டுமானாலும் இருந்து விட்டுப் போ. அதைப் பத்தி எனக்குக் கவலை இல்லை.

ஆனா முதலில் நீ என் பொண்டாட்டியை கீழே படுக்க வை. அதென்ன ஒரு வயசுப் பொண்ணை மடியில படுக்க வெச்சுக்கிட்டு இருக்க? வெட்கமாக இல்லை?'' அருவெறுப்புடன் முகம் சுளித்த அவனை, அவனை விட அருவெறுப்பாக பார்த்தார் கண்ணப்பன்.

''டேய்... அவ என் மகடா... என் உயிர்...''

''ஆமா... ம... முதலில் நகர்ந்து உட்காரு. இனிமேல் அவ பக்கத்துல உட்காருகிற வேலையெல்லாம் வேண்டாம். ஆமா... கல்யாணம்தான் காலையிலேயே முடிஞ்சு போச்சுல்ல... இனியும் எதுக்கு நீங்க எல்லாம் இங்கேயே இருக்கீங்க? இனிமேல் நடக்க வேண்டிய எல்லாத்தையும் நான் பார்த்துப்பேன். நீங்க கிளம்புங்க...'' வாசலை நோக்கி கை நீட்டினான் ராக்கேஷ்.

''நீயெல்லாம் மனுசனாடா? இனிமேல் என் பொண்ணை உன்கிட்ட விட்டுவிட்டுப் போக நான் என்ன பைத்தியமா? வேண்டாம்டா. என் பொண்ணுக்கு இப்படியொரு வாழ்க்கையே வேண்டாம். நான் என் பொண்ணைக் கூட்டிக்கிட்டுப் போறேன். உன்னால என்ன செய்ய முடியுமோ செஞ்சுக்க...'' தன் மடியில் கிடந்த மின்மினியை மெதுவாகத் தூக்கி அமர்த்தி அவள் முகத்தை துடைத்து விட்டார் கண்ணப்பன்.

''ஒரு தடவை சொன்னா புரியாது? நான் அவ பக்கத்தில் கூட உட்காரக்கூடாதுன்னு சொல்றேன். நீ என்னடான்னா... ஆமா... என் பொண்டாட்டியை கூட்டிக்கிட்டுப் போக நீ யாரு. என் அனுமதி இல்லாம அவ ஒரு எட்டு நகர்ந்திடுவாளா? காலை வெட்டிற

மாட்டேன்? அதையும் மீறி நீ அவளைக் கூட்டிக்கிட்டுப் போனா உயிரோட உங்க குடும்பம் மொத்தமுமே வீடு போய்ச் சேர விடாமப் பண்ணிவிட என்னால் முடியும். ஒழுங்கு மரியாதையாக வீடு போய் சேருகிற வழியைப் பாருங்க... டேய் சாருக்கு அவங்க வீட்டுக்குப் போற வழியைக் காட்டு. நீ வா டார்லிங்...'' ஒன்றும் புரியாமல் அமர்ந்திருந்த மின்மினியின் கரம் பற்றித் தூக்கி தன்னுடன் அணைத்துக் கொண்டான் ராக்கேஷ்.

செய்வதறியாமல் திகைத்து நின்ற தந்தையைக் கண்களில் நீர் நிறையப் பார்த்தாள் மின்மினி.

''ராக்கேஷ்... ரிசப்சனுக்கு டாடியின் பிரெண்ட்ஸ் எல்லோரும் வருவாங்க. அதனால டாடி ரிசப்சன் முடிகிற வரைக்கும் இருந்துட்டு அப்புறமாக போகட்டும்... ப்ளீஸ்...'' மன்றாடியவளாக கேட்ட மின்மினியை அணைத்திருந்த ராக்கேஷின் அணைப்பு இறுகியது.

''ம்ம்... இப்படி நல்ல பிள்ளையாக அமைதியாக இருக்கணும். அதை விட்டுவிட்டு எப்பப் பார்த்தாலும் ஆம்பளை மாதிரி முறைப்பும் விறைப்புமாக இருக்கக் கூடாது. தெரிந்ததா... நீ சொல்வதற்காக இவங்க ரிசப்சன் முடிகிற வரை இருந்துவிட்டு போகட்டும். ஆனால் சார்... சத்தமில்லாமல் இருக்கணும்... ஓகே... நீ வா...'' மின்மினியை அணைத்துத் தன்னுடனேயே அழைத்துக் கொண்டு தன் அறை நோக்கி ராக்கேஷ் நடக்க, கண்ணீருடன் தாயையும் தந்தையையும் திரும்பித் திரும்பிப் பார்த்தபடியே அவனுடன் நடந்தாள் மின்மினி.

35

''நிலா...''

ஆசையுடன் அழைத்த முகிலனைக் கட்டுக் கடங்காத காதலுடனும் ஆசையுடனும் பார்த்தாள் நளாயினி.

''நிலா...''

நளாயினியின் கழுத்தில் மின்னிய புத்தம் புது மஞ்சள் கயிறு அவள் முகிலனின் மனைவி என்பதை உலகிற்கு பறைசாற்ற எல்லையில்லா வானவெளியை ஆனத்தத் துடன் வெறித்தாள் நிலா.

''நிலா...''

நளாயினியின் மடியில் தலை வைத்துப் படுத்திருந்த முகிலன் அதற்கு மேல் தாள முடியாதவனாக தன் மனை வியை இழுத்து அருகில் கிடத்தி தாபத்துடன் அவள் மேல் படர்ந்தான். கணவனின் மோகத் தீயை அணைய விடாமல் மேலும் மேலும் தன்னுடைய நெருக்கத்தால் அடங்காமல் எரியவிட்டு அதில் ஆசையுடன் குளிர் காயத் தொடங்கினாள் அவனது அன்பு மனைவி.

ஹனிமூனிற்காக நாடு விட்டு நாடு வந்து ஒருவருக்கு ற்றவரே துணையாக ஆனந்தத்துடன் தங்களது தேன் லவை ஸ்விட்சர்லாந்தில் கொண்டாட்டிக் கொண் ருந்தனர் முகிலனும், நளாயினியும்.

மின்மினியின் திருமணம் முடிந்த அடுத்த நாளே னவனுடன் மலையூர் வந்து இறங்கிவிட்டாள்

ல்யாணி. அவர்கள் வரவை எதிர்பார்த்துக் காத்திருந்த மியாருடன் முதல் வேலையாக தோழியின் வீட்டிற்குச் சென்று அவள் கைப்பற்றிக் கொண்ட பிறகுதான் நிம்மதியான ஆனந்தம் வந்தது கல்யாணிக்கு.

''நான் இத்தனை நிம்மதியா இருந்து வருடக் கணக்கு ஆகிவிட்டது கோமதி'' தோழியின் வார்த்தைகளில் இருந்த உண்மையை கோமதியும் அறிந்தே இருந்ததால் அவள் ஒன்றும் சொல்லாமல் தோழியை அணைத்துக் கொண்டாள்.

''பாவம்மா கல்யாணி. இங்க வந்து உட்காரு. உன் பிரண்டு எங்கயும் ஓடிப்போக மாட்டா... வா'' கேலியாகச் சிரித்த நண்பனின் முகத்தைப் பார்த்தபடி தயக்கத்துடன் அமர்ந்திருந்த கணவரை பார்வையால் அதட்டினாள் கல்யாணி.

''என்னடா பிரகாசம்... திடீர்னு வந்திருக்க. அங்க உன் பார்ட்னர் மகளுக்கு கல்யாணம் முடிஞ்சிருககு. நீ கூட மாட ஒத்தாசையாக இருக்காமல் இங்க வந்துட்டியே?''

கேட்ட நண்பனுக்கு பதில் கூறவும் வாய் திறக்காமல் அமர்ந்திருந்த கணவரால் ஒரு உதவியும் இல்லை என்பதை அறிந்து கொண்ட கல்யாணி வேகமாக வந்து நல்லசிவத்தின் முன்பாக தரையில் அமர்ந்து கொண் டாள்.

''என்னம்மா கல்யாணி... இத்தனை சோபா இருக்க நீ தரையில் உட்காருறியே. மேலே வந்து உட்காரும்மா'' பதறிக் கொண்டு எழுந்த நல்லசிவத்தை விழியுயர்த்திப் பார்த்தாள் கல்யாணி.

''உங்க தங்கச்சி இப்ப உங்க கிட்ட ஒரு வரம் கேட்டு வந்திருக்கேன் அண்ணா. அதை தருகிறேன்னு சொல்லுங்க. அப்புறம் பாருங்க... நான் சட்டமாக நாற்காலியில் உட்கார்ந்து உங்களை அதிகாரம் பண்ணுகிறேன்.''

''வரமா... அது என்னவாக இருந்தாலும் உரிமையுடன் கேளும்மா. நீ கேட்டு இந்த அண்ணன் வாயில் இருந்து இல்லை என்கிற வார்த்தை வராது கல்யாணி. என்ன வேண்டுமோ கேள் தருகிறேன். அது என் உயிராக இருந்தாலும் சரி...'' கூறிய கணவனை முறைத்தாள் கோமதி.

''நல்ல வார்த்தையே உங்க வாயில் இருந்து வராதா? எப்பப் பார்த்தாலும் அச்சாணியமாவே பேசிக்கிட்டு...''

''கோமதி. நான் இருக்கும்போதே எங்க அண்ணனைத் திட்டுகிற வேலையெல்லாம் வேணாம்'' தோழியைக் கண்டித்த படியே தன்னைப் பார்த்த கல்யாணியை பாசத்துடன் பார்த்தார் நல்லசிவம்.

''அண்ணா... நான் கேட்பது ஏறக்குறைய உங்க உயிருக்கு ஒப்பானதுதான் அண்ணா. வந்து... நான் என் மருமக நிலாவை என் மகனுக்காக பெண் கேட்டு வந்திருக்கேண்ணா. எங்க வீட்டு மகாலட்சுமியை எங்க கிட்ட கொடுத்திடுங்கண்ணா. என் குலம் தழைக்க இந்த வரத்தை நீங்க சந்தோஷமாக எனக்குத் தரணும்ண்ணா...''

கல்யாணி கேட்ட வரத்தை மறுக்க முடியாதவராக நல்லசிவம் தன் மனைவியை பார்வையால் அனுமதி கேட்க கோமதி ஆனந்தமாக தலையசைத்து அதற்கு அனுமதி கொடுத்தாள்.

''நீ தான் உன் மருமகள்னு சொல்லிட்டியே கல்யாணி. அதற்குப் பிறகு நான் தடுப்பேனா? நல்லது நடந்தால் சரிம்மா. இப்பவாவது மேலே சோபாவில் உட்காரு.''

அதன்பின் கல்யாணி ஒரு நிமிடம் கூட உட்கார இல்லை. பம்பரமாகத் தானும் சுழன்று கணவரையும் சுழல விட்டு அடுத்த முகூர்த்தத்திலேயே முகிலனுக்கும் நளாயினிக்கும் திருமணத்தை நடத்தி முடித்த பிறகு தான் அவள் நிம்மதியாக உட்கார்ந்தாள்.

திருமணம் முடிந்த அன்று இரவு நடக்க இருந்த வரவேற்பிற்காக நளாயினி தயாராகிக் கொண்டிருந்த அறைக்கதவைத் திறந்து கொண்டு உள்ளே வந்த அமுதவள்ளி நளாயினியை அன்புடன் அணைத்து நெற்றியில் முத்தமிட்டாள்.

''பாட்டி...'' கண்கள் கலங்க முதியவளின் அணைப்பில் புகுந்து கொண்ட நளாயினியின் கண்களைத் துடைத்தாள் அவள்.

''இனி உன் கண்ணில் கண்ணீரே வரக்கூடாது நிலா. உன் அன்புதான் ஜெயிச்சுருச்சே? அதன் பிறகு நீ எதற்காக இப்படி கண்ணீர் விடணும். இனி என் பேரனுடன் சந்தோஷமாக வாழ்ந்து என் குலம் தழைக்க வாரிசுகளை பெத்துப் போட்டுக்கிட்டே இரு. நான் அதை வளர்த்துக்கிட்டே இருக்கேன்'' அமுதவள்ளியின் வார்த்தைகளைக் கேட் நளாயினி கன்னம் சிவக்க தலை குனிந்து கொண்டாள்.

தலைகுனிந்து நின்றவளின் கையில் தான் கொண்டு வந்த பெட்டியைத் திணித்த அமுதவள்ளியை வியப்புடன் நிமிர்ந்து பார்த்தாள் நளாயினி.

''என்ன பாட்டி இது?'' நளாயினி கேட்ட கேள்விக்கான பதிலாக பெட்டியைத் திறந்து காட்டினாள் அமுதவள்ளி.

''பாட்டி!'' வியப்பில் விழி விரிய நின்ற நளாயினியைப் பார்த்துப் பிரகாசமாக கண் சிமிட்டிச் சிரித்தன அதில் இருந்த விலையுயர்ந்த அணிகலன்கள்.

''இதெல்லாம் நம்ம பரம்பரை நகைங்க நளாயினி. கல்யாணிக்குக் கொடுத்தது போக என் பேரன் பொண்டாட்டிக்காக நான் பாதுகாத்து வெச்சிருந்த அன்புதான் இதெல்லாம். என்னிக்காவது இந்த நகைகள் எல்லாம் உன் கழுத்தை அலங்கரித்து விடாதான்னு நான் ஏக்கத்துடன் காத்திருந்தேன் கண்ணு. என் கனவு இப்பத்தான் நனவாச்சு. இனி நான் நிம்மதியாக சாவேன் கண்ணு'' கூறிய முதியவளின் வாய் பொத்திக் கண்டிப்புடன் பார்த்தாள் நளாயினி.

''பாட்டி.. இப்பத்தான் சொன்னீங்க. உங்க பேரப் பிள்ளைகளை நீங்கதான் வளர்ப்பீங்கன்னு. அதுக்குள்ள இப்படி பேசலாமா? உங்களை அவ்வளவு ஈஸியாக நான் எஸ்கேப் ஆக விட்டு விடுவேனா'' அமுதவள்ளியிடம் கூறிக் கொண்டே அவள் கொடுத்த நகைகளை அணிந்து கொண்டவளின் கன்னம் தொட்டு முத்தமிட்டுவிட்டு வெளியேறினாள் அமுதவள்ளி.

விலையுயர்ந்த கற்கள் கண்ணைப் பறிக்க அதன் மதிப்பு பார்த்தவுடன் புரிந்தது மின்மினிக்கு. இவை அத்தனையும் தனக்குச் சேர வேண்டிய நகைகள் என்பதை உணர்ந்து ஏக்கப் பெருமூச்சுடன் நளாயினியைப் பார்த்தாள் மின்மினி.

வானத்து தேவதை மண்ணில் வந்து தனக்கு மனைவியாக ஆகிவிட்ட கிறக்கத்துடன் நளாயினியின் இடை

அணைத்து நின்று கொண்டிருந்த முகிலனைப் பார்த்து மின்மினியின் ஏக்கம் அதிகரித்தது. தற்செயலாக திரும்பி மனைவியின் முகம் பார்த்த ராக்கேஷ் அவள் கண்களில் தெரிந்த ஏக்கத்தைப் பார்த்து ஒரு நிமிடம் அமைதியாக அமர்ந்து விட்டான்.

தன் ஏக்கத்தை கணவன் அறிந்து கொண்ட பயத்துடன் அமர்ந்திருந்தவளின் தோள்சுற்றி அணைத்துக் கொண்ட ராக்கேஷின் கரம் அவளைத் தன்னுடன் நெருக்கமாக அமர வைத்தது.

''நாளை நாம் ஹனிமூன் போகலாமா? எந்த நாட்டுக்குப் போக வேண்டும் என்பது உன் சாய்ஸ். நீ சொல்லும் நாட்டுக்குப் போகலாம். இனி உன் சொல்படிதான் எல்லாம். ஆனால் அதை அன்பாகச் சொல்லப் பழகிக் கொள்'' கூறிய கணவனின் தோளில் பெருமையுடனும் அன்புடனும் சாய்ந்து கொண்டாள் மின்மினி.

அவர்கள் இருவரையும் பார்த்துக் கொண்டே தூரத்தில் நின்றிருந்த கண்ணப்பனை விழிகளால் அழைத்து தன் அருகில் அமர்த்திக் கொண்டான் ராக்கேஷ்.

இனி தன் மகளின் வாழ்வு ஆனந்தமாக இருக்கும் என்ற நிறைவுடன் மருமகனின் கைப்பற்றிக் கொண்டார் கண்ணப்பன்.

''நிலா'' எண்ணங்களின் போக்கில் சிரித்துக் கொண் டிருந்த நளாயினி திரும்பி கணவனைப் பார்த்தாள்.

''நாம இன்னும் கொஞ்ச நாள் இங்கேயே இருப் போமா. [illegible]யும் உனக்கு நானுமாக தனிமையில்

இருப்பது எனக்கு மிகவும் பிடித்திருக்கிறது நிலா'' கேட்ட முகிலனின் அருகில் சென்று அவனைத் தன் மடிமீது சாய்த்துக் கொண்டாள் நளாயினி.

''வேண்டாங்க. இந்தத் தனிமை நமக்குப் பழக வேண்டாம். நம்ம ரெண்டு பேருக்காகவும் உங்க வீட்டிலும் எங்க வீட்டிலும் கண்ணில் வைத்துப் பார்த்துக் கொள்ள பெரியவங்க இருக்காங்க. அவங்களோட அன்பின் அரவணைப்புல வாழ்ந்து பழகுவதுதான் நாம அவங்களுக்காக நாம் செலுத்துற நன்றிக்கடன். நம்ம கடமையும் கூட. ஆனா நாம திரும்பிப் போகத்தான் இன்னும் ரெண்டு நாள் இருக்கே? அதுவரை என்ஜாய்...''

கணவனின் தோள்களைக் கட்டிக் கொண்டு சரிந்தவளை தன் மார்பில் தாங்கிக் கொண்டான் முகிலன். தன் அன்பின் சக்தியால் முகிலனைக் கரம்பிடித்துவிட்ட மகிழ்வுடன் அவன் மார்பில் சாய்ந்து கொண்டாள் நளாயினி.